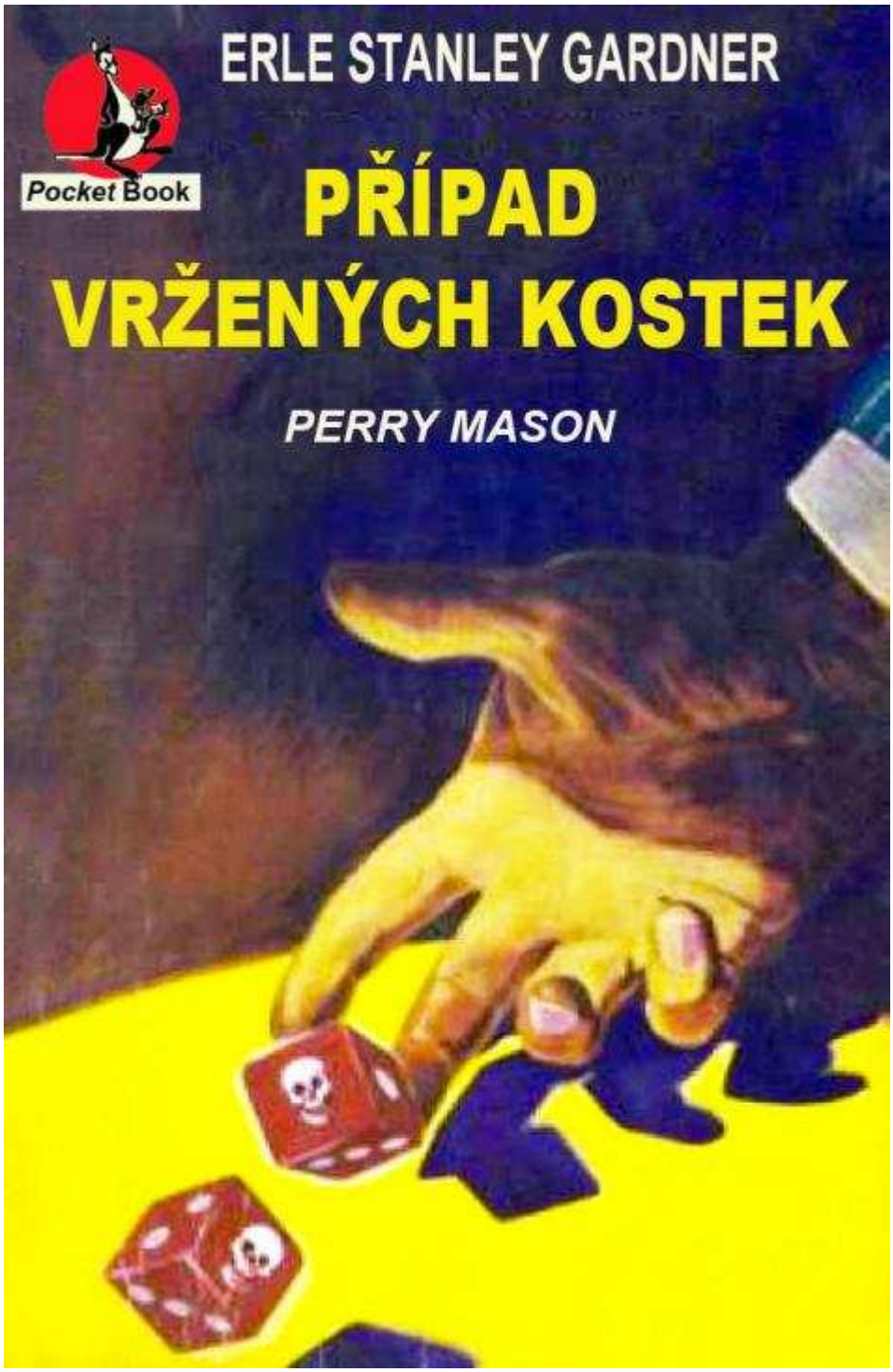

ERLE STANLEY GARDNER
Pocket Book
PŘÍPAD
VRŽENÝCH KOSTEK
PERRY MASON

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ vržených kostek

Erle Stanley Gardner
The Case of the Rolling Bones

Copyright © 1939 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1947

KAPITOLA 1

Perry Mason hleděl na ranní poštu se zřejmou nevolí. Pozvedl oči k místu, kde mu po boku stála jeho sekretářka, a povzdechl si: „Proboha, Dello, copak mi nemůžete sehnat nějakou zajímavou záhadu?“

Della Streetová na to řekla: „Tu bezproblémovou poštu už jsem vyřídila sama. Tohle je důležité a je třeba, abyste se na to podíval sám.“

Mason odstrčil poštu stranou. „Fujtajbl, Dello, jak já ty dopisy nenávidím. Postrádám v nich život. Mám rád lidi, ti jsou živí. Rád se potýkám s lidskými problémy.“

Della Streetová obhlížela odvrženou poštu starostlivýma očima a obrnila se proti magnetizmu Masonova chlapeckého úsměvu. „Konec konců,“ řekla, „nemůžete jíst pořád jenom moučník, šéfe. Občas si musíte dát taky jen chleba s máslem.“

„Ne moučník, Dello,“ ohradil se Mason. „Já chci maso, červeňoučké maso a chci ho spoustu. No tak, buďte tak hodná a řekněte mi o mých klientech.“

Della Streetová si povzdechla. „Ve vedlejší kanceláři na vás čeká nějaká slečna Leedsová, nějaká slečna Milicantová a nějaký pan Barkler. Přišli společně, ale slečna Leedsová chce nejdřív mluvit s vámi sama, než si pohovoříte s ostatními.“

„O co jde, Dello?“

„Nějaký boháč, jehož příbuzní touží po jeho penězích.“

„Nemám rád boháče,“ posteskl si Mason a vložil ruce do kapes. „Mám rád chudáky.“

„Proč?“ zeptala se Della a z jejího hlasu bylo slyšet zaujetí.

„Ať se propadnu, jestli to vím,“ zoufal si Mason. „Bohatí si dělají se vším starosti, a přitom jsou jejich problémy tak

malicherné. Vymáčknou si vysoký tlak jenom proto, že úroková sazba stoupla nebo klesla o jednu desetinu procenta. Zato chudí jdou rovnou k věci: láska, hlad, vražda, padělání, zpronevěra – zkrátka věci, do kterých se člověk může zakousnout, věci, které v něm vzbudí soucit.“

„Říkala jsem jim, že myslím, že vás to nebude zajímat,“ řekla na to Della Streetová, „že se specializujete na soudní případy.“

Mason přitiskl bradu k hrudníku a tvářil se zamyšleně. Po chvíli řekl: „Stejně si s tou slečnou Leedsovou promluvím. Vzbudila moji zvědavost. Tři lidi přijdou společně. A jedna chce se mnou mluvit dřív než ostatní dva… Pošlete ji dál, Dello.“

Della Streetová vrhla významný pohled na hromadu dopisů.

„Odpovím na ně odpoledne,“ slíbil jí. „Teď si poslechneme slečnu Leedsovou.“

Della proklouzla dveřmi do vedlejší kanceláře a za okamžik se vrátila s mladou ženou, jejíž rychlá nervózní chůze svědčila o netrpělivosti.

„Phyllis Leedsová,“ představila ji Della Streetová.

Slečna Leedsová rychle přistoupila k Masonovu psacímu stolu a upřela na něho živé modré oči, kterýma si ho rychle prohlédla.

„Děkuju vám, že jste mě neodmítl, pane Masone,“ řekla, když Della Streetová odešla.

Mason se lehce uklonil. „Posaďte se,“ řekl. „Řekněte mi, co se stalo.“

Posadila se na samotný krajíček velkého koženého křesla naproti Masonovi a řekla: „Nesmím ty dva nechat dlouho čekat. Chci jen, abyste si udělal zběžnou představu o tom, jak se věci mají.“

Mason otevřel skříňku na cigarety a vytáhl tác se čtyřmi druhy nejznámějších značek cigaret.

„Kouříte?“ zeptal se.

„Díky,“ řekla. Když jí Mason připálil, dlouze zatáhla, vyfoukla

kouř nosem a potom rychlým, nervózním pohybem vytáhla cigaretu z úst a řekla: „Přišla jsem kvůli strýčkovi Aldenovi – Aldenu E. Leedsovi.“

„Co s ním je?“ zeptal se Mason.

„Mám dva bratrance a dva žijící strýce. Strýček Alden byl vždycky považován za černou ovci rodiny. Když mu bylo čtrnáct, utekl z domova na moře. Nikdo neví, kam šel nebo co dělal. Nerad o svých dobrodružstvích mluví, ale procestoval celý svět. Když mi bylo patnáct, vrátil se zpátky a usadil se tady. Myslím, že rodina měla tendenci hledět na něho spatra, dokud nezjistila, že strýček Alden je neobyčejně bohatý.“

„Jak starý je ten váš strýc Alden?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že je mu sedmdesát dva. Byl nejstarším z chlapců. Já žiju v jeho domě, starám se o většinu finančních záležitostí a vyřizuju mu korespondenci.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

Phyllis Leedsová řekla: „Musím se zmínit o tom nejdůležitějším. Strýc Alden nebyl nikdy ženatý. Nedávno potkal Emily Milicantovou… Čeká ve vedlejší místnosti. Zamiloval se do ní.

A příbuzní zuří. Mají strach, že peníze ztratí. Chtějí strýčka prohlásit za nesvéprávného.“

„A jak se na to díváte vy?“

„Myslím si, že jsou to jeho peníze a že si s nimi může dělat, co chce.“

„Přátelíte se s Emily Milicantovou?“

„To zrovna ne.“

„Ale ráda byste viděla, aby se vzali?“

„Ani ne,“ odpověděla. „To myslím, že ne, ale rozhodně chci, aby si strýček Alden mohl dělat, co chce.“

„A co chcete,“ zeptal se jí Mason, „abych udělal já?“

„Copak neexistuje zákon, že člověk si může spravovat svůj

majetek, pokud není jeho mysl tak poškozená, že ho můžou jiní lidé zneužívat ve svůj prospěch?“

„Něco v tom smyslu,“ odpověděl Mason.

Phyllis Leedsová pokračovala: „Snaží se dokázat, že se nechá ovlivnit druhými, a existují jisté věci, které se příbuzní nesmí nikdy dozvědět.“

„Jako na příklad co?“

„To právě chci, aby vám řekla Emily Milicantová. Ale než vám to řekne, chtěla jsem, abyste, zkrátka abyste měl určitou představu. Myslím, že si chce strýčka Aldena vzít. Přinejmenším s tím musíme počítat. Ned Barkler je jedním z nejbližších přátel strýčka Aldena. Poznali se před mnoha lety na Klondiku. Požádala jsem ho, aby přišel taky.“

„Mám je pozvat dál?“ chtěl vědět Mason.

„Buďte tak laskav.“

Mason zvedl telefon a požádal: „Ať vejde slečna Milicantová a pan Barkler, prosím.“ zavěsil a vrhl pohled plný očekávání ke dveřím.

Emily Milicantová se zjevně snažila udržet si mladistvý vzhled, přestože jí bylo něco mezi pětačtyřiceti a pětapadesáti. Podařilo se jí hladověním dosáhnout štíhlého obličeje, ale tělo její dietě zřejmě odolávalo. Přestože měla pod lícními kostmi vpadlé tváře a černé oči zvýrazňovaly její obličej, roličky tuku těsně nad boky jí zůstaly. Výsledkem diety byl vyhublý obličej a krk téměř kost a kůže, ale šaty na bocích postrádaly hladkou symetrii, kterou si zřejmě přála docílit.

Barkler mířil věkem k šedesátce, měl ošlehanou, tuhou a šlachovitou tvář. Trochu kulhal. Mason si je nechal představit a ukázal jim, aby se posadili. Čekal, s čím začnou.

Emily Milicantová se propadla do křesla a hned vypadala hubená. Její černé oči, které jí svítily nad propadlými tvářemi, nesly známky emocionálního vypětí, které spalovalo její duševní

energii.

Barkler si z kapsy vytáhl dýmku způsobem muže, který je rozhodnutý přispět k debatě pozorným naslouchání.

Oči Emily Milicantové se střetly s Masonovýma silou fyzického doteku. „Mám za to," začala, „že Phyllis vám o mně všechno řekla. Bylo to od ní ohleduplné a taktní, ale naprosto zbytečné. Mohla jsem vás seznámit se situací stručněji. Pokud jde o rodinu Leedsových, pane Masone, s výjimkou támhle Phyllis," – a ukázala na Phyllis prudkým výpadem zápěstí, jako kdyby to gesto setřásla z prstů – „podle nich jsem dobrodružka. Už mě neznají jako Emily Milicantovou. Mluví o mně jako o ‚té ženské'."

Mason bezvýrazně přikývl.

„To je docela v pořádku, pane Masone," dodala spěšně. „Už jsem se s tím vyrovnala. Ale nenechám sebou vorat."

„Myslím," podotkl Mason, „že slečna Leedsová mě do toho nejpodstatnějšího už zasvětila. V čem přesně ode mě očekáváte radu?"

„Pana Leedse vydírají," řekla.

„Jak to víte?" divil se Mason.

„Předevčírem jsem byla s ním, když mu volali z banky," řekla. „Alden – pan Leeds – vypadal velmi rozrušeně. Slyšela jsem, jak říká: ‚Mně je jedno, jestli je ten šek třeba na milión dolarů, proplaťte ho – a je mi fuk, jestli ho přinesl poslíček od novin nebo nějaký pobuda. Můj podpis na šeku znamená, že ho musíte vyplatit doručiteli.' Už chtěl praštit s telefonem, když muž na druhém konci aparátu ještě něco řekl a já jsem to zaslechla."

„Co to bylo?" zeptal se Mason.

Dramaticky se naklonila dopředu. „Pokladní z té banky, aspoň myslím, že to byl pokladní, řekl: ‚Pane Leedsi, tato mladá žena je vyfintěná a žádá dvacet tisíc dolarů v hotovosti.' ‚To je přesně ta suma, která stojí na tom šeku, ne?' divil se pan Leeds. Hlas řekl:, Promiňte, pane Leedsi. Jen jsem si chtěl být jist.' ‚Tak teď si

můžete být jist,‘ řekl na to Alden a praštil s telefonem.

Když se obrátil čelem ke mně, myslím, že si poprvé uvědomil, že jsem zaslechla konec jeho rozhovoru. Zdálo se, že na okamžik zadržel dech, jako kdyby si rychle vybavoval, co na konci řekl. Potom se obrátil ke mně: ‚Banky jsou nemožné. Včera jsem dal chlapci, co roznáší noviny, šek na dvacet dolarů a dal potvrzení, aby mu šek bez obtíží vyplatili. A banka se začala chovat přehnaně úslužně. Jako kdybych nevěděl, co dělám.‘“

Phyllis Leedsová se vložila do hovoru. „Když mi to Emily vyprávěla,“ poznamenala, „uvědomila jsem si hned, jak hrozné by bylo, kdyby se strýček stal obětí podvodníků nebo vyděračů. Strýček Freeman by toho hned využil k tomu, aby dokázal, že strýček Alden není schopný spravovat svoje peníze.“

„Co jste tedy udělala?“ zeptal se Mason.

„Zašla jsem do banky,“ odpověděla. „Mám na starosti finanční záležitosti strýčka – dohlížím na to, aby měl účet v bance v pořádku, vyřizuju mu korespondenci a tak podobně. Řekla jsem v bance, že mám nějaké nesrovnalosti v účtech a jestli by mi mohli uvést strýčkův zůstatek a stornované šeky. Myslím, že úředník v bance pochopil, oč mi jde, a že se mu ulevilo. Hned mi ty šeky předložil. Poslední týden podepsal strýček Alden šek na dvacet tisíc dolarů, který byl splatný L. C. Conwayovi. Na rubu byl podepsán ‚L. C. Conway‘ a pod tím bylo strýčkovou rukou připsáno: ‚Tento podpis potvrzen. Peníze mohou být vyplaceny bez identifikace nebo dalšího podpisu.‘“

„Důsledkem tedy bylo,“ vložil se do toho Mason, „že to byl šek na doručitele. Proč to neudělal rovnou?“

„Protože,“ řekla, „myslím, že nechtěl, aby se na šeku objevilo jméno té mladé ženy.“

„Byl tedy vyplacen bankou bez jejího podpisu?“

„Ano. Pokladní sice na jejím podpisu trval, ale ona odmítla. Proto volal strýci Aldenovi a odehrál se hovor, který Emily

vyslechla. Potom pokladní té ženě řekl, že šek tedy podepisovat nemusí, ale že musí uvést svoje jméno a adresu a podepsat potvrzenku, jinak že jí peníze nevydá.“

„Co bylo dál?“

„Ta žena se rozčílila. Chtěla volat strýci Aldenovi, ale buď telefonní číslo neznala, nebo to předstírala. Pokladní jí však strýcovo číslo, které nebylo uvedeno v seznamu, nedal. Nakonec napsala svoje jméno a adresu a podepsala mu potvrzenku.“

„Fingované jméno?“ zeptal se Mason.

„Zřejmě ne. Pokladní ji přinutil, aby mu ukázala řidičák a doručenou obálku s tím jménem a adresou.“

Mason řekl: „Možná, že by se vašemu strýci pokladního chování nelíbilo.“

„Tím si jsem jistá,“ řekla.

Emily Milicantová poněkud nervózně podotkla. „Víte, vyděrači nikdy nevědí, kdy s tím přestat.“

„Máte ten šek?“ zeptal se Mason Phyllis Leedsové.

„Ano,“ vytáhla zrušený šek z kabelky a podala jej Masonovi.

„Co, chcete, abych v té věci podnikl?“ zeptal se Mason.

„Zjistil, kdo je tím vyděračem, a pokud možno získal peníze zpátky dřív, než na to přijdou příbuzní.“

Mason se usmál a řekl: „To je ale těžký úkol.“

„Pro většinu lidí by to těžké bylo, ale vy to zvládnete.“

„Máte nějaké stopy?“ zeptal se Mason.

„Jen ty, které jsem vám řekla.“

Mason se obrátil k Barklerovi, který v klidu pokuřoval. „Co tomu říkáte vy, pane Barklere“ zeptal se.

Barkler několikrát potáhl z dýmky, potom ji vyndal z úst a řekl: „Není vydíranej,“ a znovu potáhl.

Phyllis Leedsová se nervózně zasmála. „Pan Barkler se seznámil se strýčkem Aldenem někde na Klondiku,“ řekla. „Tvrdí, že nikdo na světě nemůže strýce vydírat, že prý umí zacházet se

zbraní.“

Barkley ji opravil, aniž by přitom vytáhl dýmku z úst: „Ne na Klondiku, ale v Tananě.“

„V tom není žádný rozdíl,“ řekla.

Zdálo se, že Barkler ji neslyšel.

„On a strýček Alden na sebe narazili znovu asi před rokem,“ vysvětlovala Phyllis. „Jsou to dobří přátelé – staří kumpáni, víte.“

„Žádný kumpáni, proboha! Jsme staří pardové,“ opravil ji Barkler. „A nedělejte si o Aldenovi klamný představy. Toho nikdo nevydírá.“

Phyllis Leedsová tiše pronesla směrem k právníkovi: „Ten šek mluví sám za sebe.“

Mason poznamenal: „Jestliže se toho případu ujmu, budu potřebovat peníze – peníze za služby, peníze na pátrání. Najmu detektivní kancelář a zaměstnám muže. Bude to drahé.“

Barkler vytáhl dýmku z úst a konstatoval: „Levní právníci nejsou dobrý právníci. Aldena nevydíraj, Phyllis. Má ale nějaký trable. Dejte Masonovi šek, ať se může pustit do práce… Ale není to vydírání. Na to vemu jed.“

Phyllis Leedsová otevřela kabelku a vytáhla šekovou knížku. „Kolik potřebujete?“ zeptala se Perryho Masona.

KAPITOLA 2

Paul Drake, vedoucí Drakovy detektivní agentury seděl rozvalený ve velkém koženém křesle v Masonově kanceláři. Jeho páteř, která byla pružná jako zahradní hadice, byla ohnutá tak, že se bradou téměř dotýkal kolen. Nohy měl opřené o druhé opěradlo křesla. Jeho zvykem bylo sedět ve velkém křesle napříč a tvářit se nesmírně unaveně. Oči tupě upíral před sebe bez jakéhokoli výrazu a hlasem unaveně protahoval jednotlivé hlásky. Jeho vzhled vyjadřující všeobecnou malátnost a žalostný nezájem mu umožňoval činorodou aktivitu, protože ho nikdo nepodezíral, že je soukromým detektivem.

Drake řekl: „Dej mi cigaretu, Perry, a já ti řeknu smutnou novinu.“

„Slyšíte to?“ obrátil se Mason k Delle Streetové a detektivovi hodil pouzdro s cigaretami. „Ten flink si sem přijde, vrhne se na moje cigarety, aby mi ohlásil, že zvrzal případ.“

„Houby s voctem,“ hájil se Drake, vytáhl cigaretu a škrtl sirkou. „Náhodou jsem odvedl kus dobré práce. Ta blondýna, co přinesla ten šek, uvedla jako svoje jméno Marcia Whittakerová. Adresa se shodovala s adresou na jejím řidičáku, ale její adresa to ve skutečnosti nebyla. Jméno to však bylo pravé a netrvalo mi dlouho, abych zjistil, kde bydlela.“

„Bydlela?“ podivil se Mason.

„Jistě,“ řekl na to Drake. „Netušila, že bude muset v bance uvádět svoje jméno. Když ho pokladní po ní chtěl, byla však dost chytrá na to, aby řekla svoje jméno, které se shodovalo s jejím řidičákem. A byla dost chytrá i na to, aby šla domů, sbalila si svoje saky paky a hned to odpoledne se odstěhovala.“

„A zanechala nějaké stopy?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě, že ne. Proč si proboha myslíš, že by se stěhovala?“

„A tím, předpokládám,“ podotkl Mason sarkasticky, „končí tvoje pátrání.“

Drake na to nic neříkal, místo toho přiložil cigaretu k ústům a pořádně vtáhl kouř, potom jej vyfoukl a pokračoval ve svém vyprávění tak ledabylým způsobem, jako kdyby Masonovu poznámku přeslechl. „Trochu jsem se v tom místě, kde bydlela, porozhlíd.“

„Vyhledal jsem její bytnou a udeřil na ni, jaký pronájem to nabízí, a vystrašil ji k smrti. Řekla, že udělá, co bude v jejích silách, ale že to děvče žádnou adresu, kam se přestěhuje, nenechalo a tak podobně. Řekl jsem jí, že bych se chtěl něco dozvědět o mužích, kteří Marcii Whittakerovou navštěvovali. To ale k ničemu nevedlo. Potom jsem se jí zeptal, zda dá byt každému pobudovi, který se ukáže, aniž by po něm chtěla doporučení. Odpověděla, že to rozhodně ne. Obvykle si doporučení vyžádá, i když přiznala, že pokud děvče uvede doporučení, které zní dobře, a neprojeví přitom váhavost nebo rozpačitost, málokdy na adresu, které děvče uvede, pak napíše.

Tak jsme si vyhledali zapsanou Marcii Whittakerovou a zjistili jsme, že když se zde ubytovávala, uvedla jako doporučující jméno L. C. Conwaye, ředitele Conway Appliance Company, Herrod Avenue 692.“

Mason si zapálil cigaretu. „To není špatné, Paule.“

„Zkrátka jsem měl štěstí,“ odpověděl Drake unaveně. „Žádný zásluhy si nedělám, i když bys byl první, kdo by mě obviňoval, kdyby tam to jméno nebylo. Každopádně to byl šťastný okamžik. Vypravil jsem se do Herrod Avenue 692. Conway Appliance Company tam měla několik měsíců svoje kanceláře. Dostávali spoustu pošty a potom, když se náhle přestěhovala, nenechala žádnou adresu.

Dostal jsem popis L. C. Conwaye.“ Drake vytáhl z kapsy notes, otevřel jej a začal číst: „L. C. Conway, věk asi pětapadesát,

výška asi 175 cm, váha osmdesát, vepředu připlešatělý, s tmavými, vlnitými vlasy, které se na temenu stýkají. Napadá na pravou nohu… Nikdo nevěděl, kde bydlí nebo co dělá.“

Mason se zachmuřil. „Nic jsi nemoh zjistit?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Drake, „ale něco významného jsem přece objevil.“

„Co?“

„Den po tom, co se odstěhoval, přestala do jeho kanceláře docházet jakákoli pošta.“

Mason se chvilku soustředil na svoji cigaretu, potom řekl: „Znamená to, že svoji další adresu nechali na poště?“

„Jo.“

„Je nějaká šance ji získat?“

„Žádná,“ odpověděl Drake. „Ale koupil jsem si poštovní poukázku na pětadvacet babek splatnou Conway Appliance Company, připsal poznámku, že to je za nákup zboží, které jsem si před dvěma měsíci objednal, a požádal jsem firmu, aby mi ho poslala poštou na vymyšlenou adresu. Poslal jsem to na Herrod Avenue 692.“

„Jak jsi věděl, co prodává?“ zeptal se Mason.

„To jsem nevěděl,“ odpověděl Drake, „ale takovej chlápek neodmítne pětadvacet dolarů a využije toho k tomu, aby vyinkasoval peníze a tomu hlupákovi za jeho prachy poslal nějaké zboží.“

Mason přikývl. „Dobrá práce, Paule. Dostals nějakou odpověď?“

„Jo,“ řekl na to Drake a vytočil se do strany, aby se mohl dostat levou rukou do vnitřní kapsy kabátu.

„Zjistil jsem, co ten ptáček prodává, a mám i jeho adresu.“

„Co prodává?“

„Jak to vypadá, budou to falešné kostky na craps,“ soudil Drake, vytáhl z kapsy dopis a začal jej předčítat: „Vážený pane,

naše politika je dodávat zboží prostřednictvím poslíčků, a ne poštou. Vaši objednávku jsme dostali, vážíme si jí, ale zapomněl jste uvést, jakou si přejete barvu či velikost. Pokud neodpovíte, zašleme vám dvojici standardních kostek ze slonové kosti. Dostanete samozřejmě obvyklou prémii.“

„Jak to je podepsáno?“ zajímal se Mason.

„Podepsán ‚Guy T. Serle, prezident‘“, odpověděl Drake.

„A adresa?“ vyptával se Mason.

„Ehm. East Ranchester 209.“

„Takže?“ chtěl vědět Mason.

„Napadlo mě, že se tu stavím pro instrukce. Myslíš, že bude lepší, když mi to zboží dodá?“

„Ano a sleduj toho muže, co ti je přinese. Snaž se najít Conwaye a sledovat ho. Zjisti, kdo je Serle.“

„Dobrá,“ souhlasil Drake. „Jak myslíš, Perry. Samozřejmě ten poslíček bude chlápek, kterej si o sobě bude bůhvíco myslet, jak je důležitej, že obchoduje s falešnýma kostkama, ale může nás k něčemu zavést. Já…“

Zarazil se, protože na Masonově stole se rozdrnčel telefon.

Mason řekl: „Dobrá, Paule, uvidíme se. Dodávej mi informace,“ a zvedl telefon. Ozvala se dívenka z centrály: „Na drátě je slečna Leedsová a tvrdí, že pro vás má něco velmi důležitého.“

„Přepojte ji,“ řekl Mason, potom si přikryl mluvítko rukou a řekl Drakovi, který už byl u dveří. „Počkej ještě minutku, Paule. To je to Leedsovic děvče… Ano, haló… Ano, tady Mason, slečno Leedsová.“

Phyllis Leedsová byla tak rozrušená, že mluvila vysokým hlasem. „Pane Masone,“ zaúpěla, „stala se strašlivá věc.“

„No dobrá,“ ozval se Mason, „tak mi ji sdělte.“

„Jason Carrel, jeden z příbuzných, odvezl strýčka do sanatoria a nechce mi říct, kde to je.“

„Jak se to stalo?“ zajímal se Mason.

„Stavil se tu dnes ráno, že vezme strýčka Aldena na projížďku autem. Když se nevrátili do hodiny, začala jsem si dělat starosti. Strýček Alden nemá dlouhé výlety rád a myslím si, že s Jasonem vůbec nerad jezdí. Zašla jsem za Jasonem. Jeho auto bylo samozřejmě už v garáži. Zeptala jsem se ho, kde je strýček Alden, a on odpověděl, že se mu během jízdy udělalo moc špatně, a tak že ho zavezl do sanatoria, zavolal doktora a ten trval na tom, že strýček potřebuje absolutní klid a musí zůstat aspoň dva dny u nich. Tvrdil, že mi to zrovna chtěl sdělit, když jsem se objevila.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Urychleně s tím něco udělám. Teď mě poslouchejte. Tohle je důležitější, než se zdá. Hraje váš strýc rád hazardní hry?“

„Proč? Ne, obzvlášť ne.“

„Hází někdy kostky o velké sázky?“

„Proč? Ne… počkejte. Před několik dny, nebo možná už je to týden, hrál.“

„S kým hrál?“

„S Johnem Milicantem.“

„Je nějak příbuzný s Emily?“ zeptal se Mason.

„Ano, je to její bratr.“

„Kolik ten bratr prohrál,“ ptal se Mason.

„Nevím, Myslím, že vyhrál.“

„Kolik?“

„Nevím. Vím jen, že se nějak dohadovali, jako by se škádlili.“

„Byla to hra o velké sázky?“

„Ne – jen pětadvacet centů za hod nebo tak nějak. Moc o té hře nevím.“

„Kde najdu Johna Milicanta?“

„Nevím, kde teď bydlí. Můžu to ale zjistit od Emily.“

„Sežeňte ho,“ řekl Mason. „Přiveďte ho za mnou do kanceláře. Potřebuju si s ním promluvit. A se strýčkem si nedělejte starosti.

Zařídím soudní nařízení k předvedení a doručím ho Jasonu Carrelovi.“

„Co jiného můžu udělat?“

„Nic.“

„Nemohla bych strýčkovi nějak pomoct?“

„Nemohla,“ trval na svém Mason. „Přiveďte Johna Milicanta a na ostatní zapomeňte. Nedělejte si žádné starosti.“

Zavěsil a obrátil se k Paulu Drakeovi: „Dobrá, Paule. Není to nic důležitého. Příbuzní začali nad stařík em utahovat smyčku. To je všechno. Jen běž po svém. Postarej se o tu Conway Appliance Company.“

Když Drake odešel z kanceláře, obrátil se Mason k Delle Streetové. „Najděte petici pro soudní nařízení k předvedení. Chci ji předložit soudci Treadwellovi a zasadíme Jasonu Carrelovi ránu přímo mezi oči.“

KAPITOLA 3

Když se Mason a Della Streetová vraceli z oběda, Paul Drake na ně už čekal v kanceláři.

„Tak co je nového, Paule?“ zeptal se ho Mason.

„Zjistili jsme, kde bydlí Marcia Whittakerová.“

„Dobrá práce, Paule. Jak jste to zjistili?“

„Stačilo jen pořádně se projít,“ odpověděl Drake unaveně. „Zašli jsme na elektrické podniky, do vodárny a do plynárny. Podala si žádost o elektrický proud a o plyn. Je to nezařízený byt. Zřejmě si kupuje nábytek a chce se tam usadit.“

Mason si zapálil cigaretu a na okamžik se zahleděl na zápalku, než ji odhodil. „Marcia Whittakerová je její pravé jméno?“ zeptal se.

„Ano, proč?“

„Soudě podle vašeho vyprávění, nikde dlouho nevydrží. Teď najednou získá byt a kupuje si nábytek. Co to, že se chce tak náhle usadit?“

Drake si přitáhl kolena k bradě. „Že mohla rozházet dvacet tisíc dolarů.“

Mason pomalu pokýval hlavou. „To by si spíš užívala, než se usazovat… Dello, podívejte se do novin – na inzeráty. Jestli náhodou…“

Dva muži mlčky pokuřovali.

Za okamžik se ozvalo Dellino vítězné vypísknutí. „Máte na mysli tohle? ‚L. C. Conway, (57) oznamuje, že si bude brát Marcii Whittakerovou (23) ‚?“

Drake se zhroutil znechucením. „Och, och,“ naříkal. „Myslel jsem, kdovíjak jsem nebyl chytrej, a teď se dozvím, že jsem si moh klidně sedět v kanceláři a otevřít noviny… Další případ vítězství nadaného amatéra nad profesionálem.“

„Máš o Conwayovi ještě něco, Paule?“

„Nic, co by mohlo pomoct. Těch dvacet táců zjevně znamenalo pro Conwaye změnu. Prodal svůj obchod Guyi T. Serlemu a dal mu právo užívat jeho jméno pro Conway Appliance Company.“

„Ví Serle, kde se nachází Conway?“

„To nevím. Podívej, Perry, co jim říkáš?“ Vytáhl z kapsy dvojici kostek a hodil je na stůl.

Mason si kostky vzal, převaloval je několikrát v dlani a potom se zasmál. „Stydím se za tebe, Paule,“ poznamenal.

Drake na to řekl s vážnou tváří: „To je zboží, které mi poslali z Conway Appliance Company. Dvojice falešných kostek a velmi speciální prémie.“

Mason zavrtěl hlavou, otevřel zásuvku a kostky tam vhodil.

„Co myslíš, že byla ta prémie, Perry?“ zeptal se ho Drake.

„Označené karty.“

„Ne, lístek do loterie.“

Mason zahvízdl. „Nechal jsi poslíčka sledovat?“

„Jistě. Obíhal ještě takových dvacet třicet adres a potom se vrátil na adresu East Ranchester. Vyhmátl jsem Serleho. Je to čtyřicátník, nervózní, rychle se pohybující chlápek, vysoký tak 180, štíhlý, s vysedlými lícními kostmi, blondýn s růžovou pletí, šedýma očima a nosí dvouřadé obleky. Nechal jsem ho sledovat, abych zjistil, jestli nemá nějaké spojení s Conwayem… Ale máme teď jistotu. Můžeme najít Conwaye tím, že vrhneme stín na tu dívku.“

Mason rychlým rozhodným pohybem vytáhl cigaretu. „Radši bych si promluvil s tím děvčetem než s Conwayem,“ řekl. „Dello, až bude volat Phyllis Leedsová, řekněte jí, že soudce Treadwell vydal soudní nařízení k předvedení.“

„Proč sis vybral zrovna Treadwella?“ divil se Drake.

Mason se zubil. „Protože má arcus senilis.“

„Co to je?“

„Jedna z těch věciček, kterými se psychiatři rádi ohánějí, aby dokázali, že jde o případ stařecké senility. Brzy o tom uslyšíš víc. Teď pojďme.“

Když už seděli v autě Paula Drakea, Mason prohodil: „Podle mě si mě najala Phyllis Leedsová. Nepracuju pro Emily Milicantovou.“

Drake na něho vrhl udivený pohled. „Pokračuj,“ vyzval Masona.

Ten si zapálil cigaretu a poznamenal: „Chytrému napověz.“

„Mám ti snad číst myšlenky?“ zlobil se Drake.

Mason přikývl.

Několik bloků jeli mlčky, potom Drake zabočil a oznámil:

„Tak tohle je to místo – máš nějakou představu, jaký zvolíme postup?“

„Ne,“ odpověděl Mason, „budeme si muset vzít rozdané karty a rozhodnout se, jak hrát, až uvidíme, co jsou trumfy.“

Zazvonili dvakrát, potom zaslechli na schodech kroky. Dveře se otevřely a se zjevným zklamáním na ně hleděla blondýna oblečená ve zlatohnědém domácím obleku. „Ach, myslela jsem, že mi nesete závěsy,“ řekla.

„Slečna Whittakerová?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ odpověděla.

„Chceme s vámi mluvit,“ řekl jí Mason.

„A o čem?“

„O jedné soukromé záležitosti.“

Zůstávala stát ve dveřích, a proto Mason významně dodal: „O něčem, co byste asi radši probrala z doslechu svých sousedů.“

Ohlédla se po dveřích, které se na terase začaly otvírat.

„Pojďte dál,“ řekla.

Drake za nimi zavřel. Marcia Whittakerová je beze slova vedla po schodech.

V obývacím pokoji byly žaluzie, ale dosud zde chyběly

závěsy. Na dřevěné podlaze ležely nové koberce. Nábytek vypadal poněkud strnule a neskutečně, jako kdyby si dosud nezvykl na nové prostředí a teprve se připravoval vytvářet domácí komfort.

„Posaďte se," vyzvala je hluše.

Mason si prohlížel její obličej, blond vlasy s tmavším proužkem u kořínků, tvrdé modré oči s náznakem strachu a pleť, která vypadala v klidu hladce, ale když si vložila cigaretu do úst, mezi nosem a koutky úst se jí táhly hluboké vrásky. Zkušeně škrtla zápalkou o podrážku čínské boty a řekla: „Tak, co na mě máte?"

„Jde nám o ten šek, který jste si nechala proplatit."

„Proboha," užasla, „to si člověk nemůže nechat vyplatit šek, aby ho kvůli tomu nesledovali. Myslíte, že jsem jediná osoba ve městě, která si nechala proplatit šek? Byla jsem hloupá, že jsem udala svoji adresu. To mi došlo až pak, že jsem to nemusela dělat."

„Co jste měla s tím šekem v úmyslu?"

„Do toho vám nic není."

„Co jste udělala s těmi penězi?"

„To je moje věc."

„Jde o to, že ten šek vám dal dvaasedmdesátiletý muž, který je nyní v sanatoriu."

„To je zlé," řekla bez soucitu.

„Jeho příbuzní se budou snažit dát mu poručníka," pokračoval Mason, „a když bude určen poručník, bude chtít všechny papíry. Až je bude mít, přijde na ten zrušený šek. Je pochopitelné, že takový poručník nebude vědět nic lepšího, než začít kolem toho šeku dělat rozruch. Bude z toho soudní pře, právnické poplatky a obrovské odškodnění."

„Jaké potíže bych z toho mohla mít já?" divila se.

„Velké," ujistil ji Mason.

„Leeds ten šek nedal mně," vykřikla rozčileně. „Já jsem si ho jen nechala vyplatit."

„Ty peníze jsou vaše," připomněl jí Mason.

„Ne, nejsou.“

„Vdáváte se za ně.“

Vrhla na něho zuřivý pohled, ale neříkala nic.

Mason studoval výraz jejích očí a potom se zeptal: „Proč si vás Conway nevezme?“

Zrudla. „Kdo vás na tohle najal?“

„Já,“ odpověděl Mason.

„Dobrá, když se tak dobře vyznáte v mých věcech, proč si mě teda neveme?“

Mason se zahleděl na špičku cigarety. „Myslíte, že měl vůbec někdy v úmyslu si vás vzít?“

„Samozřejmě, že to měl v úmyslu. Sliboval mi to už dávno a potom jeho rodina…“

Zarazila se.

„No, jestli se k tomu můžu vyjádřit, nedomnívám se, že jeho rodina měla právo nad vámi ohrnovat nos. Jste stejně tak dobrá jako oni.“

„To sem,“ souhlasila a přimhouřila oči. „Odkud to všechno víte?“

„Ale tak, rozhlížím se kolem sebe.“

„Kdo jste?“

„Jmenuju se Mason.“

„A kdo je ten druhej?“

„To je Drake.“

„Vo co vám běží?“

„Věřte tomu, nebo ne,“ řekl Mason, „ale o nic. Jen jsme vám chtěli dát vědět o tom šeku. Samozřejmě Phyllis je se vším seznámena.“

„To věřím.“

„A Emily taky,“ dodal Mason.

Na okamžik z jejího obličeje zmizela všechna barva. Očí jí ztmavly úzkostí. „Emily o tom všem ví!“

„Ano, Emily Hodgkinsová,“ pokračoval Mason.

Marcia Whittakerová přiložila cigaretu ke rtům a zhluboka vtáhla, potom vyfoukla kouř a odsypala popel z konce cigarety do popelníku. „Emily Hodgkinsová?“ zeptala se.

„Ano, je to služebná, kterou zaměstnala Phyllis Leedsová.“

„Och!“

„Vy ji neznáte?“

„Neznám ani jednu z nich.“

Mason řekl: „Váš přítel moh mít o dvacet tisíc víc, kdyby neurčili toho poručníka.“

Na okamžik se zahleděla na svoje čínské pantofle, potom zvedla oči k Masonovi a upřímně pronesla: „Dobrá, už chápu, oč vám jde.“

„Bylo by hloupé, kdyby váš přítel neuměl držet jazyk za zuby,“ řekl Mason.

„Už vás chápu. Už vás chápu,“ říkala netrpělivě. „Nemusíte to víc přikrašlovat.“

Mason se zvedl a řekl: „Máte to tu hezké. Budete tu mít útulný byteček.“

Najednou jí vyhrkly slzy. „Proboha, nešťourejte se v tom! Už jsem si vyladila na váš program. Ještě jste nedávali reklamu a doufám, že ji dávat nebudete. Teď když jste skončili, nechcete se jít projít na čerstvý vzduch?“

„Díky,“ řekl Mason. „Rád.“

Vyprovodila je až ke schodům. Koutky úst měla křečovitě stažené. Slzy se jí kutálely po tvářích, ale stála tam, štíhlá, rovná a plná vzdoru. Pozorovala oba muže, jak procházejí dveřmi ven.

Když došli k autu, Mason prohodil: „Podle toho, co říkal ten muž v bance, a podle tvých poznámek o její pověsti v tom prvním bytě, by si člověk myslel, že nade dveřmi bude svítit červené světýlko.“

„Pamatuj si,“ hájil se Drake, „zjišťoval jsem její totožnost

jenom z toho, co řekli sousedi a její bytná.“

„No dobře,“ uklidňoval ho Mason, „dejme tomu, že měli pravdu. Ta holka je mladá. Conway ji chtěl využít v tý věci šeku. Získal ji příslibem manželství, až vyhraje tu sázku.“

„Myslíš, že jí využil pro tu akci s šekem?“ zeptal se Drake a přehodil rychlost.

„Samozřejmě, že jí využil,“ řekl přesvědčivě Mason.

„A co její rodina?“

Mason odpověděl: „Něco tam může být.“

„Proč se tím šekem tak trápit?“ zeptal se Drake. „Podle mě to zas tak moc neznamená.“

„Ten šek,“ opravil ho Mason, „je tou nejdůležitější stopou. V tomhle případě má sakramentský význam.“

Když se Mason vrátil do své kanceláře, čekali už na něho Phyllis Leedsová a John Milicant.

Johnu Milicantovi, černovlasému muži vpředu plešatícímu, bylo okolo padesátky a neznatelně kulhal – zkrátka svoji pravou nohu šetřil. Potřásl si rukou s Masonem, posadil se, a překřížil nohy v šedých kalhotách s dokonale vyžehlenými puky. Podíval se na hodinky a řekl: „Phyllis říkala, že potřebujete zjistit něco o Aldenu Leedsovi. Ocenil bych, kdybychom si pospíšili. Musel jsem kvůli našemu setkání odložit schůzku.“

„Je vám jasné, že se tu odehraje rodinná rozepře?“

Milicant přikývl. „Pochopitelně. Alden je v naprostém právu. Někdy se třeba chová trochu zvláštně, je maličko extravagantní. Ale rozhodně není větší blázen než já.“

„Měl jste v posledních týdnech možnost ho pozorovat?“ položil mu otázku Mason.

„Dejme tomu poslední měsíc,“ odpověděl Milicant. „Občas jsem se stavil.“

Phyllis se vložila do hovoru: „Strýček Alden má Johna moc

rád. Je to strýčkův jediný slušný soupeř v šachu.“

Milicant řekl: „Nevím, jestli do toho se Sis praštěj nebo ne. Ale je mi to jedno. To je jejich věc. Doufám, že Sis si nedělá bláhový představy, že se bude moct někdy dotknout jediný jeho centu. Nemá to zapotřebí.“

„Chcete říct, že byste radši, aby ty peníze připadly příbuzným?“ divil se Mason.

„Kdybych byl na jeho místě,“ odpověděl Milicant, „Phyllis by dostala všechno.“

„Hrál jste s ním v poslední době kostky?“

„Ano. Myslím, že to bylo v neděli.“

„O vysoké sázky?“ zeptal se Mason.

„Hranicí byly dva body. Když jste vyhrál, mohl jste to nechat v sázce a jenom přihazovat.“

„Považoval byste za příliš osobní, kdybych se vás zeptal, kolik vyhrál?“

„On nevyhrál,“ vyvrátil to Milicant. „Já jsem vyhrál asi sto dolarů, dost na to, abych si koupil nový oblek. Zdálo se mi ale, že mu dělá radost prohrávat.“

„Určitě to tak bylo, protože se dobře bavil,“ vložila se do hovoru Phyllis Leedsová. „Víte, Johne, vy v něm udržujete oheň radosti ze života.“

Milicant se zasmál. „No já jsem si s kostkama vždycky rozuměl. Když jim neřeknete, co mají dělat, neposlouchaj vás.“

Mason ho zarazil: „Okamžik. Rád bych se na něco podíval. Můžete mě na okamžik omluvit, pane Milicante. Nezdržím vás víc než pět minut.“

Milicant znovu pohlédl na hodinky. Mason rychlým krokem vyšel z kanceláře, vstoupil do právnické knihovny a potom zabočil chodbou ke dveřím Drakeovy kanceláře.

Mason pokýval na Drakeovu sekretářku, pozvedl obočí v nevyslovené otázce a ukázal na Drakeovu soukromou kancelář.

Sekretářka přikývla a Mason šel dál. Detektiv seděl ve své malé kobce, nohy měl na stole a četl noviny.

Mason vpadl dovnitř a pronesl: „Ať se propadnu, Paule, jestli je to náhoda, nebo jestli jsem se stal přehnaně podezřívavým. Je u mě v kanceláři John Milicant. Je mu tak pětapadesát, je vysoký tak sto pětasedmdesát, pěkně stavěný, má na sobě pěkné šaty, nahoře plešatí a trochu kulhá.“

Drake se zachmuřil a zeptal se: „O co ti jde, Perry?“

„Přečti mi znovu ten popis – ten co máš na L.C. Conwaye.“

„Už to chápu,“ řekl na to Drake. Vytáhl zápisník, očima prolétl popis a dospěl k závěru. „Jo, sedí to. Samozřejmě Perry, ten popis by se hodil na spoustu mužů.“

„Já vím,“ řekl Mason, „ale stojí to za pokus. Milicant odejde z mé kanceláře tak za dvě minuty. Může se mu někdo z tvých mužů přilepit na šos?“

„Až půjde, nechám ho sledovat,“ slíbil Drake.

Mason se vrátil do své kanceláře a řekl: „Potřeboval jsem si něco ověřit. Už vás nebudu déle zdržovat, pane Milicante.“

Milicant přistoupil k Masonovi, potřásli si rukou a Milicant dodal: „Jestliže vám můžu být nějak nápomocný, klidně se na mě obraťte.“

„Obrátím,“ souhlasil Mason a pohlédl na Phyllis Leedsovou. „Jak to zvládáte?“

Obličej se jí zkřivil. Pod očima měla váčky. „Dobře,“ odpověděla. „Ale byla bych mnohem radši, kdyby byl strýček Alden v pořádku.“

„Je v pořádku,“ chlácholil ji Mason. „Nějaký doktor mu teď dal sedativa. Ale ten příkaz k zatčení je určitě vystraší. Jak se daří Barklerovi?“

„Nevím. Není tady. Nevím, kam se poděl.“

„Kdy zmizel?“

„Dnes brzy ráno.“

„Říkal, kam má namířeno?“

„Ne. Je zvláštní. Přijde a odejde, kdy se mu zlíbí.“

„Dobrá,“ řekl Mason na závěr. „Teď běžte domů a snažte se trochu si odpočinout. Nedělejte si žádné starosti. Tohle je jen zkušební šarvátka. Uchovejte si energii na hlavní boj. Až budeme mít ten příkaz k předvolání, chci, aby Emily Milicantová zůstala mimo. Nechci, aby vypadala příliš zainteresovaná.“

„Proč?“ zeptal se John Milicant.

„Soudce Treadwell by si mohl myslet, že se chce na Leedse pověsit, jakmile ho soud osvobodí,“ vysvětloval Mason.

„Ach tak,“ přikývl Milicant. „To je dobrá rada. Tak pojďme, Phyllis. Musím už spěchat na tu schůzku.“

KAPITOLA 4

Síň soudce Treadwella praskala ve švech. Phyllis Leedsová seděla na místě pro svědky, tvářila se nervózně a Masonův povzbudivý úsměv opětovala křečovitým zkřivením rtů.

Naznačila, že by mu chtěla něco pošeptat a Mason se nahnul tak, aby se uchem přiblížil k jejím rtům. „Proč je tu tolik lidí?“ divila se.

„Notorická zvědavost novinářů, peníze, láska a boj. Tahle kombinace lidi přitahuje jako mouchy sklenice s medem. Můžete mi říct, kdo je kdo z příbuzných, aniž byste na ně musela ukazovat?“

„Myslím, že ano,“ souhlasila. „S právním zástupcem teď mluví Jason. Ten muž, který sedí za ním, je strýček Freeman.“

Mason si je prohlédl a podotkl: „Váš strýc Freeman vypadá jako neústupný člověk.“

„Taky že je,“ souhlasila. „Ten když si jednou vezme něco do hlavy, nedostanete to z ní ani pomocí dynamitu.“

„Necháme soudce Treadwella, aby ho vyhodil do povětří, řekl na to Mason.“

„Jason není o nic lepší,“ řekla, „je jen chytřejší. Je to pokrytecký tichošlápek, který se odjakživa snaží dělat dojem, že má strýčka Aldena rád – bere ho na projížďky atd… Potom je tu Harold Leeds, Freemanův syn – ten, co stojí na špičkách. Dělá doma, co může. Když se mu podaří z domova uprchnout, rád by se choval jako chlapák, ale moc se mu to nedaří. Freeman ho má pevně pod palcem, nepůjčí mu auto, nenechá ho…“

Zarazila se, protože soudní sluha zrovna vpochodoval do síně. Otevřely se dveře z přilehlých soudních místností a s pomalou důstojností vešel soudce Treadwell. Vystoupil po třech schůdcích potažených kobercem na svůj stupínek na konci soudní síně a posadil se na svoji mahagonovou lavici. Soudní sluha mechanicky

odříkával formuli, že se schází soud, a za okamžik už soudce Treadwell pohlédl na Perryho Masona a vyzval ho: „Rád bych žadateli položil několik otázek.“

Mason povstal a kývl směrem k Phyllis Leedsové. „Postavte se a přísahejte, slečno Leedsová,“ pobídl ji, „… jděte až ke stolu. Přála si Vaše Ctihodnost, abych já vyslechl svědka?“

„Ne,“ odpověděl soudce Treadwell. „Otázky bude pokládat soud. Jak jste stará, slečno Leedsová?“

„Dvacet tři,“ odpověděla nervózním vysokým hláskem.

„A váš strýc žije s vámi?“

„Ano – totiž žil. Udržuju mu domácnost a vedu mu účty.“

„Rád bych se dozvěděl něco o rodině,“ pronesl soudce Treadwell konverzačním tónem. „Jak dalece tomu rozumím, váš strýc není ženatý.“

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Byl vždycky starým mládencem.“

„Řekněte mi něco o rodině.“

„Je tu strýc Freeman, mladší bratr strýčka Aldena, jeho syn, Harold a Jason Carrel.“

„Jason je syn sestry?“ zeptal se soudce Treadwell.

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Ta zemřela. Byla nejmladší z rodiny – to znamená ze sester.“

Soudce Treadwell se laskavě zeptal: „Jak se svým strýcem vycházíte, slečno Leedsová?“

„Velmi dobře,“ řekla, „ale se strýčkem by musel vyjít každý. Nikdy se nerozčilí, je laskavý, zdvořilý a ohleduplný.“

„A co ostatní členové rodiny?“ zeptal se soudce Treadwell. „Jak ti…?“

Obhájce byl na nohou. „Vaše Ctihodnosti,“ řekl. „Velmi nerad vznáším námitku na otázku vznesenou soudem.“

Soudce Treadwell se obrátil k němu. „Tak to tedy nedělejte,“ vyzval ho.

„Cítím, že v zájmu svého klienta musím.“

„Vy zastupujete Freemana Leedse?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti, Freemana Leedse, Harolda Leedse a Jasona Carrela.“

„Na základě čeho chcete vznést námitku?“

„Tohle je žádost o příkaz k zatčení občana. Petice je vznesena ve víře, že Alden Leeds je zbaven svobody proti své vůli. Chci dokázat, že tomu tak není. Ten muž je ošetřován milujícím příbuzenstvem, je v lékařské péči, která je v jeho případě nezbytná.“

„Ještě budete mít příležitost,“ zarazil ho soudce Treadwell mírně. „Nyní se soud snaží zjistit, jaké jsou rodinné vztahy a jaké je celkové postavení obou stran.“

„Chápu, Vaše Ctihodnosti, a proto vznáším námitku. Tvrdím, že to je nepřípustné, irelevantní a netýká se podstaty věci a není to součástí našeho výslechu.“

„Námitka se zamítá,“ pronesl soudce Treadwell a potom, protože právník zůstal stát, mírně poznamenal: „Jestli máte nějaké další námitky, proneste je a soud se k nim vyjádří. Jestli už žádné nemáte, posaďte se.“

Obhájce se posadil.

Soudce Treadwell se znovu obrátil k Phyllis Leedsové. „Co ostatní členové rodiny?“ zeptal se. „Jak ti vycházejí s vaším strýcem?“

„Stejná námitka,“ vyštěkla obhajoba.

„Stejné zamítnutí,“ řekl soudce mírně.

„No, zkrátka vycházejí se strýčkem dobře, to je, vycházeli s ním dobře – dokud strýček Alden – nevím, jak to přesně vyjádřit.“

„Nenavázal přátelství mimo kruh rodiny,“ pomohl jí soudce Treadwell.

Horlivě přikývla.

„Myslím, že to je všechno,“ uzavřel výslech soudce Treadwell. „Chtěl bych poznamenat, že žádost byla přednesena proto, že

Alden Leeds byl vzat Jasonem Carrelem na projížďku automobilem a nevrátil se. Teď bych rád položil pár otázek panu Carrelovi. Prosím předstupte.“

Předstoupil Jason Carrel, hubený mladíček kolem třicítky s vystouplými lícními kostmi, očima blízko u sebe a chomáčem vlasů černých jako uhel, které mu spadaly do čela. Složil přísahu.

„Na základě přečtení obžaloby,“ pokračoval soudce Treadwell, poté co Carrel uvedl svoje jméno, věk a bydliště, „tomu rozumím tak, že jste vzal svého strýce na projížďku automobilem.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Co jste s ním udělal?“

„Zavezl jsem ho do sanatoria, když projevil příznaky…“

„Vy jste lékař?“

„Ne.“

„Zeptal jste se strýce, zda chce zavést do sanatoria?“

„Ne, myslel jsem…“

„Na tom, co jste myslel, nezáleží. Otázka zněla, zda jste se zeptal strýce.“

„Ne. Myslel jsem, že není v takovém stavu, aby mi na to mohl odpovědět.“

„Byl při vědomí?“

„Ano, jistě.“

„Mluvil jste s ním?“

„Ano.“

„A bránil se tomu, aby vstoupil do sanatoria?“

„Ano, bránil.“

„A jak jste ho k tomu přinutil?“

„No, řekl jsem lékaři, že…“

„Tak nezněla otázka,“ přerušil ho soudce Treadwell laskavě, ale pevně. „Jak jste ho k tomu přinutil?“

„Dva ošetřovatelé ho tam dovedli.“

„Aha,“ poznamenal soudce konečným tónem. „Myslím, že je

to vše.“

„Vaše Ctihodnosti, rád bych ukázal,“ řekl obhájce příbuzných. „Mám pocit, že jsem zavázán…“

„Prosím, ukažte nám, co máte na mysli,“ vyzval ho soudce Treadwell. „Soud si vyslechne jakéhokoli svědka, kterého nám můžete předvést. Máte zde Aldena Leedse?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Soudní příkaz zněl, abyste ho předvedli.“

„Jistě, Vaše Ctihodnosti, ale není fyzicky schopný se soudu zúčastnit. Máme zde doktora Londonberryho, který bude v této věci svědčit.“

„Výborně,“ poznamenal soudce Treadweel, „ať tedy svědčí.“

Dr. Londonberry byl muž kolem pětapadesátky, se sklonem k tloušťce. Měl načervenalou pleť, šedé studené oči profesionála a choval se neobyčejně nervózně. Když předstoupil na místo pro svědky, připevnil si na nos brýle, které visely na široké černé stuze.

Soudce se naklonil dopředu, aby si ho dobře prohlédl. Lékaře mezitím představili jako odborníka. Soudce se zaklonil a tvářil se naprosto nestranně.

„Znáte Aldena Leedse?“ zeptal se ho advokát.

„Ano, znám.“

„Kdy jste ho poprvé uviděl?“

„Když ho do mého sanatoria přivezl pan Jason Carrel.“

„To bylo poprvé, co jste Aldena Leedse viděl?“

„Ano.“

„Nebudeme se vás ptát, co vám Jason Carrel řekl. Rádi bychom jen věděli, co jste viděl a co jste udělal. Prosím řekněte soudu, co přesně se dělo.“

Přesným hlasem profesionála, který je připravený na úskalí křížového výslechu, doktor Londonberry vyprávěl: „Zavolali mě k autu. Tam jsem našel muže asi sedmdesát dva roky starého,

poněkud křehké konstituce a zřejmě trpícího psychózou v rozvinutém stádiu. Nesouvisle vykřikoval, choval se násilně. Hned jsem si všiml známého arcus senilis na zornici pravého oka. Arcus senilis, jak mohu vysvětlit, je způsoben hylinem a jedná se o degeneraci lamely a buněk rohovky. Podle mé zkušenosti se jedná o známku prvního stádia stařecké demence.

Vzhledem k nedostatku prostoru se musím ve svém svědectví omezit pouze na to, co jsem sám viděl, zjistil a udělal, když se pacient dostal do mého sanatoria. Vyšetřil jsem jeho vědomí, orientaci, halucinaci, klamné představy, spojování asociací, paměť a úsudek. Jeho nevyrovnaných emocí jsem si všiml hned.“

„Co jste zjistil?“ ptal se ho obhájce.

„Zjistil jsem, že jde o dobře definovaný případ stařecké demence.“

„A jaký je váš názor na péči o tohoto pacienta?“

„Pacient musí být pod stálou péčí a pozorováním. Postupem času se u něho budou projevovat známky zhoršení duševního zdraví, až nastane úplná neschopnost zvládat svoje obchodní záležitosti, stane se ve vyšší míře náchylným k lichotkám, falešnému přátelství a podvodu. Postup nemoci lze do jisté míry zpomalit přiměřenou péčí a léčbou, zbavením pacienta jeho obchodních starostí a zejména nutnosti dělat rozhodnutí.“

„Byl to váš návrh, pane doktore, že pacient není předveden k soudu?“

„Nejen můj návrh, ale dokonce příkaz. Pacient je v současné době v takovém nervovém stavu, že kdyby byl předveden k veřejnému výslechu, jistě by ho to velmi rozrušilo. Nechtěl bych nést za něco takového zodpovědnost. Pan Leeds je duševně velmi nemocný.“

„Křížový výslech,“ obrátil se soudce k Perrymu Masonovi.

Mason seděl zhroucený v mahagonovém otáčecím křesle u svého stolu, nohy měl natažené před sebe, bradu přitisknutou na

hrudníku. Na svědka ani nepohlédl. „Pacient se choval zmateně, když jste ho poprvé viděl?“ zeptal se bezbarvě.

„Ano.“

„Byl rozrušený?“

„Ano.“

„Rozzlobený?“

„Ano.“

„A z toho jste usoudil, že pacient trpí stařeckou demencí?“

„Z toho a ještě z dalších věcí.“

„Dobrá, vezmeme to po pořádku. Tyto věci vám pomohly stanovit diagnózu stařecké demence, ano?“

„Ano.“

„Zloba a podrážděnost jsou příznaky stařecké demence, pane doktore?“

„Ano, pane, rozhodně.“

„A podle mě existuje ještě podobná nemoc, není-liž pravda, pane doktore, předčasná demence nebo schizofrenie?“

„To není totéž jako stařecká demence.“

„To chápu, pane doktore. U případů předčasné demence, jak já tomu rozumím, jde o duševní ataxii. Pacient je ve stádiu jakési apatie, přestane se zajímat o svoje prostředí a je mu jedno, co se s ním děje.“

„Ano, tak to je.“

„Pan Leeds netrpěl touto nemocí?“

„Rozhodně ne. Již jsem vám svoji diagnózu vysvětlil.“

„Jestliže byste si na druhé straně všiml nepřirozené citové apatie, měl byste podezření na předčasnou demenci?“

„Ano, to bych měl.“

„Podívejme se teď,“ řekl Mason rozladěně, „kam nás to zavede, pane doktore. Muž starý dvaasedmdesát let si vyjede se svým synovcem. Synovec náhle zabočí do sanatoria. Dva dozorci vyjdou ze sanatoria a začnou ho tahat z auta. Potom se na scéně

objevíte vy. Najdete rozzlobeného pacienta, a jak jste se vyjádřil, chová se zmateně. Copak není zcela přirozené, že se pacient v takové situaci rozzlobí?“

„To záleží na okolnostech.“

„Ale kdyby se nerozzlobil, ihned byste to diagnostikoval jako letargický příznak duševní ataxie, viďte?“

„Myslím, že to není vhodná otázka.“

„Možná, že ne,“ připustil Mason způsobem, jako že se tím nechce dále zabývat. „Pokračujme tedy s vaší diagnózou. Když jste muže objevil, zlobil se, že ho vytahují z auta. Proto jste stanovil diagnózu stařecké demence, je to tak?“

„To ne,“ vysvětloval doktor Londonberry dotčeně. „Svoje důvody, které mě k té diagnóze vedly, jsem vám již uvedl. Vaše otázka je úmyslným pokusem moje svědectví pokroutit.“

„No tak,“ chlácholil ho Mason. „Nerozčilujte se, doktore. Nebude to k ničemu dobré, když se budete rozčilovat. Kolik je vám let?“

„Padesát šest.“

„To je trochu předčasné pro stařeckou demenci, viďte, doktore?“

„Ano,“ vyštěkl lékař.

„Pak se snažte být v dobré náladě a snažte se být co nejspravedlivější. Řekl jste, že jsou i další příznaky, kterých jste si všiml. Myslím, že jediný další příznak, o kterém jste se zmínil, byl arcus senilis.“

„Ano, to byl dostatečný příznak.“

„Arcus senilis podle vašeho názoru je známkou duševní poruchy?“

„Je to jeden z příznaků, ano.“

„A co to je arcus senilis, ne lékařsky, popište nám to laicky.“

„Objevuje se ve tvaru srpkovitého oblouku na vnějším obvodu rohovky.“

Mason náhle zvedl hlavu. „Podobá se tomu bílému půlkruhu, který má ve svém oku Jeho Ctihodnost, soudce Treadwell?“ zeptal se.

Byla to náhoda, že zrovna když Mason položil tuto otázku, soudce Treadwell se nakláněl na lavici a vyvalil na svědka oči.

Dr. Londonberry se lekl, pohlédl na soudce a potom v rozpacích přiznal: „Samozřejmě, arcus senilis sám o sobě není známkou psychózy. Je to jen jeden z příznaků.“

„Příznaků čeho?“ zeptal se soudce Treadwell kysele.

„Příznaků fyzického zhoršení stavu organismu, které ve spojení s dalšími příznaky může být známkou duševní poruchy.“

„Jinými slovy,“ řekl soudce Treadwell, „kdybych jel automobilem a dva dozorci by mě vytáhli z auta a já bych jevil známky rozhořčení a zloby, spolu s mým arcus senilis byste došel k závěru, že trpím stařeckou demenci, je to tak?“

Svědek se nervózně zavrtěl a řekl: „Myslím, že to není vhodná otázka, Vaše Ctihodnosti.“

„Pro vaši informaci,“ poznamenal soudce Treadwell, „mám tento arcus senilis již dvacet let a pro vaši další informaci, kdyby mě dozorci z vašeho ústavu vlekli proti mé vůli do vašeho sanatoria, pane doktore, jistě by mě to rozzlobilo.“ Obrátil se k Masonovi. „Ještě nějaké otázky, pane právní zástupce?“

„Žádné, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce se naklonil dopředu. „Soud se domnívá, že toto svědectví bylo víc než dostatečné. Soud neváhá prohlásit, že to je jen další z případů, ve kterém je člověk, který již není v rozpuku svých sil, vystaven milosti a nemilosti nenasytných a přehnaně úslužných příbuzných, jejichž láska spočívá přednostně na finančních záležitostech a kteří jsou netrpěliví, že jejich předmět takzvané lásky příliš dlouho oddaluje ukončení svého života a tím i zanechání samozřejmě slušné poslední vůle.

Na soud rozhodně nezapůsobil důvod pana doktora

Londonberryho, proč nepředvedl k soudu Aldena Leedse. Číše trpělivosti tohoto soudu již přetekla, pokud si některé osoby myslí, že soudní příkaz není o nic důležitější než pokuta za přestupek zakázaného parkování. Soud se odebere do sanatoria doktora Londonberryho, aby zjistil, jak na tom pacient je. Jestliže bude mít soud pocit, že je třeba podniknout některá opatření, vyhledá nějakého psychiatra s dobrou pověstí, který určí, v jakém stavu se Alden Leeds skutečně nachází. Jestliže se ukáže, že Alden Leeds má duševní schopnosti odpovídající jeho věku, soud podnikne drastická opatření pro nestoudné a úmyslné znevážení soudu v tom, že strana nepředvedla Aldena Leedse v tuto hodinu před soud.

Pánové, soud bude mít přestávku až do dvou hodin. Nyní se odebereme do sanatoria doktora Londonberryho. Soud žádá, aby soudní sluha zařídil v kanceláři nevyššího soudce převoz doktora Londonberryho a zúčastněných stran. Soud zvláště varuje před pokusem domluvit se se sanatoriem předem a připravit osoby, které mají službu, na naši inspekci. Bude to považováno za urážku soudu.“

„Ale Vaše Ctihodnosti,“ protestoval obhájce, „ten člověk je…“

„Posaďte se,“ usadil ho soudce Treadwell. „Soud vydal příkaz. Soud se odročuje do dvou hodin odpoledne.“

Soudní sluha odklepl kladívkem. Soudce Treadwell scházel se soudní důstojností po schůdcích ze svého pódia a kráčel do svých místností.

Asi za půl hodiny Mason zaparkoval svůj vůz před sanatoriem. Auto nejvyššího soudce naložené soudcem Treadwellem, Freemanem Leedsem, Jasonem Carrelem, doktorem Londonberrym a obhájcem již čekalo u chodníku.

„Velmi dobře,“ konstatoval soudce Treadwell, „zdá se, že zainteresované strany jsou zde, nyní můžeme vstoupit do sanatoria. Veďte nás, doktore, a mějte prosím na paměti, že

chceme za pacientem přijít neohlášeně. Přeji si vidět podmínky tak, jak jsou.“

Vstoupili do sanatoria.

Doktor Londonberry nabručený a skleslý jak zpráskaný pes je vedl dlouhou chodbou. Sestra v bílé naškrobené uniformě jim přišla v ústrety. „Klíč od pětatřicítky prosím,“ oslovil ji doktor Londonberry.

„Vy ho zamykáte?“ divil se soudce Treadwell.

„Ano, zamykáme,“ odpověděl doktor Londonberry. „Jestliže něco potřebuje, stačí když stiskne tlačítko. U pacientů tohoto druhu je důležité, aby byli v naprostém klidu.“

„Velmi dobře,“ podotkl soudce Treadwell. „Uvidíme, co nám k tomu řekne sám pacient.“

Sestra vytáhla klíč. Doktor Londonberry si ho od ní vzal, vložil jej do zámku, odemkl, otevřel dveře dokořán a ustoupil stranou. „Máte tu návštěvu, pane Leedsi,“ hlaholil. „Vy pojďte první, slečno Leedsová.“

Uklonil se Phyllis, potom se otočil a ztuhl překvapením.

V místnosti nikdo nebyl.

Několik sekund bylo ticho, skupinka zůstala nehybně stát a rozhlížela se po útulné místnosti s důmyslnou nemocniční postelí se sněhobílým povlečením, lehátkem, nočním stolkem natřeným bílým emailem a prádelníkem se zrcadlem. Dveře do koupelny byly otevřené a odhalovaly bílou dlaždicovou podlahu, porcelánové umyvadlo, oddělený prostor a zrcadlo na zdi. Za otevřenými dveřmi vykukoval kousek vany.

Doktor Londonberry přešel pokoj rázným krokem, otevřel dveře do koupelny dokořán, nakoukl dovnitř, potom se rychle otočil a bez ohledu na shromážděnou skupinku se protlačil skrz ně zpátky na chodbu a zavolal na sestru. „Kde je pacient z čísla třicet pět?“ naléhal na ni.

Překvapeně nahlížela do místnosti. „Ale vždyť tady ještě sotva

před hodinou byl.“

Soudce Treadwell přešel po místnosti a vyhlédl z okna, přes které byla tepaná mříž uzavírající malý balkónek tak metr dvacet široký.

Doktor Londonberry řekl poněkud spěšně: „To je opatření, které jsme podnikli ve většině místností v přízemí. Zabráníme tím tomu, aby nám pacienti uprchlí.“

„Tomuhle to zřejmě v útěku nezabránilo,“ poznamenal soudce Treadwell suše.

„Promiňte,“ bránil se doktor Londonberry, otevřel okno a zatřásl železnou mříží, „tento pacient neuprchl oknem… Kde je jeho oblečení, sestro?“

„Zamčené ve skříňce číslo třicet pět.“

„Přineste ho,“ přikázal jí doktor Londonberry.

Soudce Treadwell pronesl téměř bezbarvě. „Doufám, že pacient se někde nepotuluje v noční košili.“

„Měl na sobě pyžamo, župan a pantofle,“ upozornil ho doktor Londonberry.

Otevřel nejdolejší zásuvku prádelníku. Objevil v ní pouze ručníky a čistá prostěradla. Otevřel druhou zásuvku a zde byl úhledně složený župan, na kterém leželo pyžamo a pantofle.

„Proboha!“ vykřikl. „Ten člověk musí být nahý!“

Zaslechl běžící kroky ozývající se z chodby. Vrátila se sestra s pobledlým obličejem a užasle na ně hleděla. „Skříňka byla zavřená a zamčená,“ řekla. „Šaty jsou pryč.“

Phyllis Leedsová se neudržela. „Nemůžu tomu uvěřit: Vymysleli jste si na nás nějaký trik.“

„Jestliže je to nějaký trik,“ vzal ji za slovo soudce Treadweel, „budou za něj zúčastněné strany setsakra platit. Postarám se o to, aby byly na nějakou dobu za svůj čin uzavřeny v jisté místnosti.“

Doktor Londonberry se obrátil nahněvaně k sestře. „Vy za to nesete odpovědnost. Jak se to mohlo stát?“

„To opravdu nevím, doktore,“ řekla a její vylekaný výraz a zmatené chování svědčily o naprosté dezorientaci. „Asi před hodinou jsem se byla na pacienta podívat. Asi o deset minut později mě na chodbě zastavil jakýsi muž a tvrdil, že jde navštívit Aldena Leedse. Řekla jsem mu, že máme přísné instrukce a že Alden Leeds nesmí žádné návštěvy mít. On mi řekl…“

„Tento muž vás zastavil na chodbě?“ přerušil ji doktor Londonberry. „Jak se na chodbu vůbec dostal: Návštěvy se musí přece hlásit v kanceláři.“

„Nevím, doktore,“ odpověděla sestra. „Byl zkrátka tady. To je vše, co o tom vím. Řekla jsem mu, že je to naprosto nemožné. Odpověděl, že doktor, který má službu, mu řekl, že je to v pořádku.“

„Doktor, který má službu?“ nechápavě opakoval doktor Londonberry.

„Ano, pane doktore.“

„Jmenoval mě?“

„Ne, jen řekl lékař ve službě. Vypadal tak přesvědčivě, že jsem ho zavedla ke dveřím pětatřicítky a ukázala mu, že je na dveřích nápis ´Žádné návštěvy´. Řekla jsem mu, že pacient je psychopat a že za žádných okolností nejsou návštěvy povolené, pokud je přímo vy sám nepovolíte. Brzy na to se stav pacientky na patnáctce náhle zhoršil. Je po operaci, tak jsem se o ni musela postarat. Měla známky vnitřního krvácení. Měla jsem plné ruce práce, teprve teď se jí udělalo lépe. Když jsem tu byla posledně, pacient byl veselý a tvářil se uvolněně.“

„Můžete popsat toho muže, který o sobě tvrdil, že ho jde navštívit?“ zeptal se soudce Treadwell.

„Byl štíhlý,“ vzpomínala sestra, „řekla bych asi tak pětapadesát nebo šedesát let starý, měl šedé oči a ošlehanou tvář. Na sobě měl tvídový oblek a kouřil dýmku. Měl poměrně dlouhé vlasy. Byly hnědé, na skráních trochu prošedivělé a…“

„Ned Barkler!“ vykřikla Phyllis Leedsová a hned jí ruka vylétla ke rtům, jako by si přála vzít ta slova zpět.

Soudce Treadwell se k ní obrátil. „Vy ho znáte?“ zeptal se jí.

„Jeden ze strýčkových přátel odpovídá tomuhle popisu,“ řekla Phyllis Leedsová.

„Jeden z těch, co spolupracují s ostatními příbuznými?“ zeptal se jí soudce Treadwell významně.

„Ne, Vaše Ctihodnosti – Samozřejmě si nemohu být jistá, že je to ten muž, ale ten popis sedí. Je to strýčkův kamarád ze zlatokopeckých dob.“

„Kde bydlí?“ chtěl vědět soudce Treadwell.

„Bydlí v domě se strýčkem Aldenem.“

Soudcův obličej se uvolnil. „Zřejmě,“ pronesl, „nebyl pacient tak neplnosmyslný, jak vám připadalo, doktore.“

Obrátil se k Phyllis Leedsové a řekl: „Myslím, že váš strýc už bude doma, uvidíte. Navrhuji, abyste se okamžitě odebrala domů. – A pokud jde o vás, doktore, mám pocit, že vaše odmítnutí předvést Aldena Leedse u soudu bylo projevem pohrdání soudním příkazem. Budete se muset ještě jednou objevit a dokázat nám, proč nemůžete být shledán vinným za pohrdání soudem.

Myslím, že to bude všechno.“

Pokývl směrem k Phyllis Leedsové a řekl: „Už jen z pouhé zvědavosti by mě zajímalo, jestli je váš strýc doma. Zástupce nejvyššího soudce vás tam hned zaveze.“

KAPITOLA 5

Perry Mason s Dellou Streetovou, na předním sedadle vedle sebe, se rychle blížili k městu.

„Co se dělo v tom sanatoriu?“ zeptala se Della. „Každý z něj vylítl, jako by ho honil roj včel, a slečnu Phyllis Leedsovou odvezli v autě nejvyššího soudce.“

Mason jí načrtl hlavní události jejich návštěvy sanatoria.

„Co bude dál?“ ptala se Della Streetová.

„Teď pojedeme do kanceláře,“ řekl Mason. „Phyllis Leedsová nám zřejmě bude telefonovat, že strýček je doma. Až se bude projednávat příkaz k soudnímu zadržení, budou ho chtít u soudu. To je všechno.“

„A jakou roli v tom budeme hrát my,“ zeptala se Della.

„Pro nás to tím končí,“ odpověděl Mason, „pokud si Leeds nebude přát, abychom něco udělali s tím šekem na dvacet tisíc dolarů.“

„Myslíte, že něco chtít bude?“

„Ne,“ přiznal Mason. „Myslím, že ho bude mrzet i to málo, co jsme udělali. – Nemůžu se přenést přes představu, že John Milicant je ve skutečnosti L. C. Conway.“

„Zjistil něco Paul Drake?“

„Nějakou dobu jsem s ním už nemluvil,“ řekl na to Mason. „Zatelefonoval mi, že zjistil nějaké věci, které mi chce sdělit, ale řekl jsem mu, ať počká až po tom přelíčení. Šlápnu na to, abychom byli brzo v kanceláři a vyslechli si ho dřív, než půjdeme k soudu.“

„S tou rychlostí to nějak přeháníte, šéfe,“ řekla Della a pohlédla na tachometr.

Mason se zazubil. „To jste ještě nic neviděla. Teď se dívejte.“

„Já se dívám,“ poznamenala – „a vy jste si vůbec nevšiml té stopky.“

„Žádná tam nebyla,“ hájil se Mason. „Zvládám to, jak umím.“

„To zvládáte. Vy…“ Zmlkla, protože přímo za nimi se ozvala siréna a museli zajet k obrubníku.

Mason seděl za volantem v naprostém tichu a policisté přirazili k chodníku. Jeden z nich vystoupil z hlídkového vozu a vyndával lístek. Druhý se opřel nohou o stupačku a vyštěkl: „Kde hoří?“

„V Centrální,“ odpověděl Mason.

Policista se tvářil zaraženě. „A co hoří?“ vyptával se.

„Moje kancelář.“

„Heleďte, děláte si legrácky, nebo to myslíte vážně?“

„Nevím,“ odpověděl Mason. „Jediné, co vím, je, co jsem slyšel po telefonu. Moje důležité listiny jsou ohroženy. Přirozeně se tam chci dostat co nejdříve.“

„Ukažte mi legitimaci, kamaráde.“

Mason mu legitimaci podal.

„Perry Mason, co? Dobrá, nechte ten pokutový lístek být, Jime. Zavezeme tohohle chlápka do jeho kanceláře. Jestliže je to habaďůra, uvidíme, jak daleko s tím půjde. Jeďte za mnou.“

Hlídkové auto jelo jako první, siréna houkala. Mason jel za ním.

„Jak jsem říkal,“ pronesl směrem k Delle, když se řítili přes křižovatku, kde byla doprava díky houkačce policejního auta zmražená v nehybnost. „Já to zvládnu.“

„Za tohle dostanete pokutu za překročení rychlosti,“ varovala ho.

„V každém případě se dostanu včas do kanceláře,“ řekl.

„A ztratíte plno času vysvětlováním policajtům.“

„Ne,“ řekl na to Mason a hbitě se vyhnul nákladnímu autu, „těmhle ptáčkům to vysvětlit nejde. Zkrátka tohle jim vysvětlit nedokážu.“

„Co chcete dělat, šéfe?“

„Ať se propadnu, jestli to vím,“ přiznal a zubil se na Dellu. „Aleje to pěkná jízda, co říkáte, Dello?“

„Poslouchejte, šéfe, buďte si potrhlej, jak chcete, ale mě z toho vynechte.“

Vrhl na ni rychlý pohled. „Děláte si legraci?“ zeptal se.

„Ne, myslím to vážně.“

„Snad nemáte v kalhotách, Dello?“

„Říkejte si tomu, jak chcete,“ řekla vzdorně. „Já tady vystoupím.“

„Jak? Teď nemůžu zastavit.“

„Ne, ale jistě bude příležitost… Hele, teď se to zpomaluje, je tam zácpa. Šéfe, nechte mě vystoupit!“

Mason dupl na brzdy. Jeho profil byl tvrdý jako žula. „Dobrá, děvenko,“ řekl. „Běžte si po svém.“

„Taky že půjdu, nebudu čekat, až co mi napíšou policajti,“ řekla, otevřela dveře a vyskočila na silnici, zrovna když se zácpa začala uvolňovat. Mason hned šlápl na plyn a spěchal za sirénou policejního auta.

Když narazili na hlavní tepnu, museli trochu zpomalit. Policisté vypnuli houkačku a prodírali se přes křižovatku. Zaparkovali před vyhrazeným parkovištěm. Mason zastavil hned za nimi.

„Žádná známka po ohni,“ řekl jeden z policistů nevrle.

„Ten je nahoře v mé kanceláři, říkám vám, jen malý ohýnek. Proboha, snad jste si nemysleli, že hoří celá budova?“

Policisté vyměnili pohledy a změřili si Masona. „Dobrá Jime“, řekl vůdce, „jděte s tímhle ptáčkem nahoru, já zůstanu tady. Jestliže je to habaďůra, spočítejte mu to jako bezohlednou jízdu. Pak ho vezmem na komisařství. – Perry Mason, právník, viďte? No, kamaráde, jsi jako spousta chytrejch chlápků. Existuje zákon, kterej vy neznáte.“

Mason pokrčil rameny. Ve tváři se mu objevil chlapecký, bezstarostný úsměv. „Nebyla to snad pěkná jízda?“ zeptal se.

„Tak pojďte,“ vyzval ho policista, popadl ho za loket a napůl

ho prostrčil dveřmi a do výtahu.

Mason si nonšalantně zapálil cigaretu. Mezitím zastavili v jeho patře. „Dobrá, kamaráde,“ vyzval ho policista, „teď najdeš ten oheň.“

Mason kráčel po chodbě, potom s trhnutím otevřel dveře do své kanceláře. Vdechl pronikavý kouř. Dívka, která normálně seděla za stolem a podávala informace, pobíhala zmateně po místnosti, v ruce šálek vody. Stenografky na ně hleděly vystrašenýma očima.

„Tak kde je ten oheň?“ křikl Mason na děvče, které neslo sklenici s vodou.

„Ve vaší soukromé kanceláři,“ odpověděla. „Myslím, že to máme pod kontrolou.“

Mason s policistou vstoupili do soukromé kanceláře. Z odpadkového koše čadily ohořelé papíry. V koberci byla prohořelá díra. Postranice Masonova stolu byla sežehnutá.

Děvče z centrály, vysoká a hubená dívka s brýlemi na nose, mluvila rychle k Masonovi a policista zatím obhlížel škodu. „Moc se omlouvám,“ říkala. „Nevím, jak se to mohlo stát. Byl jste na telefonu, začala jsem ječet, když jsem uviděla kouř, že hoří. Nevím, jak to chytlo. Některé z děvčat muselo být ve vaší soukromé kanceláři a odklepat žhavý popel do koše. Pěkně se to rozhořelo, než jsem na to vůbec přišla, ale už to bude v pořádku. Jak to, že jste sem dorazil tak rychle?“

Mason řekl. „Hned ta děvčata vyhodím. Zjistěte, kdo to udělal. Už to má spočítané. To je věc, na kterou jsem obzvlášť upozorňoval.“ Obrátil se k policistovi, natáhl ruku a řekl: „Díky, Jimy, starý brachu, díky vám jsme se sem dostali včas. Děvčata to nemusela sama zvládnout. V tom stole jsou cenné listiny a taky nějaké zatraceně dobré doutníky. Vezměte si hrst pro sebe a pro svého kolegu.“

Policista se zubil. „No, dobře,“ souhlasil. „Takhle je to lepší.

Kdo to řekl: ‚Žena je jenom žena, ale dobrý doutník je pokouřeníčko‘?“

Mason mu podal druhou hrst doutníků a řekl. „Ne, Jime, s tím nemohu souhlasit. Události z poslední doby mě přesvědčily, že ženy jsou silně podceňované.“

Policista souhlasil: „I na tom může něco být.“

Mason doprovodil policistu do chodby. „Řekněte mi, co se stalo s tou dívkou, co byla s vámi v autě?“ zeptal se policista.

Mason se zasmál. „Nesnesla tu rychlost,“ řekl. „Vyděsilo ji to k smrti.“

Jak sjížděla klec výtahu s policistou dolů, z druhého výtahu, co právě stoupal vzhůru, vystoupila Della Streetová. Mason se na ni podíval a zasmál se. „No,“ řekl, „pěkně jste mě podvedla.“

Z hlasu bylo slyšet, že je rozčilená. „Musela jsem. Nebyla jsem si jistá, že to zvládnu, tak jsem vám o tom radši neřekla. Vyšlo to?“

„To bych řek, že to vyšlo. Mimochodem, Gertruda dostane přidáno.“

„Potřebuje to,“ souhlasila Della Streetová. „Co děláte tady na chodbě?“

„Právě jsem se zbavil poldů.“

Kráčeli spolu po chodbě. Mason otevřel dveře do kanceláře a našel Gertrudu na všech čtyřech, jak drhne očouzený koberec.

„Gertrudo,“ řekl, „povstaňte a přijměte požehnání Řádu narušitelů silničního provozu. Jste děvče podle mého gusta. V pravé dolní zásuvce najdete láhev whisky a skleničky. Zatímco budete nalívat whisky, Della vyhotoví šek, kterým se vám zvyšuje plat o dvacet dolarů měsíčně, s účinností od prvního minulého měsíce. Měla jste strach?“

Pohlédla na něho a přemohly ji emoce. „Dvacet dolarů!“ vykřikla.

Mason přikývl.

„Teda, děkuju vám, pane Masone. Já… já…“

Mason s vážnou tváří otevřel zásuvku, vytáhl láhev whisky a skleničky. Gertruda Ladeová, vysoká, hubená jako tyčka od plotu, hranatá a s nehezkým obličejem pozvedla skleničku whisky, kterou jí Mason podával. Zazubila se na ně a podotkla: „Na vaše zdraví.“ Hodila do sebe obsah skleničky, podala ji Masonovi prázdnou a řekla: „Poslechněte, pane Masone, kdykoliv budete potřebovat něco tady zaranžovat, neostýchejte se mě o to požádat a… díky za to přidání.“

Otočila se a dlouhými kroky vypochodovala z kanceláře.

Mason dopil, odložil prázdnou skleničku a zazubil se na Dellu Streetovou. „Mluví jako zkušený herec.“

„To rozhodně,“ souhlasila Della Streetová. „Měla jsem strach, že se se mnou bude hádat. Ale nic takového. Jediné, co jsem řekla, bylo: ‚Šéf je v maléru. Jděte do jeho kanceláře a rozdělejte oheň v koši na papíry, který způsobí škodu tak za deset dolarů.‘ Čekala jsem, že se začne vyptávat, že to nebude chtít udělat. Ale ona jen řekla: ´To je všechno?‘“

Mason se kuckavě zasmál, zvedl telefon a řekl: „Gertrudo, řekněte Paulu Drakeovi, ať za mnou přijde.“ Zavěsil a podíval se na Dellu Streetovou. Znovu se kuckavě zasmál.

„Získat to děvče pro informace a ústřednu nebylo snadné,“ řekl, „ale myslím, že za to stojí. Je nenahraditelná.“

„V jejím hlase nebyl ani náznak vzrušení,“ vysvětlovala Della Streetová. „Brala to s takovou samozřejmostí, jako kdybych jí řekla, aby odeslala dopis.“

Mason podotkl: „Musím schovat tu whisky, než přijde Drake, nebo nám vyžahne naše pití, stejně jako je schopný vykouřit nám naše cigarety. Dello, zavolejte Emily Milicantovou a řekněte jí, že ji chci vidět, co nejdříve bude schopná se sem dostavit.“

Della Streetová sebrala prázdné skleničky. „Umeju je a přinesu zpátky,“ řekla.

Za okamžik se ozvalo klepání na dveře. Mason otevřel a vstoupil Drake.

KAPITOLA 6

Detektiv sebou plácl do černého koženého křesla a visel schlíple a žalostně jako krepdešín přehozený přes dveře. „Ahoj," řekl, „ten chlápek je moudrej jako strom plnej sov."

„Myslíš Milicanta?" zeptal se Mason

„Myslím Milicanta," odpověděl Drake. „Jeden z mých mužů se mu pověsil na paty, když odcházel z tvý kanceláře, a druhý muž šel opodál. Milicant se ani jednou neohlíd. Šel přímo za svým, zaved chlapce na pěknou procházku, a předved dokonalý číslo muže zařizujícího po městě svoje obchodní záležitosti. Když byl hotovej, podařilo se mu je setřást tak elegantně, že to ani nebylo k smíchu. Samozřejmě, nejdřív je navnadil tím, že se nikdy neohlíd, neudělal vůbec nic podezřelýho, jen si hleděl svýho."

„Nemohla to být náhoda?" zeptal se Mason.

„To v žádným případě," odpověděl Drake. „Víš, ti chlapci nebyli zrovna amatéři – i když Milicant se choval tak, že vedle něho jako amatéři vypadali."

„Tím spíš mi připadá jako Conway," poznamenal Mason.

„Jo, to je fakt."

„Dobrá, Paule," pokračoval Mason. „Během pár minut se zde objeví Emily Milicantová. Řeknu jí něco, co způsobí, že začne po svém bratrovi pátrat. Připravte si muže, až ode mě odejde."

„Zdá se, že chystáš velké představení," poznamenal Drake.

„Pokusím se jít přímo k věci, Paule. Co jiného mi zbývá?"

„Měl jsem za to," řekl Drake, „žes chtěl, abych zjistil něco o minulosti Emily Milicantové."

„Vážně?" divil se Mason.

„Ne tak obšírně," odpověděl Drake. „Zkrátka umím číst tvoje myšlenky."

„Vedeš si dobře, Paule," pochválil ho Mason. „Jen si pamatuj, že to byla telepatie. Tak co jsi zjistil?"

„Nic moc,“ odpověděl Drake. „Další podrobnosti čekám, až mě moje seattleská agentura přivede na nějaké stopy.“

„Proč seattleská?“ divil se Mason.

„To děvče bývalo revuální tanečnicí.“

„V Seattlu?“

„Ne, na Klondiku.“

„Kdy?“ zajímal se Mason.

„Někdy kolem roku 1906, 1907. Slyšel jsi někdy o tanečním saloonu M a N v Dawsonu, Perry?“

„Mám pocit, že jsem něco slyšel.“

Drake pokračoval: „Byly tam dvě tančírny, ‚M a N‘ a ‚Flora Dora‘. Emily Milicantová byla v ‚M a N‘.“

Mason poznamenal: „Zdá se, že jsme se pohnuli z místa. Tím se pro mě Emily Milicantová stává mnohem srozumitelnější. Mohla poznat Leedse už v Klondiku. Jen ať tví muži pokračují, Paule, a uvidíme, co objeví.“

„Dobrá,“ souhlasil Drake. „Jak se ti podařilo spálit koberec, Perry?“

„Ale,“ mávl Mason rukou. „To udělala Della. – Bylo to žhářství. Požádej ji, ať ti o tom někdy vypráví.“

Drake se sehnul až k zemi a pak se vymrštil na nohy. „Zatraceně, Perry, nesnaž se mě napínat. To se ti nepodaří. Já tak budu ten pitomej koberec zkoumat, to jedině kdybys mi zato zaplatil.“

Mason se zazubil. „Jak si to představuješ s Emily Milicantovou?“

„Není to s ní jednoduchý. Jak dlouho ji chceš sledovat, Perry?“

„Dokud nás nepřivede ke Conwayovi.“

„Dobrá. Já…“

Otevřely se dveře přední kanceláře. Vešla Della Streetová se třemi čistými skleničkami. „Emily Milicantová právě přišla,“ oznámila.

„Říkala jste jí, že jste se ji snažila zastihnout?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Hodná holka. Co chce?“

„Jen se stavila, jestli je něco nového.“

Mason řekl: „Sdělte jí, že s ní chci mluvit. Ať chvilku počká.“

Drake pohlédl na tři skleničky od whisky a významně podotkl: „Koukám, že jsem přišel pozdě.“

Mason vzal skleničky od Delly Streetové a nechal je na svém psacím stole. Drake se zubil. „No tak, dej je do zásuvky, Perry. Stejně vím, kde je schováváš. Pravý dolní šuplík. Byl bych houby detektiv, kdybych to nevěděl.“

Mason se zazubil. „Máš nějaké muže, kteří můžou sledovat Emily Milicantovou, až odsuď odejde, Paule?“

„Ano.“

Mason se ještě zeptal: „Byla někdy vdaná, Paule?“

„Prý si vzala muže jménem Hogarty,“ odpověděl Drake. „Ale žádné podrobnosti nevím.“

„Co se s ním stalo? Rozvedla se?“

„Nevím, asi. Teď vystupuje pod svým dívčím jménem.“

Zazvonil telefon. Mason řekl: „Počkej chvíli, Paule. To bude asi Phyllis Leedsová. Řekl jsem Gertrudě, aby mi sem nevolala, pokud to nebude mít nějakou spojitost s případem Leedse.“

Mason zvedl telefon a řekl: „Haló,“ a Phyllis Leedsová mluvila o překot: „Pane Masone, když jsme sem přijeli, strýček Alden doma nebyl. Všechno bylo vzhůru nohama.“

„Chcete říct celý dům?“

„Ne, jen strýčkova pracovna. Papíry byly rozházené po zemi. Zásuvky vytažené ze stolu i ze sekretáře. Pan soudní zástupce se hned pustil do práce.

Poslouchejte, pane Masone, strýček Alden vydal další šek na dvacet tisíc dolarů, splatný na L. C. Conwaye a podepsal ho na

rubu stejně jako ten první. Tentokrát si šek nechala vyplatit asi pětačtyřicetiletá žena s tmavýma očima a vysedlými lícními kostmi. Zároveň s šekem ukázala pokladnímu dopis, ve kterém bylo strýčkovým rukopisem uvedeno, že jestli budou s vyplácením šeku nějaké problémy, stáhne si svoje konto z banky.“

„Nechala ta žena svoje jméno?“ zeptal se Mason.

„Ne. Tentokrát se zdálo, že přesně ví, jaká jsou její práva. Byla velmi odměřená. Trvala na tom, aby peníze v hotovosti okamžitě dostala. Pokladní z banky tvrdí, že to rozhodně byl rukopis strýčka Aldena. Byl z toho velmi rozrušený. Chtěl jí odmítnou ty peníze vydat, ale ta poznámka ho postrašila.“

Mason řekl: „Chci ten šek vidět.“

„Už jsem to zařídila,“ odpověděla. „Dala jsem bance instrukce a poslíček vám jej doručí během deseti minut.“

„Hodná holka,“ řekl Mason do telefonu. „Jak se cítíte, máte starosti?“

„Ne,“ řekla. „Myslím, že strýček Alden se o sebe umí postarat, teď když je na svobodě. Spíš se zlobím.“

„Na koho?“ ptal se Mason.

Zasmála se a odpověděla: „Vlastně nevím. Někdy mám pocit, že na strýčka Aldena.“

„To bude v pořádku, nedělejte si starosti,“ těšil ji Mason. „Váš strýc se brzy v pořádku objeví. Jaké bylo na tom šeku datum?“

„Dnešní. Byl vytržen z šekové knížky, kterou nosí u sebe v kapse. Mám jistotu, že ho musel napsat, až když se dostal ze sanatoria.“

„Dejte mi vědět, kdyby se stalo něco nového,“ požádal ji Mason.

„A co víte vy, máte něco nového?“ zeptala se.

„Děláme, co můžeme,“ odpověděl Mason.

„Když strýčka najdete, dáte mi vědět?“

„Jistě. Chcete, aby vám Drake poslal nějakou ženu, která by

byla s vámi?“

„Ne,“ odpověděla. „Proč bych měla někoho chtít?“

„Myslel jsem, že jste třeba nervózní, když převrátili tu pracovnu vzhůru nohama.“

„Jsem v pořádku,“ řekla, „Ale jestli někoho nachytám, jak se plíží domem, bude mít smůlu. Jsem tak nazlobená, že bych ho klidně zastřelila.“

„Dobrá,“ řekl na to Mason. „Udržujte mě v obraze. Zatím sbohem.“

Zavěsil a ve stručnosti Paulu Drakeovi sdělil, co mu Phyllis Leedsová řekla.

Drake potřásl hlavou. „Máme pracovat pro Aldena Leedse,“ řekl. „Mám pocit, že mu moc nepomáháme.“

„Třeba ne,“ souhlasil Mason.

„Myslím, že Leedse bude mrzet, když zjistí, co se tu děje.“

„Domnívám se, že o všem ví,“ podotkl Mason. „Potlouká se tu už nějakou dobu a zdá se, že jakmile se dal do pohybu, je ohromně čilý. K zastavení naší činnosti nám žádné příkazy nedal. Jen směle do toho, Paule. Musíme získat všechny informace, co bude možné. Řekni své agentuře v Seattlu, ať zvýší tempo.“

„Už jsem jim to řek,“ namítl Drake, „a pověsím se na Emily, jakmile teď opustí kanceláře. Tak zatím.“

Líně se protáhl dveřmi a šel dál, jako kdyby měl spoustu času.

Mason se obrátil k Delle Streetové: „Uveďte Emily Milicantovou. Až banka pošle druhý šek, Dello, běžte s ním za naším znalcem písma. Ať pořídí nějaké pravé vzorky Leedsová rukopisu.“

Della Streetová přikývla a tiše se vzdálila.

Mason otevřel zásuvku a vytáhl dvojici falešných kostek, které mu dal Drake. Seděl tam a házel je na psací stůl.

Emily Milicantová byla velmi rozrušená a dávala to najevo. Její oči byly nepřirozeně velké a leskly se. Prohlubně v tvářích se

ještě zvětšily, její nervózní pohyby nabyly na zřetelnosti.

„No není to strašné?“ řekla. „Mluvila jsem s Phyllis po telefonu.“

Očima pozorovala Masonovu ruku, jak hází kostky. Zdálo se, že ten pohyb její nervozitu ještě zvyšuje.

„Rád bych se dozvěděl něco o vašem bratru,“ vyzval ji Mason.

„O mém bratru?“ opakovala.

Mason přikývl.

„Mám za to, že jste požádal Phyllis, aby ho přivedla s sebou, abyste mu mohl položit nějaké otázky o hře v kostky. Mohl byste mi k tomu něco říct?“

Mason klidně odpověděl: „Velmi by mě zajímalo, jestli by chytrý právník mohl dokázat, že jste vašeho bratra podporovala?“

„Jak to myslíte, pane Masone?“

Mason vytěžil z nejistého výrazu, který se jí usadil v očích, a skočil po něm jako kočka po myši. „Podporovala jste někdy svého bratra?“ zeptal se.

„Proč… Nevím, jak na tu otázku odpovědět.“

„Právník by vás požádal,“ poznamenal Mason, „abyste odpověděla ‚ano‘ nebo ‚ne‘.“

„Ale, přece každá sestra svému bratrovi občas vypomůže. To by nebyla dobrá sestra, kdyby to neudělala.“

„Přesně tak,“ souhlasil Mason. „To nás přivádí k otázce, co míníte pod slovem ´občas´“.

„Ale přece kdykoliv se člověk ocitne v nesnázích nebo když jde o naléhavý případ.“

„Podpořil někdy bratr nějak vás?“

„Ne, já jsem se o sebe musela umět postarat sama už jako dítě. Musela jsem si vydělávat na živobytí.“

„Ale bratrovi jste pomáhala?“

„Ano.“

„Často?“

„Příležitostně.“

„Formou půjček?“

„Ano, asi ano.“

„Kolik z těch půjček bylo splaceno?“

„Proč… Já nevím… Vlastního bratra neberete tak jako cizího člověka. Já… já o tom nemám žádné záznamy.“

„Kolik jste mu dala asi tak celkem?“

„Nevím. Říkám vám, že jsem si to nezapisovala.“

„Asi tak tisíc dolarů?“

„Asi tak.“

„Dva tisíce.“

„Možná.“

„Tři?“

„Opravdu, pane Masone. Já nechápu, o co vám jde.“

„Čtyři?“

„Ale, pane Masone…“

„Pět?“

Dotčeně se napřímila a pronesla: „K čemu je to dobré?“

„Jestliže předstoupíte jako svědkyně,“ upozornil ji Mason, „soudce tohle bude klidně považovat za správný křížový výslech. Bylo to šest tisíc?“

Rychle zamžikala očima a dávala najevo svoji nevoli. „Možná.“

„Deset?“

„Nevím.“

„Z této částky,“ pokračoval Mason, „vám někdy něco splatil?“

„To vám nepovím.“

Mason shrábl kostky do dlaně. Pozorovala ho jako u vytržení. Potom je dlouhým, plavným pohybem hodil na stůl.

„Proboha!“ vykřikla. „Přestaňte si hrát s těma kostkama!“

„Vám to vadí?“ zeptal se Perry nevinně a odložil kostky na stůl. „Nemáte ráda kostky?“

„Ne – totiž ano,“ odpověděla. „Nevím, jsem z vás zkrátka nervózní.“

„Teď se vás zeptám jedno,“ pokračoval Mason. „Slyšela jste někdy o Conway Appliance Company?“

„To jméno je mi povědomé. Ach, ano. To bylo to jméno na tom šeku. Alden dal šek L. C. Conwayovi.“

„Správně,“ řekl na to Mason. „Ta společnost se specializuje na prodej falešných kostek – jako je tento pár – a dostanete také ‚prémii‘ – lístek do loterie. Tu společnost původně spravoval L. C. Conway. Potom ji před několika dny zřejmě prodal muži jménem Serle – Guy T. Serle, který podnik přestěhoval na East Ranchester Avenue 209. Říká vám to něco?“

„Vůbec nic.“

„Podívejte, slečno Milicantová,“ pokračoval Mason, „budu k vám upřímný. Máme popis L. C. Conwaye – asi pětapadesát, výška 175 cm, váha asi 90 kg, ostře řezané rysy, vepředu připlešlý, černé vlasy se spojují na temeni hlavy. Lehce kulhá. Říká vám ten popis něco?“

Pohlédla mu do očí. „A měl by mi něco říkat?“

„Myslel jsem, že ano.“

„Ten popis,“ řekla rychle, „se hodí na mého bratra,“ a Mason si všiml, že rukama pevně stiskla opěradla.

Mason pokračoval: „Přesně tak,“ jako kdyby ho to právě napadlo. „Chcete mi naznačit, že váš bratr a L. C. Conway jsou jedna a tatáž osoba?“

„Měla jsem dojem, že vy mi chcete vnuknout tuhle představu.“

„Bude lepší, když si zjistíte, zda je možné, že váš bratr je L. C. Conway, který dostal ten šek na dvacet tisíc dolarů od Aldena Leedse.“

Její obličej byl tak bledý, že skvrny oranžové růže vyčnívaly z jejích tváří zcela nepřirozeně. „To by neproved,“ řekla pomalu. „To by prostě nemohl – po všem, co jsem pro něho udělala. Bylo

by to hanebné, zkrátka by to byl nestoudný čin.“

Mason bezstarostně pokračoval: „Mám za to, že Leeds narazil v Yukonu na zlato a z toho plyne jeho bohatství. Nebo to tak není?“

„Slyšela jsem, že něco takového říkal.“

„To musí být skvělá země,“ pokračoval Mason.

„To už je dávno,“ poznamenala.

„Byla jste někdy v těch končinách?“ vyzvídal právník.

Pohlédla mu pevně do očí a řekla: „Ne.“

„A co John?“ vyptával se Mason. „To by mě zajímalo, jestli byl někdy nahoře na Klondiku nebo v Yukonu?“

Znovu mu pohlédla do čí a znovu stejně přesvědčivě pronesla: „Ne.“

Mason se usmál, aby dal najevo, že rozhovor je u konce. „Děkuju vám mnohokrát,“ řekl.

Zůstala bez hnutí sedět. „Mohl byste… řekněte mi… proč jste začal podezírat Johna, že je L. C. Conway?“

Masonův úsměv byl zároveň přátelský a zároveň vyhýbavý. „Myslel jsem,“ pronesl, „že to byl váš nápad. Jen jsem vám přečetl Conwayův popis, to bylo všechno.“

Postřehla z jeho tónu, že ji propouští, a zvedla se. „Ví o tom něco Phyllis?“ zeptala se.

„Nikdo o tom neví, kromě mých zaměstnanců a lidí, kteří se mnou spolupracují.“

Deset minut po té, co Emily Milicantová odešla, oznámila Della Streetová, že je v kanceláři Ned Barkler.

Mason jí řekl, ať ho uvede, a za několik vteřin si již tiskl ruku s vyrovnaným a zcela nevzrušeným zlatokopem.

„Dobrý den,“ mumlal Barkler s dýmkou v ústech. „Phyllis jste neviděl, viďte?“

„Ne,“ odpověděl Mason, „myslím, že je doma.“

„Ne, doma není.“

„Možná, že šla do banky. Byl jste doma?“

Barkler se posadil, nacpal si do dýmky tabák zrohovatělým ukazováčkem a řekl: „V domě byli poldové, převrátili všechno vzhůru nohama a brali si otisky. Snažili se mě zastrašit, ale já jsem je poslal na správný místo.“

„Někdo neznámý pracovnu Aldena Leedse převrátil vzhůru nohama,“ upozornil ho Mason.

„Aha,“ zabručel Barkler.

Mason si muže podezíravě prohlížel a potom se zeptal: „Jak jste Aldena Leedse našel?“

„Kde?“

„V sanatoriu.“

Kolem Barklerových pobavených očí se vytvořila síť drobných vrásek. Vytáhl dýmku z úst a kuckavě se zasmál. Mason si ho pečlivě prohlížel, nedělal na něho však žádný nátlak. Opřel se ve svém otáčecím křesle, zapálil si další cigaretu a vyčkával.

Po několika okamžicích Barkler pokračoval: „Ta sebranka si určitě myslela, že Alden je senilní. Pro rány boží, Alden prožil věci, o kterejch se těm jeho povedenejm příbuznejm ani nesnilo, a všecky je parádně převez. Kdysi se vzbouřil… ale… ani se mi tomu nechce věřit.“

„Leeds se s vámi spojil?“ vedl ho Mason vytčeným směrem.

„Jo, v koupelně byla dvojice gumových pásků, které držely závěsy dohromady. Alden je vyvlékl, svázal je dohromady a jejich konce přivázal k mřížím na okně. Napsal vzkaz, ve kterém žádal každého, kdo jej najde, aby mně zavolal a řekl mi, kde je. Potom zabalil do papírku kus mýdla, aby ho zatěžkal…“ Barkler se znovu zajíkavě rozesmál. Jeho smích pomalu přešel do záchvatu kašle. Dýmka mu mezitím vyhasla. Rychle škrtl zápalkou, aby ji znovu zapálil.

„Podařilo se to?“ ptal se Mason.

„Podařilo?“ vykřikl Barkler. „To bych řek, že se to podařilo…

ha ha ha… Po ulici šel nějakej chlápek a Alden po něm vystřelil gumovým prakem a zasáhl ho rovnou do pravé nohy. Ten chlápek se nejdřív rozčilil, ale potom se podíval nahoru a uviděl Aldena v okně sanatoria. Alden na něho dělal posunky, tak tu zprávu sebral, přečet si ji a zamával, jako že rozumí. Určitě mu došlo, že Alden je cvok, ale pomyslel si, že nikomu neuškodí, když mi dá vědět, kde je.“

„Vy jste netušil, že Phyllis vznese tu věc u soudu?“

Barklerův smích připomínal šumění větru v hromadě uschlého listí. „Co proboha budeme s Aldenem dělat u soudu?“ zeptal se. „Zatracený soudy! Rozhod jsem se, že starýho kamaráda z toho dostanu. Netušil jsem, že to bude tak jednoduchý. Vyfouk jsem jim ho před očima.“

Mason se zubil. „Vy jste se s Leedsem seznámil na Klondiku, viďte?“

„Na Tananě,“ opravil ho Barkler.

„To je totéž,“ namítl Mason.

„Ne,“ ohradil se Barkler.

„To musela být divoká země,“ odvážil se Mason.

„To byla. Člověk, kterej se o sebe neuměl sám postarat, tam neměl co dělat.“

„Byli jste někde kolem Dawsonu?“ vyptával se Mason.

„Jo, všude.“

„V Dawsonu byly prý divoké tančírny, jeto tak?“

„To záleží na tom, čemu říkáte divoké. Člověk si tam přišel na svý. Ale viděl jsem divočejší místa.“

„Znáte některá z děvčat z těch tančíren?“ vyptával se Mason.

„Některá.“

„Znal jste Emily Milicantovou dřív, než se ukázala tady?“

Barkler nejdřív neodpovídal. Bafal ze své dýmky, jeho čilá mrazivá očička si Masona prohlížela skrz bílý dým. „To si nechám pro sebe,“ řekl.

„Proč?“ nechápal Mason. „Co se děje?“

„Nic se neděje. Jenom si to chci nechat pro sebe. Nemám rád poldy – hrstku důležitejch panáků, který se potloukaj kolem a chtěj vaše otisky.“

„Chtěli je i po vás?“

„Jo.“

„Dal jste jim je?“

„Ne.“

„Kdepak je teď Alden Leeds?“

„Je venku, něco si zařizuje.“

„Víte, kde je?“

„Až bude hotovej, ukáže se.“

„Moc rád bych ho viděl. Je to důležité,“ řekl Mason.

„Tak tak.“

„Jestliže ho uvidíte, nebo jestli mu můžete nechat vzkaz, dáte mi vědět?“

„Ne.“

„Nedáte?“

„Ne. Alden se s vámi může spojit sám, kdyby chtěl. Chtěl, abych šel za váma a předal vám vzkaz.“

„Jaký vzkaz?“ zajímal se Mason.

„Chtěl, abych vám řek, že je v pořádku, že si o něj nemáte dělat starosti a že máte pokračovat v tom, co jste začal.“

„Asi se cítí silný v kramflecích.“

Barkler se znovu rozkuckal. „To jo,“ odpověděl. „Aldena nikdo nepřelstí. No to bychom měli. Jo a ještě říkal, že máte dělat rozruch, co nejdýl bude možný, a Phyllis říct, aby si nedělala starosti.“

„Nevrátí se domů?“ divil se Mason.

„Myslím, že hned ne,“ odpověděl Barkler.

„Proč?“

„Na to se budete muset zeptat Aldena.“

„Když nevím, kde je, nemůžu se ho zeptat,“ podotkl Mason s úsměvem.

„To je fakt,“ souhlasil Barkler s vážnou tváří. „To nemůžete.“

Vstal, přistoupil k plivátku, odklepal popel ze své dýmky a řekl: „No abych šel. Řekněte Phyllis, že se na chvíli vypařím.“

„Chcete říct, že pár dní budete pryč?“

„Tak tak,“ odpověděl Barkler a mířil k východu.

„Okamžik, Barklere,“ zarazil ho Mason, „ještě než odejdete. Jestliže neuvidím Aldena Leedse, mám tu nějaké papíry, které bude muset podepsat. Jsou vedle v kanceláři. Počkejte chvilku, hned vám je donesu.“

Mason rychle vykročil ke dveřím do vedlejší kanceláře. „Nebuďte tam dlouho,“ upozornil ho Barkler, přešel zpátky ke koženému křeslu a posadil se.

Když se Mason objevil ve dveřích, Gertruda Ladeová vzhlédla od stolu. „Kde je Della?“ zeptal se jí Mason.

„Šla s nějakými lejstry ke znalci písma.“

„Upalujte do Drakeovy kanceláře,“ požádal ji Mason, „a řekněte, že je u mě v kanceláři Ned Barkler a že zrovna odchází. Ať ho nechá sledovat. A pospěšte si.“

Gertruda Ladeová se jen zeptala: „A zná ho pan Drake nebo jak ho mám popsat?“

„Drake ho zná,“ ujistil ji Mason.

Vystartovala ke dveřím. Mason se zdržel, jen aby vzal složky případu Leeds ze sekretáře a potom šel zpátky do své kanceláře. Otevřel dveře a řekl: „Rád bych, abyste mi ještě řekl, jestli…“ zarazil se však a nevěřícně hleděl do prázdné kanceláře. Rychle otevřel nouzový východ a utíkal chodbou k výtahu. Chodba byla prázdná.

KAPITOLA 7

Bylo po půlnoci, když Perry Mason s Dellou Streetovou, rozehřátí a rozesmátí, vtrhli do Drakovy kanceláře. Muž, který měl na ústředně službu, Perryho Masona znal.

„Je tady šéf?“ zeptal se ho Mason.

„Ano, jen běžte dál. Řeknu mu, že jste tady.“

Přešli kolem recepce, na konci chodby otevřeli lítačky, vstoupili do kartotéky, prošli jí a na jejím konci vrazili do dveří místnosti o velikosti dva a půl krát tři metry, kam se Drakeovi podařilo vměstnat malý psací stůl, otáčecí židli, tři telefony, kartotéku a sejf.

Když Mason vstoupil, podotkl: „Teď konečně chápu, proč se vždycky tak vyvaluješ v mé kanceláři, Paule. Tady nemáš pro natažení dost místa. Musíš sedět rovně jako svíčka, abys během jednání nevyklouzl nohama z kanceláře.“

Drake zuřivě přežvykoval a prohlížel si tři bločky, které měl před každým z telefonů umístěné. Potom se obrátil k Masonovi. „Dej Delle to křeslo támhle, ty si můžeš sednout na roh stolu. Jakous mi to dal včera obíhačku s tím Barklerem?“

Mason se zasmál. „Byl jsem možná trochu surový. Chtěl jsem ti nahrát.“

Zazvonil jeden z telefonů. Drake se zuřivě rozžvýkal, potom přiložil sluchátko k uchu a řekl: „Haló. Ano, jistě, nadiktujte mi to,“ a začal si zapisovat poznámky. Během hovoru se rozdrnčel druhý telefon. Drake jej zvedl a řekl do mluvítka: „Okamžik, prosím,“ dopsal si poznámky a řekl: „Dobrá, Franku. Chvilku počkej. Mám někoho na druhém telefonu.“ Do druhého mluvítka řekl „Dobrá,“ a začal přepisovat kovové zvuky, které sluchátkem přicházely, do znaků do notesu před sebou. „Ozvěte se znovu v jakoukoli hodinu,“ řekl a zavěsil. Do prvního telefonu se znovu ozval: „Dobrá, ať je to místo obklíčené. Nesmíte ho nechat

uniknout. Dejte mi vědět, jakmile něco udělá.“

„Jak vidím,“ vložil se do toho Mason, „po hodinách dotazování se na tebe konečně usmálo štěstí.“

Drake vyplivl žvýkačku do koše, otevřel zásuvku, vytáhl dvě nové a rychle si je vecpal do úst.

„Takhle se chová, když hodně přemýšlí,“ vysvětloval Mason Delle Streetové.

Della s úžasem pozorovala detektivovu pohybující se čelist a pronesla: „Kdyby tak existoval nějaký způsob, jak ten pohyb přenést na dynamo, mohli bychom tím pohánět výtah.“

Drake se na ni zazubil a řekl: „Jen se mi posmívejte. Vidím, že zatímco já jsem dřel do úpadu, vy jste si pěkně užívali!“

„Proboha!“ vykřikl Mason. „Neříkej mi, že i ty si tu užiješ dřiny!“

Drake se natáhl pro nejbližší blok. „Chcete zprávu?“ zeptal se.

„Myslím, že se bez ní neobejdem,“ poznamenal Mason.

Drake na to řekl: „Mám za to, že největší kousek nám proklouzl mezi prsty, Perry. Nemoh jsem tomu zabránit, ale nejradši bych si nafackoval.“

„Jak to?“ nechápal Mason.

„Když Emily Milicantová odešla z tvojí kanceláře,“ vysvětloval Drake, „nemířila do svého bytu. Stále telefonovala z veřejných automatů a nemohla se dovolat. Když se pokusila počtvrté, jeden z mých mužů se dostal tak blízko, že si všiml, jaké číslo vytáčí. Bylo to Westhaven jedna-dva-osm-devět. Vyhledal jsem si to číslo a zjistil jsem, že není uvedené v seznamu a že odpovídá telefonu L. C. Conwaye v bytě číslo 525 na Haldemore Avenue 513.

Okamžitě jsem poslal muže, aby ten byt hlídal, a zároveň jsme pokračovali ve sledování Emily Milicantové.“

„Dobrá práce, Paule,“ poznamenal právník.

Drake přestal žvýkat, přesunul žvýkačku z jedné strany na

druhou a začal ji zpracovávat rychle po sobě následujícími pohyby čelistí.

„Tady je, co se dělo,“ pokračoval. „Kolem šesté hodiny vstupuje Emily Milicantová do domu. Jede nahoru výtahem a asi v šest hodin a pět minut vystupuje z výtahu. Zavedla nás ke Conwayovi, tak jsme ji opustili a do haly jsem dal svoje hlídky, aby zaznamenaly každého, kdo pojede do šestého patra. Tam byl u výtahu umístěn zapisovací přístroj.

V šest dvacet devět přichází John Milicant. Doprovází ho vysoký, hubený chlapík kolem čtyřicítky, kterého můj pomocník identifikoval jako Guy T. Serleho. Vzpomínáš si, to je ten, co převzal Conway Appliance Company. Kouřili doutníky. Serle vypadal nějaký nazlobený. Když jsme získali další informace, došlo nám, proč byl asi tak nazlobený.“

„Jaké informace?“ zeptal se Mason.

„Policie vtrhla asi v pět odpoledne do Conway Appliance Company. Zabavili spoustu zařízení, vyhmátli dva zaměstnance a na Serleho vydali zatykač.“

„Myslíš, že už to věděl, když byl s Milicantem?“ zeptal se Mason.

„Určitě se tak choval.“

„Dobrá,“ vyzval ho Mason, „pokračuj.“

„No, takže Serle vešel v šest hodin dvacet devět minut a vrátil se v šest hodin třicet osm. V šest hodin padesát sedm vešla pohledná blondýna, která na mého podřízeného, co byl ve službě, zapůsobila jako kráska za milión dolarů. Za pět minut byla zpátky. Podle popisu soudím, že se jednalo o Marcii Whittakerovou.

V sedm čtyřicet jedna přichází znovu Serle. V osm deset donášejí z restaurace vzdálené pár domů dvě večeře. Můj zaměstnanec si zjistil, že večeře byla objednána telefonicky v této restauraci a to asi pět minut po osmé. Serle a Conway toho měli zřejmě víc na srdci, a tak si nechali poslat večeři, aby mohli v

klidu pokračovat a přitom se najíst. Ale odbyli to nějak rychle.“

„Jak rychle?“ zeptal se Mason.

„Protože Serle byl vidět zase už v osm dvacet tři. V deset čtyřicet si číšník došel pro nádobí. A tady jsme udělali tu botu. V deset hodin pět minut vešel nějaký muž, kterého nikdo z mých zaměstnanců neznal. Byl to postarší pán, hubený, bělovlasý a rovný jako svíčka. Byl v modrém seržovém obleku, neměl svrchník, na nohou měl černé boty z lakové kůže a kouřil doutník.“

„Jak dlouho se zdržel?“ zeptal se Mason.

„Jedenáct minut. V deset šestnáct už byl zase venku.“

„A jakou jsi udělal botu, Paule?“

„Myslím si, že to byl Alden Leeds.“

„Phyllis Leedsové jsi o tom neřekl, viď?“ ujišťoval se Mason s obavou v hlase.

„To víš, že ne,“ ohradil se Drake. „Stačí udělat botu a klientovi o tom už neříkat.“

Mason s vážnou tváří přikývl. Della Streetová poznamenala: „Nechápu, co jiného bys mohl udělat, Paule.“

„Nic,“ připustil Drake. „Ledaže bych byl ve střehu a chytal se každého náznaku. Víte, předali mi zprávy. Když jsem měl popis toho chlápka, byl už pryč. Ale dobrá práce detektiva spočívá ve spoustě štěstí a chytání se náznaků. Mohl jsem předvídat, že se tam staví Leeds a mohl jsem se na něj nachystat. Zpackal jsem to.

No a to je vlastně všechno. V deset dvacet jedna přišla znovu ta blondýna. Tentokrát si nesla tašku s věcmi na noc. Vypadalo to, jako kdyby se zastavila, domluvila se s Milicantem a později se vrátila na delší návštěvu, když si Milicant odbyl svoje obchodní záležitosti.“

„Jak dlouho se zdržela?“ zeptal se Mason.

„To je právě to,“ odpověděl Drake. „Šla dovnitř a přesně v deset třicet dva se vrátila.“

„Nechala tam tašku?“

„Ne, zřejmě si ani nesundala klobouk, jenom nakoukla dovnitř a hned pelášila ven. Mám takovej pocit, že se něco stalo a Milicant nebyl zrovna rád, že ji vidí, tak jak si to ona představovala.“

„Co máš na mysli?“ zeptal se Mason.

„Jeho sestru,“ odpověděl Drake. „To děvče se poprvé objevilo v šest padesát sedm a venku bylo v sedm a dvě minuty. Tvářilo se spokojeně. Když se tam ta blondýna objevila po druhé, situace se podstatně změnila. Vyšla ven s rameny vzpřímenými, bradu vzhůru, šla na roh a vzala si taxík.“

„Co se stalo potom?“ zeptal se Mason.

„Vůbec nic,“ odpověděl Drake.

„Hele, Paule,“ řekl Mason. „Já nechápu, jak můžeš v tyhle kanceláři vůbec něco udělat. Tady se nedá chodit.“

Drake začal něco vysvětlovat, když opět zazvonil jeden z telefonů. Drake zvedl sluchátko a zřejmě dostal nějakou běžnou zprávu, protože pohlédl na hodinky, udělal si poznámku a řekl: „Dobrá, zůstaňte na místě a dodávejte mi informace.“ Zavěsil. Než se stačil obrátit k právníkovi a něco mu říct, rozdrnčel se další telefon. Drake zvedl sluchátko a řekl: „Ano, u telefonu Drake. Spojte je.“ Obrátil se k Masonovi a informoval ho: „To volá Seattle.“ Za několik okamžiků řekl: „Ano, tady Paul Drake. Povídejte, co jste zjistili.“ Potom dalších pět minut kromě občasného „ano… dobrá… pokračujte,“ neříkal nic, ale zapisoval si poznámky na kus papíru. Nakonec řekl: „Potvrďte mi úplnou zprávu a pošlete ji poštou,“ s tím zavěsil a znovu se obrátil k Masonovi. „To byl můj seattleský zpravodaj,“ vysvětlil mu. „Vyhrabali seznam cestujících z parníku. Záznamy ukazují, že Alden Leeds se plavil do Dawson City přes Skagway v roce 1906. V další části z roku 1906 byl uveden jako partner jakéhosi Billa Hogartyho v Tananě. Příští zimu se objevil záznam, že Leeds zahynul ve sněhové lavině.“

„Zahynul!“ vykřikl Mason.

„Tak zní zpráva. Brzy na to se objevil Bill Hogarty. Stal se z něj boháč. Dostal se až do Seattlu a tady zmizel. Náš zpravodaj chce vědět, jestli se má snažit vypátrat Hogartovy stopy.“

„Pusť se do toho, Paule,“ souhlasil Mason. „Začněte tam.“

„A kdy máme přestat?“ zeptal se Drake.

„Nepřestávejte,“ nabádal ho Mason. „Jen pokračujte pořád dál,“ potom se obrátil k Delle Streetové: „Pojďte, Dello, půjdeme do kanceláře, kde se dá chodit sem a tam.“

„Ještě tu chvíli budete?“ zeptal se Drake.

„Zřejmě ne,“ odpověděl Mason. „Když pracujete vy, nevidím důvod, proč bychom se my měli okrádat o spánek.“

Jakmile byli zpátky ve své kanceláři, Mason začal chodit sem a tam, pokuřoval ze své cigarety a palci se zahákl do podpažních otvorů u vesty, bradu přitiskl k hrudníku, oči zamyšleně upřel na koberec. Veškerá chlapecká spontánnost, která z něho vyzařovala po celý večer, který strávil s Dellou Streetovou, byla pryč.

Della Streetová se posadila do velkého koženého křesla, paty přitáhla k sobě, rukama objala kolena a sukni si přitiskla těsně k tělu. Perryho Masona nespouštěla z ustaraných očí.

Náhle noční ticho prořízl telefon.

„To musí být Paul Drake,“ ozvala se Della Streetová.

„Ne, Paul Drake by přišel, ledaže by se stalo něco důležitého a neměl by odvahu opustit svůj telefon.“

Zvedl sluchátko a ozval se: „Haló.“

Ve sluchátku zazněl ženský hlas. „To je pan advokát Perry Mason?“

„Ano, u telefonu. Kdo volá?“

„Meziměsto. Volá vás San Francisco.“

Mason se zamračil na telefon a řekl: „A jak víte, že pracuju od šesti od večera do dvou do rána?“

Operátorka si jeho narážky nevšímala a odpověděla břitce a obchodně. „Zkoušela jsem vás zastihnout v bytě, pane Masone, a

potom jsem vás zavolala do kanceláře. Okamžik prosím… Prosím. Jste spojeni, pane Masone.“

Mason teď zaslechl ve sluchátku tenký, ustrašený hlásek. „Pane Masone, tady je slečna Whittakerová. Vzpomínáte si na mě, jsem Marcia Whittakerová.“

„Jistě,“ přizvukoval Mason. „Kde jste?“

„V San Franciscu.“

„Jak jste se tam dostala? Vždyť jste kolem desáté byla tady, ne?“

„Ano. Letěla jsem pozdním letadlem. Teď volám z letiště.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „co se stalo?“

V její hlase zněl náznak hysterie. „Já to nezvládnu,“ vzlykala. „Nedokážu se toho zbavit. Myslela jsem, že tomu uteču, ale nemůžu.“

„A od čeho byste chtěla utéct?“ zeptal se Mason.

„Od toho, co se stalo.“

Nyní již skoro šeptala. „Nemůžu vám to říkat po telefonu,“ dodala.

Mason na to řekl: „Teď mě dobře poslouchejte, Marcio, a dávejte si dobrý pozor, co odpovíte. Ví někdo o tom, že jste v San Franciscu?“

„Ne“

„Pohádala jste se se svým přítelem?“

„Ne… ne nepohádala… Já nemůžu…“

„Zlobí se na vás?“

„Ne, ne! Copak to nechápete? On už není…“

„A už se nikdy zlobit nebude?“ přerušil ji Mason. „Nikdy víc se zlobit nebude?“

„Ano, přesně tak.“

„My zastupujeme Aldena Leedse, víte,“ řekl Mason.

„Ano, já vím. Proto vám volám. Mám… mám něco pro vás… a vy mně můžete pomoct.“

„Jedině jestli to taky pomůže Leedsovi.“

„Chápu.“

„Ta věc, co máte – je důležitá?“

„Velice.“

„Byla jste dnes večer okolo půl jedenácté v jeho bytě?“

„Ano. Jak to víte?“

„Toho si nevšímejte,“ odpověděl Mason. „Můžete se dostat letadlem zpátky?“

„Ano.“

„Můžu nějak získat klíče od vašeho bytu?“

„Ano, svoji schránku na dopisy nezamykám a na dně mám náhradní klíč.“

Mason řekl: „Dopravte se sem, co nejrychleji můžete. Je ve vašem bytě telefon?“

„Ano.“

„Jaké máte číslo?“

„Graymore šest-devět-čtyři-sedm.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Nikomu neříkejte, že jste se mnou mluvila, je vám to jasné?“

„Ano.“

„Uvidíme se,“ rozloučil se Mason a zavěsil.

Potom se obrátil k Delle Streetové. „Zřejmě jste většinu vyrozuměla z toho, co jsem řekl na konci. Byla to Marcia Whittakerová. Vsadím se, že John Milicant buďto spáchal sebevraždu, nebo byl zavražděnej. Spíš se však přikláním k té sebevraždě.“

Della Streetová si s naprostým klidem vytáhla z kabelky svůj zápisník. „Zapsala jsem si ten časový rozvrh, jak ho četl Paul Drake,“ řekla. „Chcete, abych vám přečetla lidi, kteří během večera do toho bytu přišli?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Mason, „to není důležité. Serle s ním večeřel. Muž, který odpovídá popisu Aldena Leedse, byl uvnitř v deset

hodin a pět minut. To děvče tam bylo deset dvacet jedna. Ten muž odešel těsně před tím, než se to děvče objevilo. Takový je celkový obraz. Ať se stalo cokoliv, stalo se to pozdě.

Tito lidé se zdrželi příliš dlouho, než aby jen postáli přede dveřmi, zaklepali a čekali na odpověď. Je nepravděpodobné, že by jak Leeds, tak Marcia narazili na mrtvé tělo a nic neřekli… Pojďte, Dello, zajdeme za Paulem Drakem.“

Napochodovali do Drakeovy kanceláře. Drake si zrovna oblékal svrchník.

„To jste zase vy!“ uvítal je. „Proč si spolu někam nevyrazíte, jinými slovy, proč odsud sakra nevypadnete a nenecháte pracující, aby se pořádně vyspali?“

„Poslouchej, Paule,“ zarazil ho Mason. „Ty teďka nepůjdeš domů.“

„To si myslíš ty,“ bránil se Drake. „Je jedna pryč.“

Mason zavrtěl hlavou. „Půjdeš hezky zpátky a sedneš si za svůj stůl,“ řekl mu. „Budeš u telefonu v přímém spojení se svými muži, kteří sledují Conwayův byt. Jestliže se nestane nic neobvyklého, jestli nebude žádný náznak činnosti, zavoláš mně do Graymore šest-devět-čtyři-sedm. To číslo se naučíš zpaměti, nenecháš ho někde načmárnuté na kousku papíru a na všechno zapomeneš až do zítra do desíti do rána.“

Drake se zachmuřil. „Co se stalo, Perry?“ zeptal se.

Mason odpověděl: „Takové jsou instrukce, Paule. To je všechno, co potřebuješ vědět. Nebudeš chtít vědět víc.“

„To tu mám sedět celou noc?“

„Celou noc, nebo dokud ti nezavoláme.“

Drake se vysvlékl z převlečníku a řekl muži za okénkem: „Zajděte do dragstóru, co je otevřenej celou noc, a přineste mi čtyři balíčky žvýkaček.“

Mason pokýval na Dellu Streetovou. „Pojďte, Dello. Dáme se na cestu. Zastavíme tak tři bloky od toho místa a zbytek dojdeme

pěšky.“

O dvacet minut později našmátral Mason prsty klíč na dně poštovní schránky nadepsané „Marcia Whittakerová“. Otevřel si domovní dveře, rozsvítil světlo na chodbě a neslyšně vystupoval po schodech potažených kobercem.

„Přesně toho jsem se obával,“ zabručel, když vstoupili do bytu a rozsvítili světla.

Všude byly známky po spěšném odchodu. Na bílém přehozu přes postel byl vytlačen otisk kufru. Šaty byly vytažené ze skříně a rozházené po celé ložnici. Zásuvky byly vystrčené a jejich obsah zpřeházen.

Mason pohlédl na Dellu Streetovou. „Co tomu říkáte, Dello?“ zeptal se. „Dokážete to tady dát do pořádku?“

„Tak, aby policie nepoznala, že se rychle sbalila a odjela pryč?“

„Přesně tak.“

„Není to zastírání důkazů, šéfe?“

„Jednáte podle mých příkazů. Kdyby něco, beru to na sebe.“

„Nedá se nic dělat,“ pronesla a vysvlékla se z kabátu. „Jedeme v tom společně. Jděte do vedlejšího pokoje a posaďte se. Ať tady mám volnou ruku.“

„Dobrá,“ souhlasil Mason. „Nezapomeňte si vzít rukavice.“

Za půl hodiny se připojila k Masonovi ve vedlejší místnosti. Seděli spolu před malým krbem, tlumeně hovořili a čekali, až zazvoní telefon. Perry Mason podvědomě vyhledal Dellinu ruku. Jemně jí stiskl prsty. „Zatraceně, Dello,“ řekl, „začínám být sentimentální. Skoro se mi zdá, že tohle místečko bylo vybráno pro nás dva.“

Druhou dlaní mu ruku přikryla a něžně ho pohladila po hřbetu ruky a po pevných, silných prstech. „Jen se nedělejte, šéfe,“ řekla tiše. „Vést domácí život byste nedokázal, stejně jako byste nedokázal lítat. Jste svobodný, bezstarostný, bojovník vybavený

dvěma pěstmi. Mít domov by vás bavilo tak dva týdny a pak byste se začal nudit. A po čtyřech měsících byste se cítil jako ve vězení.“

„Ale tohle,“ usmíval se Mason, „je těch prvních čtrnáct dní.“

Trvalo sotva pár minut, když se ozvalo klapnutí zámku. Mason se podíval na hodinky. Byly čtyři čtyřicet pět. Della Streetová se rychle nadechla a s „Nechci, aby mě viděla, dokud si nanapudruju nos,“ zmizela v koupelně.

Dveře se pomalu otevřely. Marcia Whittakerová se tvářila, jako kdyby před sebou viděla procesí duchů. Unaveně se vpotácela do místnosti, v ruce svírala příruční kufr.

Mason se vztyčil a pochválil ji. „Dobrá práce, Marcio. Vaše ložnice je v pořádku. Běžte tam, vybalte se a dejte všechno na svoje místo. Možná nebudete mít moc času.“

Upustila kufr na podlahu, přešla přes pokoj a roztáhla ruce s třesoucími se prsty. „Je to od vás ohromně hezké!“ zvolala.

Mason ji pohladil po rameni. „To nic,“ řekl. „Vybalte si ty věci.“

Vtom vyšla z koupelny Della Streetová a srdečně se usmívala.

„Moje sekretářka,“ ujal se Mason představování, „Della Streetová, Marcia Whittakerová.

Pomozte jí, Dello, buďte tak laskavá.“

Mason se vrátil ke krbu a v tichém přemýšlení seděl, dokud se Marcia s Dellou nevrátily.

„Dobrá,“ vyzval Marciu: „Teď si to objasníme. Chci přesné, podrobné informace. Teď si nemůžete dovolit žádné emoce. Jděte přímo k jádru věci. Už jste si poplakala. A ještě budete mít příležitost si poplakat. Teď plakat nesmíte.“

„Už jsem se s tím smířila, pane Masone,“ řekla. „Měla jsem odjakživa smůlu. Měla jsem s tím počítat. Život mě zkouší už od dětství.“

„Na to teď zapomeňte,“ napomenul jí Mason. „Chci slyšet fakta – všechna fakta a rychle s nimi ven.“

„Špatně jsem vás odhadla, když jsem vás viděla poprvý. Věděla jsem, že Louie Conway a John Milicant jsou titíž. Johnova sestra je pokrytec. Protloukala se kdysi světem a teď si vypěstovala komplexy a chce, aby rodina něco znamenala. Já jsem podle ní jen coura, která se nesmí do rodiny dostat. – Ach bože, proč ale proč?“

„To všechno vypusťte,“ vyzval jí Mason. „Pojďte k jádru věci. Co se stalo s Louiem? Řekněte mi…“

Pohybem ruky ho zarazila. „Musíte se dozvědět i to druhé,“ řekla. „Nechte mě říct nejdřív jedno – a potom… vám řeknu to druhé.“

„Prosím,“ vybídl ji Mason.

„Louie-John, je – byl dobrej chlap. Byl moc měkkej. Já nejsem žádnej anděl. John měl rád pěkný oblečení, dobrý auťáky. Nic pořádnýho neuměl. U ničeho nevydržel. Ale chtěl si polepšit. Rád sázel na koně, hrál karty, házel kostky a sázel se… John už nebyl nejmladší. Bylo to pro něj čím dál tím těžší.

Já jsem mu rozuměla. Jeho sestra si představovala, že si vezme nějakou z bohatý rodiny. Chtěla, aby její rodinný zázemí bylo na úrovni, aby mohla zapůsobit na Aldena Leedse. Měla nějaký prachy, zařízení měla od svýho bývalýho. Kolik měla, to nevím. Říkala Johnovi, že se musí usadit – žádný koníčky, sázení nebo pochybné obchody – dokud ona nedostane Aldena Leedse.

John nebyl ten typ, co to vydrží. Sestra mu dala šanci. Vydržel to týden nanejvýš dva a potom se zase vrátil ke svýmu starýmu způsobu života a sestru si držel od těla. Začal si říkat Louie Conway a začal spravovat Conway Appliance Company. Tam jsem ho poznala. Prodávala jsem doutníky. John jednou vešel a hodil si se mnou párkrát kostky. Štěstí mu přálo a byla to poctivá hra. Sama se v tom trochu vyznám. Přišlo pár zákazníků a brzy všichni házeli kostky.

John házel kostky. Já jsem prodávala doutníky. Pak jsem si

všimla, že ty kostky jsou falešný, ale nic jsem neříkala. Jestliže se nějací hlupáci chtěj nechat napálit, je to jejich věc. Podle mě hlupák vždycky zůstane hlupákem. Kdyby je nevzal na hůl John, udělal by to někdo jinej.

John věděl, že jsem si těch kostek všimla. Pozdějc za mnou přišel a řek mi: ‚Děvenko, máš hezkou pusinku.' Já na to: ‚Muži většinou mluvěj o mejch očích.' ‚Ale já mluvím o tvý puse. Budeš ji držet v pravou chvíli zavřenou. Tady máš padesát babek. Kup si nějaký hadry.'

Padla jsem mu do oka. Znala jsem ho jako Louie Conwaye. Chvíli jsme si spolu hráli. Už mě přestalo bavit žít v malejch pokojících s laciným nábytkem nacpaným na sebe a spát na tenkejch matracích s proleželým prostředkem.

Louie to myslel vážně a řek to svý sestře. Ta se rozčílila a řekla, že s Aldenem Leedsem je to všechno už domluvený a že by všechno pokazil, kdyby si do rodiny přived holku, co prodává doutníky.

John se mě ale nechtěl vzdát. Předstíral sestře, že už se se mnou nestýká. Ona pojala podezření. John se začal schovávat a jednoho dne přišel za mnou a řek, že se mu podařilo vyhrát na Aldenu Leedsovi sázku. Leeds se prej nikdy nedozví, že Conway a John Milicant jsou jedna a tatáž osoba. Rek mi, že mu s tím budu muset pomoct a potom, až se vezmem, řekne svý sestře, ať se jde třeba utopit."

„Věděla jste, že jde o vydírání?"

„Ne, tehdy ne. A stále nevím, o co šlo."

„Pokračujte," vyzval ji Mason.

„Nechtěla jsem v tom jet s ním. Mám rejstřík čistej. Znala jsem ho natolik, že jsem věděla, že mě bude strkat dopředu a sám se bude držet v pozadí."

„To přeskočte," přerušil ji Mason. „Tyhle podrobnosti nás nezajímají. Zkrátka jste to udělala. Co bylo dál?"

„Samozřejmě, že jsem to udělala!“ vybuchla. „A proč bych to neměla udělat? A nesvádějte to jenom na Louie. Leeds se s prachama nerad loučí. A do hrobu si je nevezme. Je správný mluvit o úctě, jestliže jste tak byl vychovanej a když si vás lidi vážej, ale když nemáte nic, za co byste se moh schovat, potom musíte brát věci tak, jak se samy nabízej.

Tak žil John a tak beru život i já. Některý ženský si možná myslej, že jsem sprostá… ale John si o mě myslel, že jsem správná holka a já zas o něm, že je správnej chlap,… Zkrátka jsem měla jít za ním do bytu v deset třicet a ráno jsme se měli vzít a odjet. A potom… potom jsem jela nahoru asi v deset dvacet. Měla jsem svůj klíč. Vešla jsem dovnitř, volala jsem Johna. Neozýval se. Všechno bylo převrácené vzhůru nohama. Dostala jsem strach a běžela do koupelny. John tam ležel na podlaze a kuchyňský nůž mu čouhal… čouhal…“ Dala se do pláče, vrtěla hlavou a dopadla do křesla. „Já zkrátka nemůžu,“ naříkala. „Nemůžu.“

„No tak, neberte si to tak, Marcio,“ těšil ji Mason. „Vím, jak vám je, ale jste nabitá dynamitem. Jestliže jste zjistila, že John byl zavražděn a nedala to vědět policii, jste v pěkný bryndě a nyní, když jste to řekla nám a my to neoznámíme policii, budeme v pěkný bryndě taky. Vy nejste naše klientka. Náš klient je Alden Leeds. Tohle není důvěrné sdělení. Kvůli vám budeme bezhlavě riskovat.“

Marcia Whittakerová se přerývaně nadýchla a řekla: „Můžu se zbláznit, kdykoliv na to pomyslím… Vím, co hledali. Stejně to nenašli.“

„Jak víte, že to nenašli?“ zeptal se Mason.

„Protože to mám já,“ odpověděla.

Mason přimhouřil oči.

„Louie nebyl žádnej blázen,“ řekla. „Tušil, že jeho byt budou prohlížet. Musel si to dát někam, kde k tomu měl kdykoliv přístup. Nechal si to u mě.“

„A co?“

„Nějaký listiny.“

„Jaké listiny? Co za ně mohl získat?“

„To nevím,“ odpověděla. „Já jen vím, že díky nim získal Louie dvacet tisíc a že říkal, že získá dalších dvacet nebo třeba osmdesát, než s tím skončí.“

Mason se zachmuřil. „Kde John ty papíry sehnal?“

„To nevím,“ odpověděla.

„Dobrá, Marcio,“ řekl mason. „Kde ty papíry jsou?“

„Já je mám.“

„Přineste je.“

„A co mi slíbíte, když vám je dám?“

„Chcete snad uspořádat aukci?“

„Nemyslete si, že já si to odskáču. Alden Leeds má prachy. Vidí mi až do žaludku. Ten jedinej.“

„Jaký máte návrh?“

„Dám ty papíry Aldenu Leedsovi, jestli mi slíbí, že bude stát za mnou.“

Mason se na chvíli zamyslel a potom řekl: „Dejme tomu, že se ukáže, že Alden Leeds byl v tom bytě právě před vámi?“

Chvíli o tom tiše přemýšlela, potom zavrtěla hlavou a řekla: „Ne.“

„Myslím, že byl,“ nesouhlasil Mason. „Tím jste oba v bryndě. Abyste se z toho dostala, pro Vás bude nejlepší, když se pokusíte svalit tu vraždu na něho. Pro něho zase bude nejlepší snažit se ji svalit na vás.“

„Jestli to udělá,“ pohrozila, „Já… já…“

„Co,“ ptal se Mason.

„Nejsem blázen,“ řekla po chvíli.

„Ten váš útěk do San Francisca na to vypadal,“ ranil ji Mason.

„Vrátila jsem se? Vrátila.“

Mason řekl: „Nezapomínejte, Marcio, že jednáme jako

Leedsovi obhájci. S námi nejsou žerty.“

„Já vím,“ přiznala, „ale vám můžu věřit.“

„Co je to za papíry?“ naléhal Mason.

„Většinou fotografie,“ odpověděla.

„Fotografie čeho?“ zeptal se Mason.

„Starých saloonů, jedné tančírny v Dawson City, hotelových seznamů a kopie povolení k sňatku.“

„Čí to byl sňatek?“ zeptal se Mason.

„Emily Milicantové a Billa Hogartyho.“

„Kdo podepsal ubytování v hotelu?“

„Bill Hogarty.“

Mason pohlédl na Dellu Streetovou a řekl: „Nemusí to mít velkou cenu.“

„Louie dostal pro začátek dvacet tisíc a měl dostat víc.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „dejte mi ty papíry.“

Vstala a šla do ložnice. Slyšeli, jak zavřela dveře, a zaslechli klapnutí zámku. Della Streetová si s Masonem vyměnila pohled.

Mason pronesl: „Je to něco, co chtěl Alden Leeds schovat. Ty dokumenty jsou jen vyděračovou úvodní partií.“

„Jak jste na to přišel, šéfe?“

„Protože Leeds zaplatil dvacet tisíc a ty papíry nedostal zpátky.“

„Co z toho vyplývá pro nás, šéfe?“ zeptala se.

„Ocitli jsme se v prekérní situaci,“ procedil Mason mezi zuby.

Dveře ložnice se otevřely. Marcia Whittakerová šla přímo k Perrymu Masonovi, v ruce držela obálku z manilového papíru. Když přistoupila na dva kroky k právníkovi, schovala obálku za zády a držela ji skrytou za boky.

Mason ji přísně okřikl: „Jak se to chováte?“

„Chtěla bych vědět,“ odpověděla, „co přesně dostanu.“

„Přišijou vám vraždu prvního stupně, jestli si nebudete dávat pozor,“ varoval ji.

„Slibte mi, že Alden Leeds se mě zastane, že…“

„Nic vám neslíbím,“ odpověděl Mason tvrdě. „Už tak jsem se do toho příliš zapletl. Kdo si myslíte, že jste, když tu stojíte a ptáte se mě, zda udělám to či ono? Sama jste v pěkné kaši,“ Mason na ni dramaticky ukázal prstem. „Každou minutu se v těchto dveřích objeví zákon. Jestliže u vás najdou ty papíry, znamená to pro vás plynovou komoru. A vy se ptáte, co pro vás udělám? Za prvé vám vezmu ta lejstra. I to je dost, je to zatraceně hodně.“

Vytáhla obálku před sebe a doslova ji vrazila Masonovi do ruky.

Mason se na ni ani nepodíval a vhodil ji do vnitřní kapsy kabátu. „Nejsem váš právník,“ poznamenal. „Jsem právník obhajující Aldena Leedse. Jestliže máte co dělat s ním, budu mít co dělat i já s vámi. Jen se pokuste na něj něco svalit a já vám to spočítám. Je vám to jasné?“

Přikývla. V očích měla slzy.

„Poslouchejte,“ pokračoval Mason. „Johna Milicanta sledovali. Soukromí detektivové mají záznam o každém, kdo vstoupil do šestého patra toho domu. Je tam záznamník na výtahu. V šestém patře jsou další dva byty. Nejmíň jeden z nich je prázdný. Každý, kdo vyjel výtahem do šestého patra, je zaznamenán.“

„Kdo ty muže najal?“ zeptala se.

„Já,“ odpověděl Mason

„Nemůžete pak…“

„Ani náhodou,“ zarazil ji Mason, „a ani se nepokoušejte něco zkoušet. Pracují na tom dva muži a dvě ženy. Pokuste se něco ututlat a skončíte v ještě větší bryndě.“

„Ale co můžu dělat?“ zeptala se.

„Dveře od bytu byly zamčené, když jste vcházela?“ zeptal se Mason.

„Ano, ale měla jsem klíč.“

„Je tam zaklapávací zámek?“

„Ano.“

„Dejte mi ten klíč.“

Přistoupila ke stolu, kam odhodila kabelku, otevřela ji, vytáhla klíč a podala ho Masonovi. Vhodil si klíč do kapsy. „Zapomeňte, že jste ho kdy měla,“ řekl jí. „Teď mi ještě řekněte, co jste dělala, když jste odešla. Zabouchla jste ty dveře?“

„Ne, nechala jsem je pootevřené – tak na dva prsty.“

„Proč?“

„Měla jsem strach, že kdyby k něčemu došlo, budou tvrdit, že jsem byla poslední a že jsem měla klíč. Když jsem nechala dveře pootevřené, někdo jiný by mohl přijít Louie navštívit, mohl by nakouknout dovnitř, najít ho a octnout se v zapeklité situaci místo mě.“

„Vy jste ale chladnokrevná lištička.“

„Proboha, to ne!“ vykřikla. „Já jsem vždycky byla naopak ta hloupá, ale už jsem se trochu naučila, jak se z bryndy dostat ven. Taky byste se to naučil, kdyby s váma život nakládal jako se mnou.“

Mason si ji prohlížel tvrdým zkoumavým pohledem. „Měla jste rukavice?“ zeptal se jí.

„Ano.“

Mason přistoupil k telefonu. „Zavolejte policii. Řekněte jim, že jste měla schůzku s Louiem Conwayem v jeho bytě, že na vás tam měl čekat, že jste bušila na dveře, ale že neotvíral, že víte, že se vám nezapíral, protože si vás měl brát a měli jste společně odjet.“

„Když jim něco takového řeknu,“ namítla, „budou si myslet, že jsem se zbláznila.“

Mason přikývl. „To je přesně to, co chcete. Předstírejte, že jste šílená. Dělejte hysterku. Požádejte je, aby do toho bytu někoho poslali, aby se ujistil, že je Conway v pořádku. Řekněte jim, že jste

se snažila usnout, ale že jste nemohla, že jste věděla, že se něčeho bojí, že hazardně hrál, že měl strach, že ho někdo chce unést. A v žádném případě nezmiňujte jméno Milicant.“

„Ale to nebude k ničemu dobré,“ řekla.

„Copak to nechápete?“ divil se Mason. „Udělají si záznam vašeho hovoru, zapíší si vaše jméno a vaši adresu. Potom vám zavolají a sdělí vám, že tam poslali auto s rádiem na inspekci a že jestli se vám neozvou, bude všecko v pořádku.“

„A nepojedou tam?“

„Jistěže ne. Nemůžou lítat po bytech všech lidí ve městě, co dali někomu kvinde. Až se ráno ta věc rozšíří, budete mimo podezření. Když jim zavoláte, nikdy je nenapadne zjišťovat si odlety na letištích.“

Očima zarudlýma od pláče horlivě mrkala, jak se snažila pochopit, co jí právník radí.

„Potom,“ pokračoval Mason, „až opravdu přijde policie, budete se moct vymluvit, že jste strávila bezesnou noc. Potom můžete začít plakat. Nezapomeňte na to, že jste se měli brát. Mužova sestra vám však ve sňatku bránila.“

„Mám se o ní zmiňovat?“ zeptala se.

„Jistě,“ odpověděl Mason. „To rozhodně. Nezapomeňte, Marcio, že mají záznamy, že jste v tom bytě pobyla jedenáct minut.

Svlékněte si tyhle šaty. Oblečte si pyžamo a rozházejte po bytě nedopalky. Napijte se whisky a nechte láhev i sklenici na stole tak, aby ji policisté viděli. Postarejte se o to, aby v ložnici leželo spousta nedokouřených cigaret. Ne nedopalků – ale napůl vykouřených cigaret. Jinak byste vypadala moc klidná. Chcete vzbudit dojem, že jste si připalovala jednu od druhé, že jste jen jednou dvakrát potáhla a zapálila si další. Obličej mějte nenalíčený. Vlasy si nechte rozpuštěné. Vyválejte se v posteli, rozrochněte ji tak, aby byla prostěradla celá zmačkaná. Jděte do

kuchyně a namíchejte si do sklenice vodu se solí. Postříkejte polštář slanou vodou tak, aby byl vlhký, ale nepřežeňte to.

Zvládnete to?“

„Ano,“ odpověděla.

Mason vzal Dellu Streetovou za paži.

Marcia Whittakerová stála nahoře na schodech, tiše vzlykala a čekala, až domovní dveře zabouchnou, aby mohla zhasnout.

Ocitli se na chladném chodníku před domem. Na východě pomalu svítalo, Della Streetová se otočila k Perrymu Masonovi. „Šéfe,“ zeptala se ho, „neděláme toho pro Aldena Leedse nějak moc?“

Mason se na ni zazubil. „To bych řek. Začínáte mít strach, Dello?“

Zavěsila se do něj. „Nebuďte dnešní, vy přestárlé dítě.“

Ujeli přes deset bloků, než Mason narazil na noční restauraci s veřejným automatem. Zaparkoval, vešel do restaurace a zavolal Paulu Drakeovi. Když zaslechl detektivův hlas na drátě, řekl: „Dobrá, Paule. Už můžeš jít domů,“ a zavěsil.

KAPITOLA 8

Phyllis Leedsová seděla naproti Masonovi ve velkém koženém křesle. Oči měla rozšířené bázní a očekáváním toho, co bude následovat. Mason začal: „Nevím, jak vám to sdělit šetrně, slečno Leedsová, tak se připravte na nejhorší.“

„O strýčkovi Aldenovi?“ zeptala se.

„Ne přímo,“ připustil Mason. „Týká se to Johna Milicanta. Asi před hodinou ho našla posluhovačka v jeho bytě. Byl zavražděný.“

„Zavražděný?“ vyděsila se Phyllis.

Mason přikývl. „Ze zad mu trčel kuchyňský nůž, kousek nad levým ramenem.“

„Proboha!“ vykřikla.

„Paul Drake měl své lidi, kteří se tou věcí zabývají, v pohotovosti celý večer a celou noc,“ pokračoval Mason. „Máme zaznamenaného každého, kdo vstoupil do domu, kde John Milicant bydlel, to znamenaná každého, kdo šel do šestého patra, kde měl byt. Mezi těmi osobami byla i nějaká Marcia Whittakerová, kterou si John Milicant chtěl vzít, a muž, který odpovídá popisu vašeho strýčka Aldena.“

„Strýčka Aldena?“ vykřikla. „Ale to není možné!“

„Zatím pracujeme s neúplnými údaji. Říkám vám jen, co jsme zjistili.“

„Ale to musí být nějaké nedorozumění. To zkrátka nemohl být strýček Alden.“

„Dobrá,“ souhlasil Mason. „Budeme přepokládat, že to nebyl váš strýc Alden.“

„To, jak to říkáte, vypadá, jako kdybyste si myslel, že to on byl.“

„Taky že si myslím, že to on byl,“ přiznal Mason tiše a pokračoval: „Poslední osoba, která do bytu vstoupila, byla Marcia Whittakerová. Tvrdí, že našla byt zamčený, že bouchala na dveře a

nikdo neodpovídal. Postávala na chodbě asi čtyři pět minut, volala Johnovo jméno a klepala na dveře. Když se nikdo neozýval, nakonec odešla. Šla zpátky do svého bytu, a jak vím, asi v pět hodin ráno zavolala na policii a upozornila je, že se asi něco stalo, a požádala je o přešetření. Provedli běžnou prohlídku. Mají jména osob zraněných v nějaké automobilové nehodě a osob, které musely být zavezeny do nemocnice. Probrali tyto seznamy a zjistili, že žádný záznam o Louii Conwayovi – pod jakým jménem Marcia Johna Milicanta znala, nemají. Přirozeně dospěli k závěru, že jí dal zkrátka kvinde, a nevěnovali tomu žádnou pozornost.“

„Tvrdíte snad, že John Milicant byl Louie Conway… ten, na kterého napsal strýček Alden ten šek? Copak…“

Hlas se jí vytratil do ztracena a Mason odpověděl: „Ano.“

„Nemůžu tomu uvěřit… Jste si jistý?“

„Marcia Whittakerová tvrdí, že ano, a podle všeho to tak vypadá. Slyšela jste o Nedu Barklerovi?“

„Ne. Sbalil si věci a zmizel se vším všudy.“

„Říkal, že se někam chystá,“ řekl na to Mason. „Povězte mi, slyšela jste někdy o Billu Hogartym?“

Zamyslela se. „Bill Hogarty,“ opakovala.

„Ano,“ řekl Mason a pozorněji sledoval.

„Slyšela jsem to jméno,“ řekla po chvíli. „Myslím, že o něm jednou mluvili Ned Barkler a strýček Alden.“

„Vzpomínáte si, co říkali?“

„Ne. Jen si teď vybavuju, že mluvili potichu, když jsem vstoupila do místnosti. Barkler byl ke mně otočený zády. Slyšela jsem ho, jak říká: ‚Máš Hogartyho…‘ a potom se na něj strýček Alden významně podíval. Barkler se ohlédl a spatřil mě. Hned přestal mluvit.“

„Víte, kdy se to asi stalo?“

„Ne, to nevím. Abych řekla pravdu, moc to na mě tehdy nezapůsobilo. Myslela jsem si…“ zarazila se a nervózně se

zasmála. „Abych řekla pravdu, pane Masone, myslela jsem, že jsem tehdy přerušila nějakou neslušnou historku. Říkal jste o tom Emily? Musíme ji upozornit.“

Mason zavrtěl hlavou. „Policie ji nemůže najít.“

„Ale kde jen může být?“ ptala se Phyllis Leedsová.

„Právě to,“ odpověděl Mason, „se policie snaží zjistit. Včera kolem šesté byla v bratrově bytě.“

„Chcete říct Conwayově bytě?“

„Ano.“

„Ale já pořád nemůžu uvěřit tomu, že ona věděla, že John je Conway.“

„Nemyslím si, že to věděla,“ řekl na to Mason, „ – aspoň do včerejška odpoledne to nevěděla. Ale když to zjistila, věděla o Conwayovi dost, aby věděla, kde ho hledat.“

„Jak to vůbec zjistila?“

„Já jsem jí to řekl.“

„Vy?“

„Ano.“

„A jak jste to zjistil vy?“

„Dal jsem si dohromady dvě a dvě,“ odpověděl Mason.

„Proč jste mi to neřekl dřív?“

„Nechtěl jsem vás obtěžovat podrobnostmi nebo vám přidělávat starosti. Podívejte, slečno Leedsová, mám informace, které budou vašeho strýce Aldena velice zajímat. Jestliže ho uvidíte, řekněte mu, že než cokoliv udělá nebo komukoliv cokoliv řekne, ať se se mnou spojí. Rozumíte?“

Přikývla.

„Dobrá,“ souhlasil Mason. „Teď běžte domů a nehněte se z místa. Ale hlavně si nedělejte starosti. Nebudu vás zatěžovat podrobnostmi. Dělám vše, co je v mých silách – ale pracuju tajně.“

Poslušně vstala. „Úplně se mi z toho točí hlava. Proč by strýček Alden dával Johnu Milicantovi dvacet tisíc dolarů? Proč by

za ním chodil? Proč…“

„Pusťte to z hlavy,“ přerušil ji Mason. „Věci se teď dají rychle do pohybu. Budeme dostávat odpovědi dřív, než si stačíme položit otázky. Teď běžte hezky domů, nehněte se z místa a zařiďte, aby se váš strýc Alden se mnou spojil. A jestli se vás bude vyptávat policie, snažte se navodit dojem, že odjezd Neda Barklera byl tou nejpřirozenější věcí pod sluncem.“

Pomalu šla ke dveřím, potom se náhle otočila a věnovala mu úsměv. „Když jste se toho vyšetřování ujal vy, mám pocit, že se nemusím ničeho bát.“

„Tak je to správné,“ souhlasil Mason. „Od teďka tomu budu věnovat všechnu svou energii.“

Ani ne deset minut po tom, co odešla Phyllis Leedsová, vešel do kanceláře Drake. „Perry,“ zeptal se Masona podezíravě, „proč jsi mě nechal včera celou noc na stráži, abych pozoroval, zda se v Milicantově bytě něco neděje?“

Mason se střetl s detektivovým pátravým pohledem. „Opravdu chceš, abych ti to řekl, Paule?“

„Ne,“ spěšně ho zarazil Drake. „Bůhví, proč jsem se tě na to ptal. Jenom mi to vrtalo hlavou. To je všecko.“

„Tak na to radši nemysli,“ vyzval ho Mason. „Co ses ještě dozvěděl?“

„Jedním z motivů pro Milicantovu vraždu bylo loupežné přepadení. Vždycky u sebe nosil pěkně naditou náprsní tašku. A je pryč. Někdo ten byt prošmejdil, jako kdyby hledal něco, co možná našel, možná nenašel. Je to tam celé vzhůru nohama.“

„Ještě něco?“ zajímal se Mason. „Co určení doby smrti? Už ji stanovili?“

„Odhadem tak kolem půl jedenácté. Někdy mezi desátou a třemi čtvrtěmi na jedenáct.“

Mason se zachmuřil. „Jak to, že taková přesnost?“ zeptal se. „Proboha, Paule, mohl bych ti jmenovat desítky případů, kdy se

pitevní chirurgové zmýlili v určení doby úmrtí o dvanáct až čtyřiadvacet hodin. Znáš ten newyorský případ, jak ten muž zabil tu modelku?“

„Já vím,“ souhlasil Drake, „ale to jsou případy, kdy usuzují z teploty těla, rigor mortis, posmrtné tuhosti, a podobných věcí. Tenhle případ je jiný. Není pochyb o tom, kdy večeřel. Serle tvrdí, že hovořili o pracovních věcech a objednali si večeři nahoru. Myslí, že to bylo někdy kolem půl deváté a že odešel asi až kolem deváté. Ale mí muži mají jeho příchod i odchod přesně zjištěný. Navíc číšník z restaurace si na to pamatuje taky přesně. Večeři poslal v osm deset. Večeře se skládala z jehněčí pečené, zeleného hrášku a pečených brambor. Jakmile pitevní chirurg ví, kdy pacient snědl večeři, a jestliže smrt nastane dříve, než potrava opustila žaludek, může určit dobu smrti s velkou přesností.“

Mason si zahákl palce za vestu a začal chodit sem a tam, hlavu měl vystrčenou dopředu, oči zamyšleně upřené na koberec. „To,“ řekl, „padá rovnou do klína Marcii Whittakerové.“

Drake přikývl.

„Nebo,“ dodal Mason, „na staříkova bedra.“

Drake poznamenal: „Mimochodem, Perry, o staříkově identitě není pochyb. Policie našla Leedsovu fotografii a ukázala ji mým zaměstnancům. Identifikovali ji jako fotografii muže, který šel nahoru do toho bytu.“

Drake si vložil do úst dvě čerstvé žvýkačky. Výraz jeho obličeje zůstal bez hnutí, ale jeho čelist se začala nervózně a neuvěřitelně rychle pohybovat. Po chvíli řekl: „Milicant neměl cukrovku, že ne, Perry?“

„Ne že bych o tom něco věděl. Budu to moct zjistit. Proč?“

„Měl pravou nohu v podivném stavu. Amputovali mu čtyři prsty. Pitevní chirurg usuzuje, že to bylo způsobeno gangrénou, ale nenašel žádné známky cukrovky.“

Mason se zamyšleně zahleděl na Drakea. „Trochu kulhal,“

řekl. „Nikdy mě však nenapadlo pátrat po příčině.“

Aniž by změnil rytmus rychlého přežvykování, detektiv přikývl.

„Pátráte po Leedsovi?“

„Ano. Kontrolujeme všechna letadla, zvláště ta, která směřují na sever.“

Mason řekl: „Chtěl bych mluvit se Serlem.“

„Nemáš prakticky žádnou naději,“ řekl Drake zachmuřeně. „Zabásli ho pro provádění loterie a prodávání losů. Policie ho hledala zrovna v době, kdy večeřel s Milicantem.“

„O čem jednal s Milicantem? Víš to, Paule?“

„Zřejmě ohledně zvýšení kauce. Když odešel od Milicanta, řekl svým přátelům, že si zařídil kauci, že se vzdá do rukou policie a že se z toho dostane.“

„Co se stalo potom?“ zajímal se Mason.

„Dvě nebo tři hodiny se potloukal v kulečníkové herně, potom zavolal Conwayovi.“

„V kolik to asi bylo?“ přerušil ho Mason.

„To je právě to,“ řekl Drake, „nemůžeme určit přesný čas. Moji muži na tom pracují, i policie.“

„Police musí pracovat rychle,“ poznamenal Mason.

„To si piš, že pracuje rychle,“ přitakal Drake. „Jeden z mých mužů to zjistil a během deseti minut o tom věděla policie.“

„Co zjistil, Paule?“

„Je dvojice chlápků, která ten rozhovor vyslechla. Jeden z nich slyšel část a druhý ten hovor vyslechl skoro celý. Serle policii řekl, že měl Conwayovi volat kolem půl jedenácté. Zavolal mu a zeptal se ho, jestli je všechno v pořádku. Conway mu zřejmě sdělil, že je. Mluvili spolu asi tak dvě tři minuty a potom Serle zavěsil. Hrál asi deset minut kulečník a potom zavolal na policii, aby se dozvěděl, co mysleli tím vpádem do jeho podniku, tvrdil, že jeho obchod je stejně legální jako jakýkoli jiný noční podnik a že jim to dokáže.

Řekl, že se odevzdá do rukou policie a složí kauci. S tím odešel.

Teď si dovedeš představit, co to znamená. Opustil Conwayův byt krátce po osmé. Conway zřejmě souhlasil, že za něj složí kauci.

Vidíš, že to všechno do sebe zapadá. Conway vydíral Aldena Leedse. Leeds se měl objevit kolem desáté – zřejmě s dalšími dvaceti tisíci. S těmi penězi v kapse džínsů chtěl Conway vyplatit Serleho.“

Mason nepřestával chodit sem a tam: „Paule, zkrátka musím určit přesnou dobu toho telefonního rozhovoru.“

„Já vím,“ souhlasil Drake. „Jestliže to bylo až v půl jedenácté, dokazuje to, že Milicant nebo Conway byl naživu, když Leeds odešel.“

Mason řekl: „Sakra, Paule, to se muselo stát buď když tam Leeds byl, nebo hned po tom, co odešel. Conway musel říct Serlemu, že peníze jsou připravené. Serle šel dolů a na základě toho se vydal policii.“

„Jo,“ souhlasil Drake, „to je jedna z možností. Zdá se, že si nikdo nedělá starosti s určením přesného času. Zřejmě Serle sám nemá v časovém určení jasno. Myslel si, že bylo skoro devět, ještě než z Conwayova bytu odešel. My víme, že nebylo ani půl deváté. V devět byl v herně. Tvrdil, že musí zavolat Conwayovi kolem půl jedenácté. Muž, který zaslechl telefonní rozhovor, je přesvědčený, že bylo přesně půl jedenácté, ale jde o to, že si nejsou jisti.“

„Co abychom se na to podívali z druhé strany, Paule? Policejní záznamy musí obsahovat přesný čas, kdy Serleho zatkli.“

„To obsahují, ale on se jim vydal dřív, než ho zatkli. Odhady se liší od pěti do dvaceti minut. Zatkli ho v deset padesát pět.“

Mason řekl: „Musím mluvit se Serlem.“

„Poldové držej všechny trumfy. Nezapomínej, že mají na Serleho těžký zločin.“

„Co se stalo s jeho kaucí?“ vyptával se Mason.

„Žádná kauce nebyla. Stanovili ji na pět tisíc. Serle se to snažil umluvit na tisíc, ale oni trvali na svých pěti. Když se dohodli, zavolal Serle Conwayovi, aby přijel kauci složit. To bylo kolem půl jedenácté. Ale v tu dobu samozřejmě už nikdo telefon nebral. Serle si myslel, že ho Conway podrazil, a byl tak naštvanej, že sotva mluvil. Pořád volal Conwayovi, až ho poldové dali do chládku. Teď ho nepustí ven, dokud nenapíše prohlášení, a dovedeš si představit, že takové prohlášení nám rozhodně nepomůže.“

„Podívej, Paule,“ řekl Mason. „Naší jedinou nadějí je všechno to tak zašmodrchat, že státní zástupce nebude vědět, za čím jít, a potom vytáhne fakta, která my mu z toho galimatyáše předložíme.“

Drake nenadšeně přikývl. „To nebude tak snadné, Perry,“ upozornil Masona.

Zazvonil telefon. Mason jej zvedl a řekl: „Haló,“ a Drakeova sekretářka mu sdělila: „Pane Masone, mohl byste panu Drakeovi vyřídit, že telefonoval zaměstnanec číslo dvanáct, aby mu oznámil, že Guy T. Serle se prochází po ulicích?“

„Díky,“ řekl Mason. „Vyřídím mu to. Ještě něco?“

„Ne, to je všechno,“ řekla.

Mason zavěsil a řekl: „Serle je venku. Na drátě byla tvoje kancelář.“

„Od koho ta zpráva byla?“ zeptal se Drake.

„Od tvého zaměstnance číslo dvanáct.“

„Tak vidíš, Perry,“ řekl Drake. „Mohli ho zatknout pro desítky důvodů. A on si chodí po ulicích. To znamená, že udělal přesně to, co po něm státní zástupce chtěl.“

„Chci se s tím chlápkem spojit. Jak to můžeme zařídit, aby to vypadalo jako náhoda?“

„To nemůžeme,“ řekl na to Drake.

„Jistěže existuje nějaký způsob,“ naléhal Mason. „Jaké má

zvyky? Jak dobře ho znáte?“

„Už jsme o něm zjistili první poslední,“ chlubil se Drake.

Mason pohlédl na hodinky a netrpělivě poklepal prsty na sklíčko. Potom se náhle zeptal: „Chodí někam na oběd, Paule?“

„Řek bych, že ano. Rád jí a jí hodně.“

„Kde myslíš, že bude dneska obědvat?“

Drake si vytáhl z kapsy notes, rozevřel jej a zalistoval. „Tady to máme,“ řekl. „Úplné údaje o muži… Hmmm… Podíváme se, kde jídává… Tady to je. Většinou v domácí jídelně na East Ranchester. Je to jen pár bloků od jeho podniku.“

„Jak vypadá?“

Drake vytáhl popis z notesu: „Asi tak čtyřicet, rovných 180 cm, 80 kg, šedé oči, dlouhý rovný nos, jemné rysy, nazrzlé vlasy, tenké rty a vždycky nosí dvouřadé obleky.“

„Proč by takovej chlápek jídal v takové díře jako je East Ranchester?“ divil se Mason.

„Protože to je výborné místo na jídlo. Moji zaměstnanci se tam byli podívat. Jídelnu vede francouzský manželský pár. Serlemu se líbí jedna ze servírek a zdá se, že i ona má pro něho slabost.“

„Víte, jak se jmenuje?“ zeptal se Mason.

„Jistě,“ Drake nalistoval v notesu, prstem jel po stránce a vítězně dodal: „Tady to máme… Hazel Sticklandová.“

„Hraje v tom případu nějakou roli?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že ne. Řekl jsem svým mužům, aby se zaměřili na všechno, co se toho muže týká, a oni se vypravili do města.“

„Myslím, že si tam zajdu na oběd,“ řekl Mason.

„Tak by se ti mohlo podařit ho chytit,“ souhlasil Drake, „ale nepoplaš ho.“

„Myslím, že nemám v úmyslu ho poplašit, Paule. On…“

Dveře z vedlejší kanceláře se otevřely a dovnitř vpadla udýchaná Della Streetová. „Nazdar, Paule,“ řekla na pozdrav. „Jak jste se vyspal?“

Drake zaúpěl. „Nestojí to za řeč a zase mě nečeká nic jiného než dřina… Tak sbohem, já padám.“

Když odešel, obrátil se Mason k Delle Streetové: „Tak co říkal znalec písma?“

„Pokusí se získat předběžnou zprávu, jakmile to bude možné. Není to zpráva, na kterou by moh přísahat, ale bude to něco, z čeho budete moct vycházet. Co bylo v té obálce, šéfe, a proč jste ji s takovou rychlostí předal odborníku?“

Mason odpověděl: „Mišmaš, ve kterým se nemůžu zorientovat. Kopie hotelových registrů z října 1907, z hotelu Regina v Dawsonu, hotelu Zlatý sever ve Skagwayi, hotelu U bílého koně a z jednoho hotelu v Seattlu.“

„Co na nich je?“

„Podpisy Billa Hogartyho.“

„Co ještě?“ zeptala se.

„Byl tam dopis, který napsal Leeds Johnu Milicantovi před třiceti dny a ve kterém potvrzuje, že nikdy neslyšel o B. C. Hogarovi a že jestliže pan Hogar předpokládal, že má dát reference, naznačovalo to, že Hogar bude předmětem vyšetřování. Byl tam starý zažloutlý ústřižek z dawsonských novin o nálezu mrtvého těla v tananském okrese. Hogar byl sledován až do Seattlu, kde se oženil s děvčetem, které bylo zaměstnané v tančírně ‚M a N‘ v Dawsonu. Po tak dlouhé době – článek byl z roku 1912 – nebyla policie schopná najít žádné další stopy ani jedné ze zúčastněných stran.“

Della Streetová se zachmuřila. „Co z toho vyplývá, šéfe?“

„Nevím,“ odpověděl Mason. „Bylo tam spousta jiných věcí, fotografií, poznámky o ložiscích, věci, které byly zřetelně schovány s největší péčí.“

„A kdo to je B. C. Hogar?“ zeptala se.

Mason se usmál a řekl: „Mohl to být Bill Hogarty pod jiným jménem.“

„To by ale první iniciála byla ‚W‘“ namítla. „Bill je přece domácká podoba Williama.“

Mason přikývl. „A na druhé straně,“ pokračoval, „by to mohlo znamenat, že někdo, kdo měl silné podezření, že Alden Leeds je ve skutečnosti Bill Hogarty, chtěl, aby se podepsal ‚Bill Hogarty‘ kvůli kontrole rukopisu, ale zřejmě se bál, aby se neprozradil, tak napsal dopis, ve kterém žádal informaci o B. C. Hogarovi a Leedsovi. A Leeds, aniž by měl podezření, co je ve vzduchu, odpověděl tak, že napsal jméno ne jednou, ale dvakrát.“

Zazvonil telefon. Mason pohlédl na hodinky a řekl: „Vsadím se, že Stive má dnes odpoledne golf a moh se přetrhnout, jen aby nám svůj názor sdělil před dvanáctou.“

Zvedl sluchátko a řekl. „Haló,“ a Gertruda Ladeová, děvče z centrály, se zeptala: „Přejete si mluvit s pane Stivem, znalcem písma?“

„Spojte ho,“ vyzval ji Mason.

Za okamžik už byl na drátě Milton Stive. „Haló, Masone. Nemůžu ti zatím uvést mnoho důvodů, jak jsem ke svému závěru dospěl, ale ten dopis s datem z minulého měsíce napsala stejná osoba, která podepsala registry v hotelích pod jménem ‚Bill Hogarty‘.“

„Jseš si tím jist?“ zeptal se Mason.

„Dobrý písmoznalec ti může nabídnout jenom svůj názor,“ odpověděl Stive, „ale v tomto případě to mohu říct s matematickou jistotou. Samozřejmě musíme počítat s určitými odchylkami v důsledku uplynulého času. Rozhodně se rozdíl dvaatřiceti let na podpise objeví. Lidské písmo se přirozeně mění, zvlášť když těch dvaatřicet let pokrývá období největšího fyzického rozmachu. Přirozeně bychom čekali, že křivky budou hranatější a písmo celkově křečovitější, ale když vezmeme všechny tyto změny v úvahu, podobnost mezi velkým ‚B‘ ve slově ‚Bill‘ a porovnání slov ‚Hogar‘ a ‚Hogarty‘ vylučují jakékoli pochybnosti.

Vyfotografoval jsem jeden z Hogartyho podpisů a pořídil fotografii jména ‚Hogar' v přesně stejném měřítku. Položil jsem ty fotografie na sebe, a jedná se tu víc než jen o podobnost. Je to skutečná totožnost."

Mason mrkl na Dellu Streetovou. „Kdy mně můžeš dát úplnou písemnou zprávu, Stive?" zeptal se.

Stive si odkašlal. „Víš," začal, „dřív než v pondělí večer to nebude. Bude to vyžadovat ještě hodně práce. Navíc bude nutné pořídit další fotografie a…"

Mason ho přerušil smíchem. „Jen si běž na golf, ty podvodníku, a nikomu ani muk."

Mason zavěsil a otočil se k Delle Streetové: „Jdu ven, Dello, a pokusím se najít Serleho. Myslím, že se najím v domácí jídelně. Zůstaňte v kanceláři a mějte nastražené uši a oči na šťopkách, ať vám nic neunikne. Najíte se, až se vrátím."

„Dobrá šéfe. A co přední kancelář?"

„Tu zamkněte," řekl Mason. „Za chvíli zavolejte Phyllis Leedsové, jen aby věděla, že na tom pracujeme. Neříkejte jí nic, co by se nemohla dočíst v novinách. Zeptejte se jí, jestli věděla, že John Milicant měl zmrzačenou nohu, a zjistěte, jestli ví, jak se to stalo."

KAPITOLA 9

Perry Mason seděl v domácí jídelně u stolu v rohu a se zájmem se rozhlížel po restauraci.

Nápis na zdi oznamoval, že jídelna je otevřena od sedmi ráno do sedmi třiceti večer. Plakáty rozmístněné po stěnách předváděly řadu lákavých jídel.

Po polovině délky jedné strany restaurace se táhl jídelní pult. Na jeho předním konci stál dobře vybavený pultík s doutníky a ve velké pokladně seděl žoviální obtloustlý muž, jehož rty byly trvale roztaženy do úsměvu vyjadřujícího dobré rozpoložení a přátelské naladění. Jeho lysá hlava se ve světle procházejícím skleněným oknem v přední části restaurace blyštěla jako čerstvě oloupaná cibule. Měl chytrá, jako ostříž bdělá očka.

Naproti pultu byly stolky pro čtyři a podél zdi stála řada boxů. Rychle se pohybující servírky v čistých naškrobených zástěrách pobíhaly kolem. Ve vzduchu byla atmosféra dobře pracujícího podniku fungujícího jako hodinky.

K Masonovu stolu přistoupila servírka, aby přijala objednávku. Právník se usmál, podal jí dvě dolarové bankovky a řekl: „Dávám vám spropitné předem. Ještě na někoho čekám. Neznáte náhodou muže jménem Serle?“

Zaváhala, zda má spropitné přijmout.

„Takového vysokého, hubeného chlápka kolem čtyřicítky,“ řekl Mason.

Zavrtěla hlavou.

„Přátelí se se servírkou, co se jmenuje Hazel.“

„Aha, už vím, koho myslíte.“

„Jestliže sem přijde na oběd,“ pokračoval Mason, „řekněte mu, že s ním chce mluvit Perry Mason, právník, a ukažte na mě.“

„To je vše, pane?“ zeptala se.

„To je vše,“ odpověděl Mason.

Vzala si dva dolary a poněkud pochybovačně dodala: „A co když vás nebude chtít vidět?“

„Potom,“ zubil se Mason, „stačí, že ho budu chtít vidět já.“ Usmála se a odešla.

Netrvalo ani deset minut a Mason spatřil, jak do restaurace vchází muž odpovídající Serleho popisu. Pokývl směrem k majiteli a začal si hledat stůl. Vtom k němu připlula servírka, kterou Mason podplatil. Mason se otočil bokem a dopřál si cigaretu. Po několika vteřinách se jakoby náhodou otočil. Guy T. Serle přistupoval k jeho stolu. Mason mírně přikývl, ne přehnaně, a nabídl mu rukou židli. „Tak vy jste Mason,“ řekl Serle a oči mu zasvítily zájmem. „Už jsem o vás slyšel… Nepotřebuju mluvčího.“

„Nežádám vás o práci,“ řekl na to Mason. V očích Serleho se zablýsklo poznání. „A o té druhé věci mluvit nebudu,“ dodal.

„Proč ne?“ divil se Mason.

„Jsem svědkem obžaloby.“

„To vám nebrání ve sdělení faktů.“

„Mně ano.“

„Přikázali vám, že musíte mlčet?“ zeptal se Mason. Serle pokrčil rameny, očima přilákal servírku a kývl na ni. Když přistoupila ke stolu, Serle se jí zeptal: „Kde je Hazel?“

„Hazel tu dneska není,“ odpověděla. Serle se zachmuřil. „Má dnes volno?“ zeptal se. Servírka zavrtěla hlavou. „Tak kdepak je?“ domáhal se Serle.

„Nevím. Asi je pryč. Dnes ráno se tu měla objevit. Neukázala se a šéf se rozzlobil. Já jsem měla přijít až v jedenáct a šéf mě kvůli ní vzbudil z toho nejkrásnějšího spánku. Volal Hazel na ubytovnu a tam mu řekli, že odcestovala včera před půlnocí. Vzala si kufr a zdrhla.“

„Zdrhla?“ opakoval Serle.

„No jo – a pokoj měla předplacený až do prvního. Dneska je výplata. Má dostat plat za tenhle týden – teď má jen malou naději,

že ho vůbec dostane. Budete si přát?“

„Oběd,“ objednal si Serle stručně.

Servírka umístila před Serleho na stůl stříbrné příbory, talířek s máslem a sklenici vody. Potom se podívala na prázdné místo před Masonem a zeptala se: „A co vy si budete přát? Objednáte si už taky?“

Mason přikývl. Podala mu jídelní lístek, ale Serle poznamenal: „Jestli si chcete pochutnat, objednejte si zkrátka oběd.“

Mason se usmál. „Přineste mi tedy oběd.“

Když servírka odešla, zeptal se Mason konverzačně. „O čem jste se s Milicantem bavili?“

„S Milicantem?“ opakoval Serle tázavě. „Ach tak, pořád zapomínám, že se jmenoval Milicant. Znal jsem ho jako Louie Conwaye.“

„O čem jste se bavili?“ opakoval Mason svoji otázku.

Serle řekl: „Poslechněte, Masone, nejsem bláhovej, abych řek něco, kvůli čemu mě pak zavřou.“

„Státní zástupce vás z toho stejně nedostane.“

„Za zkoušku to stojí,“ namítl Serle. „Stejně na mě nic nemaj. Mám legální podnik. Mě nezajímá, jestli lidi, co moje zboží kupujou, jsou kouzelníci nebo jestli chtějí začít hazard. Já je vždycky varuju, že zavádět do hazardních her faleš, je zločin. Tím jsem z obliga. Svoji povinnost jsem splnil.“

„A co loterie?“ zeptal se Mason.

„Žádná loterie tam nebyla. Nevím, kde jste to sebral.“

„Státní zástupce vás nemůže vytáhnout z federálního zločinu.“

„Co máte za lubem?“

„Když člověk napíše dopis, ve kterém sdělí, že ‚nemůže dodat objednané zboží poštou, ale že je dopraví speciální poslíček‘, je to totéž jako kdyby použil v krámě dodání zboží na dobírku.“

Objevila se servírka se dvěma miskami kroupové polévky. „Co jste myslel tou poslední narážkou?“ zeptal se Serle.

„Nic,“ mínil Mason a zakousl se do sucharu.

„Poslechněte, Masone,“ řekl Serle. „Chci v tom mít jasno. Ta loterie je hovadina. Musel jsem zavřít krám kvůli avízu. Někdo mi to nepřál. To státního zástupce nezajímá. Ten nevyužívá svojí pravomoce, aby dával do pořádku soukromý spory. Navíc nemůžete člověka usvědčit jen na základě něčí zášti. Musíte na to mít důkazy.“

„To je fakt,“ souhlasil Mason.

Na chvíli se odmlčeli a Mason v klidu dojedl polévku. Serle ho nervózně pozoroval. Mason odstrčil talíř a poznamenal „Moc dobrá polévka.“

Serle pokračoval: „Chápejte, Masone, já si nemyslím, že ho Leeds zabil, ale státní zástupce si to myslí a státní zástupce má svůj případ tak dokonale vypracovaný, že se vám nepodaří do něho navrtat ani dírečku.“

„Čím dosáhl té dokonalosti?“ ptal se Mason.

„To vám neřeknu,“ odpověděl Serle.

„Je to ta cena, kterou jste měl zaplatit státnímu zástupci za to, že vám ten trest odpustí?“ zeptal se Mason.

„Vo žádnej trest se nejedná,“ řekl na to Serle. Servírka přinesla ovocný salát a talíř s výborným masovým koláčem nakrájeným na úhledné kostky, čerstvou žlutou karotkou, novými bramborami, malými cibulkami, vše polité šťávou, ze které vycházela libá vůně.

„To je výbornej podnik,“ pochválil restauraci Mason a zálibně nasál vůni jídla.

„Koukněte,“ pokračoval Serle, „já nesmím s nikým mluvit, ani s novináři, s nikým.“

„Za to, že vám prominou tu vaši loterii?“ nenechal se odradit Mason.

„Už do toho pořád nerejpejte,“ okřikl ho Serle podrážděně. „O prodeji losů nejsou žádný důkazy.“

Mason řekl: „Jestli vám to nebude vadit, Serle, namočím si

chléb do té šťávy. Je vynikající. Jsou zde všechna jídla tak dobrá?“

„Specializují se na domácí stravu. Heleďte, Masone, nic na mě nezkoušejte.“

„Co bych na vás měl zkoušet?“ nechápal Mason.

„Nepokoušejte se mě zastrašit. Nejsem dnešní. Stačí, když půjdu támhle k telefonu a zavolám státnímu zástupci a řeknu mu, že se mě zástupce obhajoby snaží zaplést s jedním ze svých svědků, a budou tady tak rychle, že se ani nestihnete naobědvat.“

Mason mu s vážnou tváří podal desetník. „Tady máte na telefon. Skočte k němu,“ vyzval ho.

„Nejsem takovej,“ bránil se Serle. „Já nejsem žádnej práskač.“

„Samozřejmě,“ pokračoval Mason, „Jestliže chce státní zástupce skutečný důkaz, můžu zařídit, že mu pošlou lístek do loterie a falešné kostky, které jste zaslal za pětadvacet dolarů Paulu Drakeovi.“

Serle, který se zrovna chtěl pustit do svého masového koláče, zastavil ruku s vidličkou nad talířem. „Co to sem sakra taháte?“ zeptal se.

Mason napíchl mrkev, uřízl kousek opečené kůrčičky koláče a nesl si sousto do úst. Potom pokračoval: „Drake je vedoucí Drakeovy detektivní agentury. Pracuje pro mě.“

„Ach tak,“ hlesl Serle.

„Snažili jsme se najít Conwaye,“ pokračoval Mason. „Zjistili jsme, kde sídlí Conway Appliance Company, ale firma se přestěhovala. Nemohli jsme na poště vymámit novou adresu, tak jsme poslali pětadvacet babek, co kdyby. Riziko se nám vyplatilo.“

Vrátil se ke svému masovému koláči.

„Heleďte,“ obořil se na něj Serle, „co vlastně chcete?“

„Pravdivá fakta.“

Serle odstrčil talíř. „Budu se muset domluvit s ostatníma.“

„S někým z kanceláře státního zástupce?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Tak s kým?“

„Zkrátka s jednou stranou.“

„Tak jděte a domluvte se,“ pobídl ho Mason.

Serle byl zavřený v telefonní budce skoro deset minut. „Dobrá, Masone,“ řekl, když se vrátil ke stolu. „Mám volnou ruku.“

Mason se usmál. „Já taky.“

Serle se posadil. „Podívejte se, Masone. Dejme tomu, že vám něco sdělím, co z toho budu mít?“

„Můžete za mě zaplatit oběd,“ podotkl Mason s vážnou tváří.

Serle se zachmuřil a řekl: „Nedělám si legraci.“

„Já taky ne.“

„Dobrá, měl jste šanci a promarnil jste ji.“

Serle se se zuřivým spěchem pustil do zbytku vychladlého masového koláče.

Mason dojedl salát, uklidil talíř stranou, zapálil si cigaretu a usrkl kávy.

„Moučník?“ zeptala se servírka.

„Přineste mi zmrzlinu,“ objednal si Mason „a účet tady pro pána,“ ukázal na Serleho.

Serle vyprázdnil talíř a podrážděně jej odsunul stranou.

„Když takhle hltáte, neudělá vám to dobře na žaludek,“ upozornil ho Mason.

Serle řekl: „To je nestoudné, takhle se chovat. Dělal jsem, co jsem moh, abych získal volnou ruku, a vy teď přitvrdíte.“

„Já jsem vždycky tvrdý,“ řekl na to Mason a odklonil se od stolu, aby servírka mohla smést drobky z ubrusu.

Serle si nabručeně objednal: „Přineste mi jablkový koláč a la mode a spoustu kávy.“

„Ano, pane,“ odpověděla servírka a zmizela.

Mason si otočil židli tak, že teď seděl bokem ke stolu, překřížil dlouhé nohy a se zjevným potěšením pokuřoval.

„Při křížovém výslechu s tím stejně nemůžete vyrukovat,“

poznamenal Serle.

„Ach, byl byste překvapen, co dokáže dobrý právník při křížovém výslechu," upozornil ho Mason zapáleně. „Můžete svědkovi pokládat otázky, které ho uvedou do rozpaků. Můžete zpochybnit pravdivost jeho výpovědi. Můžete dokázat, že byl usvědčen z trestního činu…"

„Já jsem nebyl usvědčen z žádného trestního činu!" vybuchl Serle.

„Nebyl," usmál se Mason, „ale mohl byste být dříve, než dojde k soudnímu přelíčení. Moji muži pracují rychle a vraždy se obvykle táhnou dlouho… zvlášť, když má právník nějaký důvod pro to, aby se táhly dlouho."

Serle se přestal ovládat: „Hned jsem čul nějakej podraz, když jsme Drakeovi posílali to zboží. Zrovna jsem přebíral podnik. Většinu zákazníků neznám. Napsal dopis, na základě kterýho jsem tušil…" Jeho hlas se vytratil do ztracena. Naštvaně zmlkl.

„Já vím," řekl na to Mason, „není to lehké. Člověk jde nerad do chládku kvůli vlastní hlouposti."

„Já nejsem žádnej hlupák," ohradil se Serle.

„Zrovna teď se tak chováte," popíchl ho Mason.

Servírka jim přinesla moučník. Mason se s chutí pustil do zmrzliny. Serle odsunul talířek s koláčem stranou a odevzdaně vydechl: „Dobrá, ať je po vašem. Znal jsem Louie několik let. Začal ten podnik s falešnýma kostkama. Dal jsem mu návrh na dostihové hry, při kterých sázejí jen majitelé koní. Myslel jsem, že to půjde dohromady. Louie mi nechtěl prodat procenta.

Potom z toho celýho chtěl vycouvat. Řek mi, že měl z pekla štěstí, že při první splátce dostal dvacet tisíc a že to potáhne až do stovky, než toho nechá."

„Vydírání?" zeptal se Mason.

„A co jste myslel?"

„Nic jsem nemyslel," řekl Mason a pomalu dojídal zmrzlinu.

„Já jen poslouchám.“

„Samozřejmě, že to bylo vydírání! Byla to skvělá příležitost.“

„Víte, co na Leedse měl?“

„Samozřejmě, že ne. Přece si nemyslíte, že byl Louie takovej primitiv. Když má člověk zlatej důl, nenechá kamarádům příležitost, aby do něj sáhli.

Zkrátka jsem od něho ten podnik koupil. Myslel jsem, že bude dobrá věc, když se přestěhujem, ale jméno podniku jsem si kvůli poště nechal.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„Potom do tý mý díry vtrhla policie. Byl jsem zrovna pryč. Zabrali spoustu kompromitujícího zboží, ale žádnou dodávku zboží mi prokázat nemohli. Můj pomocník byl tak duchaplnej, že losy schoval na bezpečný místo.“

„Policisté vám zaberou poštu, jakmile se objeví,“ upozornil ho Mason.

Serle se zasmál. „To si myslíte vy. Jakmile jsem se o tom dozvěděl, hned jsem letěl na poštu a nechal změnit adresu. Do tý mý díry už nepřijde jedinej dopis.“

„Dobře jste si počínal,“ poznamenal Mason.

Serle vypadal, že je sám se sebou spokojený.

„Co bylo dál?“ vyptával se Mason.

„Potom jsem šel samozřejmě za Conwayem. Zuřil jsem. Myslel jsem, že mi prodal nějakej nekalej podnik.“

„A co říkal Conway?“ zeptal se Mason.

„Conway si dělal starosti. Tvrdil, že mě nijak nepodfouk, že když mi ten plac prodával, byl čistej jako alabastr. Přirozeně jsem mu řek, že za ten policejní zátah může Leeds. Považoval to za nemožný. Trval jsem na svém, a že teď záleží na něm, jak to urovná.“

„Co na to říkal Conway?“ zajímal se Mason.

„Řek mi: ‚Víš co uděláš, Guyi. Schováš se, dokud nebudu mít

příležitost dát ty věci do pořádku tak, jak chci, aby byly. Bude mi to asi pár hodin trvat, ale třeba to bude i dřív. Zavolej mi a já ti dám vědět, kdy máš za mnou přijít. Až za mnou přijdeš, proberem to spolu.‘ Řek jsem mu, že nechci nic probírat, že chci, aby se něco dělo. Řek, ať jen přijdu, že se bude dít.“

„Tak jste za ním šel?“ zeptal se Mason.

„Ano, šel jsem za ním. Byl jsem pěkně nervózní. Louie měl plný ruce práce, zvedal telefon a zapisoval si nějaká čísla. Nikdo z nás nejed, tak mi Louie dal číslo jedné restaurace a řek mi, ať nechám poslat něco k snědku. Řek, že mi dá jen pár minut během jídla. Tvrdil, že má v pácu pár akcí.

Zatímco jsme se ládovali, Louie mi řek: ‚Teď mě poslouchej, Guyi. Utratil jsem většinu z těch dvaceti táců, co mám od Leedse, ale mám zdroje a přátelé držej při mně. Nechci, abys do toho byl zasvěcenej – nekoukalo by pro tebe z toho nic dobrýho – ale přijde sem krátce před desátou jedna strana a přinese mi prachy – spoustu prachů. Dejme tomu, že mi zavoláš a já ti potvrdím, že je všechno v pořádku. Potom se necháš zavřít, složíš kauci, a budeš zase na svobodě.‘“

Mason se zahleděl na špičku cigarety. „Tak vy říkáte, že Louie měl v práci spoustu dalších věcí?“ zeptal se.

„Ano. Telefon zvonil dvakrát nebo třikrát za tu dobu, co jsem tam byl, a sám taky párkrát volal.“

„Co to bylo za telefony?“ vyptával se Mason.

„V tom vám moc nepomůžu. Měl jsem svoje problémy. Něco z toho byly informace o koních. Něco ne. Vzpomínám si, že někomu říkal, že už je to zařízeno a že nebudou žádné problémy. Řekl: ‚Proč nezajdete za mnou a neprohovoříme to na místě?‘ A potom zase řek: ‚Moh bych se zdržet minutku. Nechci být pryč dýl než pár minut. Ale jestli chcete, můžu k vám skočit.‘ A potom dodal: ‚Tak to bude v pořádku. Přijďte vy za mnou, ale nechoďte před desátou. Do desíti budu mít fofr.‘“

„Ještě něco?“ zeptal se Mason.

„Ještě měl spoustu dalších telefonů. Nepamatuju si na všechny. Jeden telefon byl od jeho děvčete. Zdálo se, že je z něčeho rozrušená a on ji uklidňoval. Pořád opakoval: ‚Ano, ano.‘ Podívejte se Masone, já si to všechno nemůžu pamatovat. Kdybych tušil, že ho chce někdo vodkrouhnout, byl bych pozorně naslouchal, ale mě v tu chvíli jedině zajímalo, jak si stojím já sám.“

„Pokračujte,“ pobídl ho Mason.

„To je asi tak všechno,“ konstatoval Serle. „Odešel jsem hned, jak jsme se najedli, a šel jsem hrát kulečník do herny, kam chodívám. Potloukal jsem se tam asi do desíti hodin a pak jsem zavolal Louieovi a on potvrdil, že je všechno v pořádku, že bude v pohotovosti, že bude čekat, až zavolám z policejní stanice, skočí do taxíku, přijede za mnou, složí kauci a všechno bude vyřízeno.“

„Volal jste hned po tom na policii?“ položil mu otázku Mason.

„Ne, to ne. Potřeboval jsem trochu času na rozmyšlenou. Chtěl jsem si rozmyslet, co policii řeknu. Hrál jsem kulečník a přemýšlel, co dělat. Líp se mi myslí, když šťouchám do koule.“

„V kolik jste zavolal Louiemu?“ zeptal se Mason.

„Přesně kolem desáté.“

„Až v deset třicet?“ zeptal se Mason jakoby nic.

„Sakra ne, říkám v deset. Proboha, řek mi, ať zavolám v deset, tak jsem zavolal v deset. Když za vás chce někdo složit kauci, aby vás vytáh z lochu, nenecháte si uniknout ani půl hodinky.“

Mason chladnokrevně poznamenal: „Serle, vy lžete. Volal jste mu až kolem půl jedenácté. Nepamatujete si přesný čas. Když jste to vyprávěl poprvé, připustil jste to. Ale teď, když jste si promluvil s oddělením vražd a zjistil jste, že si přejí stanovit hovor na dobu, než odešel Leeds, rozhodl jste se jim vyhovět. Spočítal jste si, že vám prominou váš trest, když je budete poslouchat.“

Serle zatvrzele trval na svém: „Bylo deset hodin, když jsem

volal… Říká se, že Leeds je multimilionář.“

„Jo, taky jsem to slyšel,“ souhlasil Mason.

„Možná, že to pro něho bude důležitý,“ poznamenal Serle. „Možná, že pro mě bude chtít něco udělat.“

Mason na něho upřel chladný zkoumavý zrak.

Přiblížila se servírka a zeptala se Masona uspěchaně. „Jste Perry Mason?“

Přikývl.

„Volají vás z vaší kanceláře. Prý je to velmi důležité, máte jít hned k telefonu.“

Mason ukázal na Serleho. „Dejte mu účet,“ řekl, „s poděkováním.“

Kráčel k telefonní budce. Na drátě byla Della Streetová. „Poslouchejte, šéfe,“ oslovila ho udýchaně. „Drake našel Aldena Leedse.“

„Kde?“

„V Seattlu. Emily Milicantová je s ním. Drakův seattleský zpravodaj ho má pod dohledem. Vaše letadlo odlétá přesně za půl hodiny. Myslíte, že to stihnete? Mám pro vás rezervaci. Všechny podrobnosti vám pošlu z portlandského letiště telegraficky.“

Mason souhlasil: „Určitě to zvládnu. Tohle si poznamenejte těsnopisem.“

„Dobrá. Můžete spustit.“

„Milicantův byt byl na šestém patře. Zjistěte všechny obyvatele bytů nad ním. Serle něco prořekl o rozhovoru, který měl Milicant po telefonu. Možná, že to byl někdo z jeho domu. Řekněte Drakovi, že jakási servírka jménem Hazel Sticklandová z domácí jídelny vzala roha. Ať zjistí, který číšník donesl jídlo Milicantovi do bytu. Možná, že bereme jeho výpověď neprávem za směrodatnou. Zjistěte, jestli zná tu servírku. Ať se Drake pokusí najít Hazel. Serle nás prodal se vším všudy státnímu zástupci. Stanovil ten rozhovor na desátou hodinu. Uvědomuje si, že lže, ale

myslí si, že si tím vykoupí svůj trest. Alden Leeds pravděpodobně předal telefonicky policii avízo, na základě kterého Serleho vyhmátli. Milicant věděl, když zavolal Leeds, že až ho naposledy navštíví, pravděpodobně mu předá dalších dvacet tisíc. Milicanta museli zabít hned potom… Předejte všechny informace Paulu Drakeovi. Máte to?“

„Ano, mám,“ řekla. „Šťastný let, šéfe.“

Mason zavěsil a vyběhl z restaurace.

KAPITOLA 10

Když Mason vstupoval do seattleského hotelu, drobně pršelo. „Máte tu ubytovaného J. E. Smithe?“ zeptal se.

Recepční prohlédl knihu hostů a odpověděl: „Ano. Číslo tři sta devatenáct. Mám mu zavolat?“

Mason pomalu odpověděl: „Zavolám mu sám, až se trochu osvěžím. Odjížděl jsem ve spěchu. Je tu někde čistírna, kde bych si mohl nechat vyčistit šaty?“

„Uprostřed dalšího bloku,“ řekl recepční. „Budou mít otevřeno ještě hodinu. Zítra je neděle. Všude bude zavřeno.“

Mason přikývl. „Chtěl bych dva pokoje,“ řekl „jeden pro sebe a jeden pro paní George L. Manchesterovou z New Yorku. Zaplatím oba pokoje předem. Dejte mi klíč od pokoje paní Manchesterové. Prohlídnu, jestli je v pořádku, a vrátím vám klíč, až půjdu dolů.“

Mason vyndal z kapsy náprsní tašku a vytáhl dvě dvacetidolarové bankovky. Podal je recepčnímu a podepsal sebe i paní George Manchesterovou na registrační lístek, který mu recepční podal.

Hotelový sluha dovedl Masona do jeho pokoje. Pokoj paní Manchesterové byl o troje dveře dál na druhé straně chodby. Když poslíček odešel, Mason sešel do třetího patra a zaklepal na dveře číslo 319.

Ozval se ostrý hlas Emily Milicantové: „Kdo je to?“

„Expresní zásilka,“ zabručel Mason.

Chvíli bylo ticho, potom bylo slyšet nějaký šum a dveře se obezřele otevřely tak na dva centimetry.

Mason do dveří vrazil a otevřel je dokořán. Emily Milicantová na něho zůstala koukat s úžasem v očích. Hubený bělovlasý mužík s pronikavýma očima seděl ve vypolstrovaném křesle u radiátoru a mračil se na Masona. „Kdo sakra jste?“ obořil se na něj.

Emily Milicantová odpověděla za právníka. „To je Perry Mason, ten právník.“

Muž v křesle řekl: „Zamkněte dveře.“

Jakmile Emily Milicantová zamkla dveře, Leeds se zeptal: „Jak jste nás našel?“

„Snadno,“ řekl na to Mason. „Až příliš snadno. Jestli jsem vás našel já, najde vás i policie.“

Emily Milicantová spěšně vysvětlovala: „Alden měl hrůzu z toho sanatoria. Měl strach, že ho pošlou do blázince. Proto se rozhodl, že uteče.“

Mason se posadil na postel, v klidu si upravil polštáře, o které se opřel. Zapálil si cigaretu a konverzačně se obrátil na Aldena Leedse: „Kdy jste naposledy viděl Johna Milicanta?“

Leeds odpověděl: „Je to, hádám, asi týden.“

„Zkuste to ještě jednou,“ vyzval ho Mason.

Leeds se na Masona zahleděl, jeho studené šedé oči pod sněhovým obočím se zapíchly do právníkových. „Nerozumím vám,“ řekl.

Mason dodal: „Včera večer v deset hodin a pět minut jste Johna Milicanta navštívil.“

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte.“

„Navštívil jste ho, měl byt na jméno L. C. Conway,“ pokračoval Mason.

Emily Milicantová začala něco říkat, potom se náhle zarazila.

Mason si vedl svou: „Neříkejte mi, že nevíte, že John Milicant byl včera večer někdy mezi desátou a třemi čtvrtěmi na jedenáct zavražděn.“

Emily Milicantová povstala. Oči v úžase upřela na Masona. „John!“ vykřikla a po chvíli dodala: „Zavražděn!“

Alden Leeds se začal zvedat, ale potom usedl zpátky do křesla a ostrým hlasem poznamenal: „Lže, Emily. Snaží se z tebe něco dostat. Nenalítni mu.“

Mason sáhl do kapsičky uvnitř saka a vytáhl výstřižek, narychlo vytržený z prvního vydání dopoledních novin. Podal jej Emily Milicantové, která očima přelétla těch pár řádků a poklekla vedle Aldenova křesla. Spolu si výstřižek přečetli.

Mason se obrátil na Leedse: „Může anebo nemusí vám být známo, že Phyllis mě najala, abych vás zastupoval.“

„Ví o tom,“ rychle mě ujistila Emily Milicantová. „Ach, pane Masone, to je strašné… ne že bych nečekala, že se to jednoho dne stane. Znovu a znovu jsem mu říkala, že se nesmí dávat dohromady s těmi…“

„Na to zapomeňte,“ přerušil ji Mason hrubě. „Nevím, kolik nám zbývá času. Obávám se, že asi moc ne. Milicant byl váš bratr. Pod jménem Conway vydíral Aldena Leedse. Vy, pane Leedsi, jste zašel včera večer za Milicantem do bytu. Byl jste tam přibližně v té době, co byla spáchána ta vražda. Byt byl prohledaný. Vypadá to, že jste ten byt prohledal vy. Teďka odhoďte stranou lži, slzy nebo city. Odpovídejte rychle a popravdě.“

Leeds řekl: „Odešel jsem ve tři čtvrtě na deset.“

„Zkuste to ještě jednou,“ vyzval ho Mason. „Soukromí detektivové ten byt hlídali. Bylo zaznamenáno, že jste vešel v deset hodin pět minut a odešel v deset šestnáct.“

Emily Milicantová si otírala oči od slz a tiše pronesla: „Je to pravda, Aldene, bylo deset dvacet pět, když mi bratr zavolal a sdělil mi, žes zrovna odešel.“

Masonovy oči se zapíchly do jejích. „On vám volal?“ zeptal se.

„Ano.“

„Telefonem?“

„Ano, jistě.“

„Kam?“

„Na moje… na číslo, které jsem mu dala, že mi tam může zatelefonovat.“

„Ne do vašeho bytu?“ divil se Mason.

„Ne.“

Alden Leeds pomalu začal: „Až do včerejšího odpoledne jsem neměl tušení, že L. C. Conway a John Milicant jsou jedna a tatáž osoba. Myslel jsem, že John Milicant je můj přítel. Řekl mi, že zná Conwaye, že Conway je podvodník, ale že ho zvládne.

Dal jsem Johnovi Milicantovi šek na dvacet tisíc. Ten šek byl splatný Conwayovi a podepsaný na rubu tak, aby jej Conway mohl přijmout. John mi sdělil, že Conway nepůjde do banky sám.“

Emily Milicantová se do toho důvěrně vložila: „A včera večer ti John dal ty peníze zpátky, viď, Aldene?“

„Dal peníze zpátky!“ vykřikl Leeds překvapeně. „To bych ani neřek. Včera večer chtěl další peníze.“

„Další peníze!“ vykřikla Emily. „Jak to, vždyť mi slíbil, že ti ty peníze vrátí.“

„Včera večer mi dal ultimátum,“ poznamenal Alden Leeds suše, „že mu musím dát během čtyřiadvaceti hodin dalších dvacet tisíc. Dal jsem mu patnáct v hotovosti.“

Emily Milicantová na něho upřela doširoka otevřené oči s překvapeným výrazem. „Jak to, vždyť mi volal včera večer, hned jak jsi odešel, a řekl mi, že všechno bylo urovnáno a že ti vrátil všechno kromě dvou tisíců dolarů.“

Leeds na to nic neříkal.

„Podívejte se,“ přerušil ji Mason „jestli jste si naprosto jistá, že vám váš bratr telefonoval včera večer v deset dvacet pět, potom je Alden Leeds čistý.“

„Samozřejmě, že mi volal.“

„Jste si jistá, že to byl váš bratr?“

„Samozřejmě. Snad poznám hlas vlastního bratra.“

„A co vaše hodinky?“ zeptal se Mason zamyšleně, „šly vám dobře?“

„Na vteřinu přesně,“ ujistila ho. „Alden a já jsme měli odletět

půlnočním letadlem.“

Mason řekl: „Jestliže je to pravda, Alden Leeds je čistý.“

„Jistěže je to pravda. Proč bych lhala?“

„Abyste pomohla Aldenu Leedsovi, samozřejmě,“ odpověděl jí Mason. „Přece nechcete předpokládat, že státní zástupce bude spoléhat čistě na vaši výpověď.“

„Podívejte, pane Masone, já si myslím, že Marcia šla navštívit Johna. Já si myslím, že měla… měla v úmyslu strávit s ním noc.“

„Kdo je to Marcia?“ zeptal se Alden Leeds.

„Děvče, které si chtěl John vzít,“ vysvětlila mu Emily Milicantová. „Já jsem tomu vztahu nepřála, ne protože bych si myslela, že ona není dost dobrá pro Johna, ale protože jsem věděla, že John není dost dobrý pro ni. Věděla jsem, že jen Johnovi popletla hlavu a že John jí nakonec zlomí srdce. Nemohla jsem říct Marcii všechno, co jsem o Johnovi věděla, tak jsem musela předstírat, že jejich sňatku bráním proto, že jsem zaujatá proti ní. John by jí zlomil srdce během dvou měsíců. Stáhl by ji hloub a ještě hloub. Tak se choval ke všem ženám.“

„Je mrtvý,“ upozornil ji Mason.

„Mně je fuk, jestli je mrtvej,“ rozčilila se. „John Milicant byl mentálně postiženej. Nedoved rozlišit mezi dobrem a zlem a ani se o to nepokoušel.“

„Byl někdy ve vězení?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě, že byl ve vězení. Pět let si odseděl v nápravném zařízení ve Waupunu ve Wisconsinu. To bylo před lety.“

„Potom budou mít jeho otisky,“ poznamenal Mason.

Zavrtěla hlavou. „Měl různé úlevy za slušné chování, a tak se mu podařilo k otiskům se dostat,“ vysvětlila. „Měl deset odsouzenců, z nichž každý mu dodal jeden otisk. To jeho záznamy tak zmátlo, že se nedaly použít. To bylo ještě v dobách před zavedením otiskové kartotéky…“

Mason se tvářil zamyšleně.

„To bylo ještě před tím, než přišel o prsty?“ zeptal se. –

„O prsty přišel ve Waupunu,“ řekla. „Z podebraných puchýřů dostal otravu krve. Museli mu amputovat čtyři prsty na pravé noze.“

Mason si ji zkoumavě prohlížel a po chvíli se zeptal: „Byl to opravdu váš bratr?“

„Samozřejmě, že to byl můj bratr.“

„Jste si jistá, že jste nepředstírali sourozenecký vztah kvůli – například kvůli společnému cestování?“

Začervenala se. „To rozhodně ne,“ vybuchla.

Mason se otočil k Aldenu Leedsovi. „Dobrá,“ řekl, „Conway a John Milicant byli jedna a tatáž osoba. On vás vydíral. Co na vás měl?“

„Tím se nebudeme zabývat,“ odpověděl Leeds.

„Myslím, že budeme,“ řekl mu Mason. „Co se stane, když policie najde v Conwayově bytě ty papíry?“

„Jaké papíry?“

„Nebudu vám ukazovat svoje karty, dokud mi neukážete své. Vím toho dost, abych poznal, jestli mluvíte pravdu. Snad abyste začal.“

Leeds řekl: „Žádné další prohlášení neudělám.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „budu jej muset udělat já. Nejste Alden Leeds. Jste ve skutečnosti Bill Hogarty, který přijal Leedsovu totožnost už v roce 1907.“

„No tak, Aldene, řekni mu to,“ naléhala Emily Milicantová. „Copak nevidíš, že to je jediná cesta, která ti zbývá?“

„Nemáme na to celou noc, víte,“ přitvrdil Mason.

Leeds si nacpal tabák do fajfky. „Řeknu mu o sobě, ale tebe vynechám, Emily,“ řekl jí.

„Nebuď blázen,“ bránila mu Emily Milicantová. „Řekni mu to pěkně popořádku a celé.“

Zavrtěl hlavou.

„Dobrá řeknu mu o sobě sama,“ poznamenala, potom se obrátila k Perrymu Masonovi. „Byla jsem revuální tanečnice,“ začala. „Přijela jsem do Klondiku jako tanečnice do ‚M a N‘. To bylo před tím, než existovaly v tančírnách profesionální partnerky k tanci, tak jak je známe dnes. Tanečnice byly děvčata všeho druhu, byly poctivé i podvodnice. Já jsem byla naplněna touhou po dobrodružství a chtěla jsem poznávat nová místa a nové věci. No, byla jsem ledaskde a dělala jsem ledacos, ale za nic, co jsem dělala, se nestydím.

Když jsem odjížděla ze Seattlu, řekli mi, že bych mohla pracovat v tančírně a poctivě se tak živit, ale tak bych si nevydělala žádné peníze. Nejsem žádnej anděl, ale nikdy jsem se neprodávala za peníze. Bylo mi devatenáct, když jsem v roce 1906 přišla do Klondiku. To znamená, že teď mi je dvaapadesát. Poslouchej, Aldene, teď budeš pokračovat ty, tam, kde jsem já přestala.“

Alden Leeds řekl: „Vypravil jsem se do Yukonu v roce 1906. Vzal jsem s sebou parťáka, co se jmenoval Hogarty. Jeli jsme nahoru do oblasti zvané Tanana a docela dobře jsme si vedli. Hogarty se seznámil s Emily už na lodi. Zahořel po ní a neustále jí psal.

Emily šla do tančírny, ale nelíbilo se jí tam. Rozhodla se, že uprchne a koupí si podíl z důlního pozemku. Bill jí napsal, ať přijede za námi na sever, a myslel si, že získá můj souhlas, abychom jí prodali z dolu třetí podíl.

Tak přijela za námi. Nikdy nezapomenu na to, jak Emily vypadala, když jsem ji poprvé uviděl v naší chatě. Stačil mi jediný pohled a byl jsem zamilovaný až po uši.

Pracovali jsme tvrdě. Nervy jsme měli napjaté. Vzpomínám si, že jsem proklínal Billyho, že přivedl do této drsné zlatokopecké země poctivé děvče. Bill mi řekl, že si mám hledět svého. Emily se snažila věci mezi námi srovnat, ale čím víc se snažila, tím to bylo

horší.

Ještě nepřišla pořádná zima, i když ve vzduchu už bylo cítit mráz a začínalo se stmívat. Víte, tam nahoře je v létě světlo celou noc. Bill a já jsme se vystěhovali ven, aby mohla být Emily v chatě. Spali jsme vzadu za chatou na lůžku z větví – spali jsme vedle sebe, abychom se zahřívali, a ani jeden z nás nepromluvil. Když jsme se jednou ráno probudili, zjistili jsme, že Emily odešla. Nechala nám vzkaz, ve kterém psala, že viděla, že by to nebylo k ničemu dobré, a že se o sebe postará sama, ať ji nehledáme.

Samozřejmě, že jsme ji hledali. Ale marně. Nemohli jsme ji najít. Vrátili jsme se k dolu a začali těžit. Bill měl sto chutí mě uškrtit a já zase jeho. Potom jsme jednoho dne narazili na zlatou žílu. Zůstali jsme stát, hleděli jsme jeden na druhého nad hromadou zlata a Bill řekl: ‚Kdyby nebylo tebe, Emily by byla tady s námi a měla by na tomhle podíl.‘ Řek jsem mu, že je štváč, a začali jsme se rvát. Ani jeden nevyhrál. Byl jsem sice starší, ale statnější. On byl zas mladší a rychlejší. Když už jsme nemohli, šli jsme zpátky do chaty a opláchli si obličej studenou vodou. Potom jsme vyšli zase ven a pustili se do kopání zlata. Měli jsme ho obrovskou hromadu.

Bill se rozhodl, že mě tu noc zabije. Přečet jsem si to v jeho očích. Napadlo ho, že když se mě zbaví, bude si moct vzít všechno zlato a dostane se k Emily. V té době už vycítil, že Emily stojí víc o mě než o něho.

Měli jsme revolver a pistoli. Schoval jsem si pistoli do nohavice u kalhot a propašoval ji z chaty ven, když jsem šel na dříví. Nechal jsem ji venku, kde by mohla být po ruce. Billa jsem nespouštěl z očí. Asi v osm hodin večer se to stalo. Hodně pil a pak se zničehonic postavil a láhev s whisky odsunul stranou. V jeho očích číhala smrt. Myslím, že chtěl něco říct, ale nedostal ze sebe ani slovo. Zkřivil jen rty, a to bylo všechno. Namířil jsem si to ke dveřím, když vytáhl pušku. Nezapomeňte, že právě na to

jsem čekal.

Bill byl rychlý, vystřelil dvakrát a pokaždé mě minul. Vyběhl jsem ven a on za mnou. Obíhali jsme chatu a on mě honil. Měl jsem dostatek rozumu, abych se stále snažil mít mezi náma tu chatu. Našel jsem si pistoli a vystřelil.

A tak jsem zůstal uprostřed studené severní noci s mrtvým partnerem, dolem plným zlata a nastupující zimou. Věděl jsem, že je to opuštěná díra. Uvědomoval jsem si, že to vyjde najevo třeba hned zítra nebo až příští týden nebo možná až příští léto. Bylo to ztracené místo. Kdybych opustil důl a šel to ohlásit úřadům, přišli by jistě nějací zlatokopové a připravili by mě o zlato.

Udělal jsem jedinou věc, která mi v tu chvíli připadala logická. Odtáhl jsem Billa kousek dál od chaty, vyhrabal díru a pohřbil ho tam. Určitě by udělal totéž se mnou. Vrátil jsem se ke zlatu. Během deseti dnů zlatá žíla vymizela do ztracena. Měl jsem obrovské bohatství ve zlatě. Zlato jsem nanosil do lodi. Musel jsem jít pětkrát a pokaždé vzít, co jsem unesl.

Tak to se mnou vypadalo. Zdálo se, že řeka každou chvíli zamrzne. Měl jsem velký náklad zlata a jen málo lidí vědělo, že můj parťák se jmenoval Bill Hogarty. Nevěděl jsem, jak vysvětlit, proč už není se mnou. Nechtěl jsem lhát, ale neměl jsem ani odvahu říkat pravdu.

Nalodil jsem se. Postupoval jsem pomalu. Nakonec řeka pode mnou zamrzla. Měl jsem Indiány a psí spřežení. Cestoval jsem, co nejrychleji jsem mohl, a nechal jsem si říkat Bill Hogarty. Říkal jsem lidem, že jsme narazili na zlatou žílu a že Leeds, můj partner, zůstal u dolu, aby ho hlídal, a já jedu pro posily a uložit peníze do banky. Nestýkal jsem se radši s lidmi, které jsme znali. S málokým jsem promluvil a rychle jsem se snažil dostat pryč.

To, že jsem cestoval jako Bill Hogarty, mi umožnilo zanechat stopy, že Bill opustil zemi a dostal se až do Seattlu. Potom v Seattlu jsem si vzal zase svoje jméno a mluvil jsem s lidmi, které

jsem znal. Kdyby policie našla tělo, nemohla by ho identifikovat jako Hogartyho, protože existovaly záznamy o tom, že Hogarty odjel a dorazil až do Seattlu, kde zmizel. Nemohli by ho indentifikovat ani jako tělo Leedsovo, protože Leeds byl naživu a dařilo se mu dobře. Líp jsem to vymyslet nemohl. Myslel jsem si, že s trochou štěstí bude trvat tak rok dva, než to tělo objeví. Dojel jsem tedy do Seattlu, stále pod jménem Hogarty, a našel Emily. Měla ke mně stejný vztah jako já k ní. A tak jsme se vzali. Tu zimu jsme strávili tady v Seattlu. Oba jsme byli horkokrevní a temperamentní. Jednou na jaře jsme se strašně pohádali. Emily ode mě odešla. Věděl jsem, že má v úmyslu se vrátit, ale byla tvrdohlavá jako mezek. Odjel jsem ze Seattlu a začal vystupovat pod svým původním jménem Alden Leeds.“

Leeds na chvíli přerušil vyprávění, přiložil sirku k dýmce, aby ji zapálil. „Uvědomte si,“ pokračoval pomalu, „že v té době bylo všechno jinačí. Země byla mladá a i lidé byli mladí. I staří byli v té době mladší než někteří mladí dnes.

Dneska trpíme kornatěním ekonomických tepen. Země zestárla. Její názory jsou staré. Lidé přestali zkoušet nové věci. Kdybyste dneska pročesali tohle zatracený město, stěží byste našli půl tuctu lidí, kteří by měli chuť jít dobývat to, co Yukon tehdy nabízel. Nevadí mi, že stárnu a nakonec umřu. Ale nesnesu pohled na celou zemi, jak umírá se mnou. Neexistují žádní mladí, kteří by postoupili na moje místo. Je to banda ufňukanců, kteří si přejou, aby je vláda podporovala.“

V nastalém tichu se ozvalo zaklepání na dveře. „Kdo je to?“ zeptal se Mason.

Ozval se hotelový sluha. „Telegram pro pana Masona. Není ve svém pokoji. Tak jsem si myslel, že bude třeba tady. Řekl recepčnímu, že chce mluvit s panem Smithem.“

„Podstrčte to pode dveřmi,“ vyzval ho Mason, „a já vám šoupnu dolarovou bankovku. Já jsem Mason.“

Za okamžik se na podlaze objevila modrá obálka a Mason podstrčil škvírou pode dveřmi jeden dolar.

„Počkejte,“ řekl Mason. „Dám vám vědět, jestli bude nějaká odpověď.“

Roztrhl obálku a přečetl zprávu, kterou mu poslala Della Streetová:

NAŠE TELEFONNÍ LINKA I MŮJ DOMÁCÍ TELEFON JSOU ODPOSLOUCHÁVÁNY STOP VÁŠ ROZHOVOR S MILTONEM STIVEM VYSLECHL STÁTNÍ ZÁSTUPCE STOP POSLAL PŘEDVOLÁNÍ S VÝZVOU PŘEDLOŽIT URČITÉ DŮKAZY S POŽADAVKEM ZÍSKAT VŠECHNY PAPÍRY STOP NÁŠ ROZHOVOR OHLEDNĚ REZERVACE VAŠÍ LETENKY DO SEATTLU A NALEZENÍ ALDENA LEEDSE ZŘEJMĚ TAKÉ VYSLECHNUT.
DELLA STREETOVÁ

Mason zprávu přehnul a vložil si telegram do kapsy u saka. Potom se obrátil zpátky ke dvěma přítomným. „Dobrá,“ pronesl tiše, „budeme zřejmě mít společnost. Vy dva uděláte přesně to, co vám teď řeknu. Slečno Milicantová, tady je klíč od vašeho pokoje v hotelu. Jste v tom pokoji zapsána jako paní George L. Manchesterová. Jděte do toho pokoje. Zamkněte se a zůstaňte na místě, dokud si policie nebude myslet, že jste jim proklouzla mezi prsty a nepřestanou tohle místo prohledávat. Potom vyjdete ven a někde se ukryjete. Pak mně do mé kanceláře napíšete, kde jste a jaké jméno užíváte.

Pane Leedsi, vám bych mohl pomoct utéci. Ale nedomnívám se, že by to bylo moudré. Jestliže vás zatknou, vzdejte se práva extradice, ale nespěchejte s tím. Svěřte se policii, že milujete Emily Milicantovou, že doufáte, že vám prokáže tu čest, že si vás

vezme, že jste neměl tušení, že muž, kterého jste znal jako Johna Milicanta, až do včerejška užíval jméno Louie Conway. Přiznejte, že jste ho navštívil, tvrďte, že nevíte, kdy to bylo, že jste s ním potřeboval prohovořit obchodní záležitosti, že když jste odcházel, byl živý a naprosto v pořádku, že nebudete o ničem mluvit, dokud si nepromluvíte s Emily. Neříkejte policii, o čem jste mluvili, za co byl ten šek, ani jak jste zjistil, že Conway a Milicant jsou jedna a tatáž osoba.

Když jste opustil sanatorium, vypsal jste další šek na dvacet tisíc dolarů, splatný také na Conwaye, ale na rubu jste připsal, že má být vyplacen doručiteli. Popis ženy, která šek vybírala, odpovídá popisu Emily Milicantové. Co na to řeknete?“

Vyměnili si pohledy. „Byla jsem to já,“ přiznala Emily.

„Proč jste to udělala?“

„Alden chtěl mít dostatek peněz v hotovosti, aby si s nimi mohl dělat, co chce. Věděl, že nebude moct vybrat dvacet tisíc v hotovosti, aniž by to nevzbudilo podezření, že má v úmyslu utéct. Napadlo ho, že když druhý šek na Conwaye vyberu já, získá těch dvacet tisíc pro sebe a nikdo se nedozví, že to jsou peníze pro něho. V tu dobu nám to připadalo jako dobrý nápad.“

„Zato teď nám situaci pěkně komplikuje,“ poznamenal Mason. „Dvacet tisíc je trochu moc na menší výlet. Vypadá to spíš, jako že chcete utéct a nemáte v úmyslu vracet se zpět.“

„Já vím,“ připustila.

Leeds řekl: „Podívejte, Masone. Mě nemůžou zatknout. Já se musím vrátit zpátky do Tanany.“

„Proč?“

„Copak to nechápete? Abych dal do pořádku to zabití.“

„Chcete říct, že John Milicant vás vydíral kvůli tomu?“

„Ano.“

„A co jste chtěl udělat?“ nechápal Mason.

„Chtěl jsem jet zpátky a věci urovnat.“

„Ale jak jste je chtěl urovnat?“ vyptával se Mason.

„Myslel jsem, že řeknu pravdu. Myslel jsem, že Emily mě podpoří.“

„Nebuďte bláhový,“ řekl Mason. „Emily vás nemůže podpořit. Její příběh by jen podpořil motivaci, nic víc. Po vší té době jsou již fakta zamlžená. John měl proti vám důkazy. Dal je Marcii Whittakerové do úschovy. Ona je dala mně. Řek jsem jí, aby se držela stranou, jak nejdéle vydrží mít zavřenou pusu.“

„Máte ty důkazy?“ zeptal se Leeds dychtivě.

„A co Marcia Whittakerová?“ ptal se Mason, aby se vyhnul odpovědi. „Udělal jsem to správně?“

„Proboha, jistě! Udělal bych cokoliv na světě, abych ty důkazy získal.“

Mason se obrátil k Emily Milicantové. „A co vy?“ zeptal se jí. „Udělala byste cokoliv na světě, abyste dostala Aldena Leedse z toho maléru?“

Přikývla.

Mason se zamyslel. „Dobrá,“ řekl po chvíli. „Udělejte přesně, jak jsem vám řekl, ne víc, ne míň. Jestliže vás chytne policie, odmítněte uvést jakékoli prohlášení, odmítněte identifikovat tělo jako tělo vašeho bratra, odmítněte připustit, že jste kdy bratra měla, a odmítněte o čemkoliv mluvit, dokud si nepromluvíte se mnou. Zvládnete to?“

„Jak tím celé té věci prospěju?“ zeptala se.

„Teď není čas na vysvětlování. Uděláte, co vám říkám?“

„Ano.“

„Jestliže oba dva uděláte přesně, co jsem vám řekl,“ poznamenal Mason, „můžu vám pomoct. Jestliže se nebudete řídit mými pokyny, jeden z vás nebo oba dva si vysloužíte trest za první stupeň vraždy.“

„Vaše instrukce,“ namítl Leeds pochybovačně, „jsou dost jednoduché, ale nechápu, jak té věci pomohou. I když budete mít

všechny ty papíry u sebe, dojde k vyšetřování. Policie bude chtít vědět, co na mě Conway měl, proč jsem mu zaplatil dvacet tisíc.“

„Nic jim neříkejte,“ vybídl ho Mason.

„A když jim nic neřeknu, budou tvrdit, že jsem ho zavraždil, abych se osvobodil z vydírání.“

„Ne, jestli já řeknu, že mi telefonoval po té, co jsi od něho odešel,“ vložila se do hovoru Emily Milicantová. Leeds na ni upřel zrak. „Víš moc dobře, že ti netelefonoval,“ řekl.

„Buďte zticha,“ okřikl ho Mason. „Teď mě poslouchejte. Emily, máte ještě nějaké další příbuzné?“

„Ne, byli jsme jen my dva.“

Mason řekl: „Johnův život se uzavřel jako kniha. Muselo to tak být, aby zakryl důkazy o těžkém zločinu.“

„Ano, tak to bylo,“ souhlasila Emily.

Mason pokračoval: „Běžte teď do svého pokoje, kde se stanete paní Manchesterovou. Neztrácejte čas. Až odejdu, nezůstávejte tady sedět a nepropadněte citům. Nevzrušujte se. Udělejte přesně to, co jsem vám řekl. Nezapomínejte na to, že muži, který zabil dvě mouchy jednou ranou, stačilo jen hodit jedním kamenem. My máme mouchu jednu a musíme počítat se dvěma kameny.“

Vyšel z místnosti a sjel výtahem do haly. Mrholení přešlo ve studený, vytrvalý déšť. Když Mason postával ve dveřích hotelu a čekal na taxík, za rohem se vynořilo policejní auto a přirazilo k obrubníku. Vyskočili z něj čtyři policisté v uniformě. Dva tajní, kteří stáli poblíž dveří, se ke skupině připojili.

Taxík dovezl Masona na telegrafní stanici, odkud poslal Delle Streetové jednoduchý vzkaz:

TELEGRAM JSEM DOSTAL NESTĚŽUJTE SI NA ZMÍNĚNÉ OPATŘENÍ NEBUĎTE PŘEKVAPENÁ HOVOREM KTERÝ S VÁMI PO TELEFONU POVEDU.

Podepsal telegram, zaplatil za něj, vrátil se do taxíku a řekl: „Zavezte mě na inzertní službu. Chci dát do novin inzerát do rubriky ‚osobní zprávy‘.“

V novinářské agentuře zapsal Mason, kterému se kabát leskl vlhkostí a z obruby klobouku mu kapalo, do inzertní rubriky: „Hledá se: informace týkající se minulosti Williama Hogartyho, věk padesát čtyři, mírně kulhá, protože mu zmrzly čtyři prsty na pravé noze a musely být amputovány na Klondiku v r. 1906. Výška 165 cm. Váha devadesát. Hrubé rysy, částečná pleš, černé oči, černé vlasy. V r. 1906 se Hogarty vypravil do oblasti Tanana na Klondiku. Někdy v r. 1907 se vrátil do Seattlu. Užíval jméno L. C. Conway. Jakákoli přesná informace o jeho životě, dědicích a bývalých společnících bude náležitě odměněna. Zvláště se hledá lékař, který operaci zmrzlých prstů provedl, a informace o prohlášení, které Hogarty v té době učinil. Spojte se s Perry M. v těchto novinách.“

Mason podal inzerát u okénka. „Tady,“ řekl, „máte padesátidolarovou bankovku. Nechte si ji a dávejte ten inzerát, dokud peníze nedojdou nebo dokud vám neřeknu, že máte přestat. Vytiskněte to velkokuželkovým písmem, ob řádku a využijte všeho, co může upoutat pozornost.“

„Ano, pane,“ řeklo děvče za přepážkou a prohlíželo si jeho mokré oblečení. „Venku musí pršet,“ poznamenalo.

Mason se zimomřivě zachvěl a podstrčil pod okénkem jednu ze svých navštívenek. „Jestliže dostanete nějakou odpověď,“ řekl, „pošlete ji okamžitě letecky na tuhle adresu. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

„Dobrou noc,“ rozloučil se Mason a vykročil zpátky do chladného deště. „Jestliže si nemůžu koupit převlečník,“ obrátil se na taxikáře, „snad se mi podaří chytit letadlo, které mě odnese do teplejších krajů.“

Řidič na něho vrhl tázavý pohled.

„Jinými slovy,“ vysvětlil mu Mason, „na letiště a pospěšte si.“

Na letišti si Mason zjistil, že příští pravidelné osobní letadlo do San Francisca odlétá až v deset třicet pět druhého dne ráno. Taxikář ho zavezl do jednoho z lepších hotelů ve městě, kde se mohl zapsat a nemusel recepčnímu vysvětlovat, proč nemá žádná zavazadla.

V pokoji si Mason dopřál horkou lázeň a pořádně se vyspal. Ráno zatelefonoval meziměstsky Delle Streetové. „Dostala jste můj vzkaz?“ ptal se.

„Ano.“

Mason řekl: „Poslechněte, Dello. Události se vyvíjejí následovně. Našel jsem tu Aldena Leedse. Zjistil jsem toho dost o jeho minulosti. John Milicant byl Leedsův bývalý parťák. Užíval jméno Bill Hogarty. On a Leeds společně vyrazili na Klondike v roce 1906. Stali se z nich boháči. Hogarty a Leeds se poprali o děvče z tančírny. To děvče byla Emily Milicantová. Hogarty se s Emily Milicantovou oženil v roce 1907.“

„Takže on nebyl bratr Emily Milicantové?“

„Ani náhodou,“ řekl Mason.

„Proč tedy říkala, že je její bratr?“

„To je dlouhá historie,“ řekl Mason. „Myslím, že můžeme toho muže s určitostí identifikovat, protože Hogarty měl umrzlé a amputované prsty na noze. Ale chceme, aby se státní zástupce nedozvěděl, co děláme.“

Della Streetová se zeptala: „Můžu já pro vás něco udělat, šéfe?“

„Ano,“ přitakal Mason. „Vysvětlete Phyllis Leedsové, že všechno je v naprostém pořádku a že se vrátím do své kanceláře v pondělí ráno. Řekněte jí, že jsem viděl jejího strýce, že mu nic nechybí a že ji nechá pozdravovat.“

„Kde teď její strýc je?“ zeptala se Della Streetová.

„Když jsem ho viděl naposledy, byl ve svém hotelu.“

„Vy bydlíte ve stejném hotelu?“

„Ne. Zapsal jsem se v jiném hotelu, protože jsem nechtěl, aby mě Leeds vyrušoval vyptáváním. Byl jsem unavený a potřeboval jsem se vyspat. Uvidíme se zítra, Dello. Zatím sbohem.“

Mason zavěsil a sešel dolů do haly, zaplatil účet a chytil letadlo na jih. Stále drobně pršelo.

V San Franciscu si Mason koupil noviny. To, co hledal, našel na druhé straně. Za letu do Los Angeles si se zářícíma očima přečetl palcové titulky:

MILIONÁŘ Z KLONDIKU SE HLEDÁ PRO VRAŽDU STEJNÉHO MUŽE VE DVOU STÁTECH. SPLETITÝ PŘÍPAD EXTRADICE PŘEDLOŽEN WASHINGTONSKÉMU GUVERNÉROVI.

Seattle, Washington. Zavraždil Alden Leeds Billa Hogartyho na Klondiku v roce 1906? Zavraždil Bill Hogarty Aldena Leedse na Klondiku v roce 1906? Nebo zavraždil Alden Leeds Williama Hogartyho v Kalifornii minulý pátek večer?

To jsou otázky, které dělají úřadům problémy a těžkou hlavu gevernéru státu Washington, který se dozvěděl, že brzy obdrží požadavek, aby Alden Leeds, který je v současné době uvězněn v Seattlu, byl navrácen aljašským úřadům, aby se zodpovídal z vraždy Billa Hogartyho, svého zlatokopeckého partnera, se kterým spolupracoval na Klondiku v dobách zlaté horečky. Na druhé straně jsou kalifornské úřady, které se objevily na území Seattlu, přesvědčeny, že Alden Leeds zavraždil Billa Hogartyho až minulý pátek večer.

Rozdíl třiatřiceti let ve zmizení téhož člověka je přinejmenším udivující, když pomineme skutečnost, že je vlastně nemožné, aby byl muž zavražděn na Aljašce a potom znovu v Kalifornii. Všeobecně se má za to, že smrt znamená konečné odstranění

člověka. Mrtvé tělo zůstalo, jak právníci říkají, nezměněno.

Aljašské úřady tvrdí, že nalezli tělo Billa Hogartyho tam, kam jej do mělkého hrobu pochoval Alden Leeds po společném objevení zlatého dolu. Aljašské úřady tvrdí, že mají důkazy o tom, že Leeds se skrývá pod jménem získaném po zavražděném muži, že opustil Yukon a maskuje se jako Bill Hogarty. Úřady byly touto kamufláží tak zmateny, že po léta hledali Billa Hogartyho na základě teorie, že on zavraždil Aldena Leedse.

Kalifornské úřady však tvrdí, že aljašské tělo nepatřilo Billu Hogartymu, protože Billa Hogartyho zavraždil Alden Leeds až minulý pátek večer, a uvádějí jako důkaz totožnosti amputované zmrzlé prsty na noze na nalezeném mrtvém těle.

Situace se zdá ještě komplikovanější, když vezmeme v úvahu, že velmi známý právní zástupce zabývající se kriminálními případy, jehož úžasná odhalení připoutaly pozornost přesahující hranice státu, zahájil naléhavé pátrání po informacích týkajících se zemřelého Billa Hogartyho, zejména po tom, jakým způsobem přišel o prsty.

Pro laika se celá věc jeví přinejmenším spletitá. Vypadá to, jako kdyby Alden Leeds zavraždil Billa Hogartyho na Klondiku v roce 1906, potom byl dodatečně konfrontován s tělem zavražděného muže, které odmítlo přijmout smrt jako konečný stav a které jenom prodělalo amputaci čtyř prstů na pravé noze jako výsledek třiatřicetiletého pohřbení v ledovém hrobě na dalekém severu. Čímž se dá snad dokázat, že když se hodně snažíte, i když se vám to napoprvé nepodaří, zkuste to znovu a znovu, zabijte mrtvého muže znovu, dokud nebude opravdu mrtvý. Nyní tedy leží tělesné ostatky Billa Hogartyho v jihokalifornské márnici. Muž je nepochybně mrtvý, má zmrzlou nohu a všechny náležitosti.

Je třeba mít na paměti, že uspokojení úřadů s faktem, že Alden Leeds je vrahem, není doposud opodstatněné žádným soudním

dvorem. Je zcela možné, že Alden Leeds provede prohlášení, ve kterém nám celou věc objasní, ale zatím je Alden Leeds omezen dočasnou závadou řeči, která mu brání odpovídat jakékoli otázky. Emily Milicantová, o které úřady tvrdí, že pobývala v hotelovém pokoji s Aldenem Leedsem, také záhadně zmizela. Policie těžce nese, že zmizela jako pára nad hrncem v době, kdy byl hotel úzkostně střežen. Trvá na tom, že muselo jít o víc než jen shodu okolností vzhledem ke skutečnosti, že její záhadné vypaření se do seattleské atmosféry se časově shodovalo s dobou, kdy se na scéně objevil známý právník.

Della Streetová a Paul Drake čekali Masona na letišti. „Nazdar, mládeži," vítal je Mason. „Co takhle dát si něco k snědku?"

„Skvělej nápad," souhlasila Della Streetová. „Přímo tady nahoře v letištní budově je výborná restaurace."

„A nebudeme se bavit o práci, dokud se nenajíme," naléhal Mason.

Cestou do restaurace se Drake zeptal: „Čets o Leedsovi v novinách, Perry?"

„Jo, čet."

„Kdes získal ty informace o zmrzlé noze?"

Mason ho stroze odbyl: „Nejdřív se najíme a pak se o tom budeme bavit."

„Vždycky se rád najím na účet klienta."

Mason se zubil: „Dej si, co chceš."

„Rozumím tomu tak," podotkl Drake, „že Leeds umí ocenit snahu a je štědrý?"

„O tom si promluvíme až u kávy a u cigarety," vedl svou Mason.

Když se najedli a měli před sebou šálky černé kávy, zapálil si Mason cigaretu a obrátil se k Paulu Drakeovi: „Dobrá, Paule,

pustíme se do toho.“

Drake začal: „Podle tvé rady, Dello, jsem začal se zkoumáním nájemníků nad šestým patrem v domě, kde bydlel Conway. Na nic zajímavého jsme nepřišli, až jsme objevili obyvatelku čísla 881. Je to Inez Coltonová – pracuje jako sekretářka v železářství a byla spatřena asi dvakrát nebo třikrát s mladíkem, který ji vezl v červeném kabrioletu. Červený kabriolet má Jason Carrel. Popis těch dvou vozů se naprosto shoduje. Navíc Inez práskla do bot hned po té vraždě. Nemůžeme ji nikde najít. Zkrátka zmizela. Řekla své přítelkyni, že bude přes víkend pryč.“

„Tak tedy Jason Carrel?“ poznamenal Mason. „Zdá se, že jsme na správné stopě, Paule.“

„Na správný stopě jsme,“ souhlasil Drake, „ale stejně s tím nic nenaděláme. Máme muže, kteří Jasona Carrela sledují. Jason nás může dovést k ní, ale myslím, že je na to moc chytrej.

Ten váš písmoznalec dostal předvolání s výzvou předložit určité důkazy. To znamená, že buďto sledovali Dellu, když šla za ním, nebo odposlouchávali telefon. Provedl jsem menší šetření a zjistil jsem, že telefonní linka do tvojí kanceláře i do jejího bytu byly odposlouchávány.“

„A co ta servírka v domácí jídelně?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že do toho namočená nebude. Zmizela ještě před tou vraždou. Je to zřejmě jen shoda náhod.“

„V kolik hodin zmizela?“

„Kolem devátý. Někdo ji viděl odcházet z jejího bytu. Nesla dva těžké kufry. Zkoušel jsem obvolat taxíkáře, ale zatím jsem nic nezjistil. Měla zaplacený nájem. A zrovna měla brát. Oscar Baker je číšníkem v Modrobílé restauraci. Ten donesl tu večeři. Je si jistý, kolik bylo hodin. Hazel Sticklandovou, číšnici v domácí jídelně, nezná nebo aspoň tvrdí, že ji nezná, a já mu to docela věřím, ale ještě si ho musím prověřit. Je to takovej fluktuant, dělal poskoka ve vetešnictví, myl nádobí a podobně, všechny peníze, co

vydělá, utratí na koně, je to takovej bezbarvej chlápek, kterej se nikdy nenašel, protože nemá co najít. Jeden z mých mužů se s ním spřátelil, předstíral, že je číšník bez zaměstnání. Baker slíbil, že mu sežene místo, jakmile se v Modrobílé restauraci něco uvolní.“

„Dneska si nemůžeš být s takovými mladíky jistý, Paule. Spoustu těch nejzáhadnějších a těch nejhorších zločinů spáchají lidi, kterým ještě není ani pětadvacet.“

„Já vím,“ souhlasil Drake, „a samozřejmě by tu byla i jistá motivace. John Milicant měl rád ženy. Rád sázel na koně. Hazel ráda sázela na koně a Oscar Baker taky. Ale to nic neznamená. V dnešní době spousta lidí sází na koníčky.

Zjistil jsem, že Oscar Baker vyhrál v poslední době nějaký peníze falešnou hrou v kostky a utratil je na koně. Podle toho, jak vyhrává v kostkách, nemám pochybnosti o tom, že měl nějaké zboží od Conway Appliance Company.“

„Ověřil sis to?“ zeptal se Mason.

„Sakra,“ řekl na to Drake. „Ten má za ušima. Jeden z mých mužů si s ním hodil kostky a vyhrál tři dolary. Jestliže měl falešné kostky od Conwaye, byl dost mazanej na to, aby je někam schoval, jakmile se dočet o tý vraždě.

Serle nás zaprodal. Samozřejmě, to se dalo čekat. Já si myslím, že mluvil s Conwayem v deset třicet, ale on teď tvrdí, že to bylo v deset. Samozřejmě nešlo o nějaké podplácení, ale je jedním z hlavních svědků obžaloby a státní zástupce si dá bacha, aby Baker nevypadal jako podvodník. Takže ho krejou, jak můžou, a samozřejmě Serle je dost chytrej na to, aby toho využil pro sebe. Na to nemusí bejt chytrej zas tak moc.

Mimochodem, když se snažíme každýho si ověřit, nesmíme zapomenout na toho zlatokopa Neda Barklera.“

„Co s ním je?“ zeptal se Mason.

„Je to podivín,“ poznamenal Drake. „Občas mluví o starých časech v Yukonu, ale nikdy se nezmíní o svých dobrodružstvích,

zajímá se o historky z rvaček na pomezí a jen tak tak živoří. Většinou nosí ošuntělé šaty, ale občas se vyšňoří a vyjde si mezi lidi. Prohlíží si se zájmem děvčata a dovoluje si na ta hezká, když si myslí, že mu to projde – pokladní v restauracích, děvčata, co prodávaj cigarety, manikýrky a podobný holky.“

„Má úspěchy?“ zajímal se Mason.

„Hele, Perry,“ ohradil se detektiv. „Dej mi šanci. Ještě jsem ho ani nenašel. Je to pěknej proutník, prosolenej jako kus uzenýho lososa. Ale kde se tu vzal, než se spojil s Leedsem, to nemůžu zaboha zjistit. Objevil se před několika lety, zčistajasna. A nyní zase zmizel jako pára nad hrncem. Mám takovej pocit, Perry, že toho chlápka nikdy nenajdem, dokud nebude chtít on najít nás.“

„Potřebuju mluvit s Inez Coltonovou, Paule, a to co nejdřív.“

„Kolik mi dáš času?“ zeptal se Drake.

„Žádnej,“ odpověděl Mason. „Musím uspěchat ten předběžný výslech, jak jen to půjde.“

„Proč chvilku nevydržíš, dokud se mi na tu Coltonovou nepodaří něco zjistit?“

Mason zavrtěl hlavou. „Nezapomínej, že státní zástupce poslal mému písmoznalci předvolání s výzvou předložit určité důkazy. Chci ten případ tak zamotat a přednést ho tak rychle, že státní zástupce bude celou dobu pokulhávat za náma. Až uvidí ty papíry, nesmí mít čas, aby zjistil, co znamenají.“

„To dá práci a bude to chtít hodně štěstí,“ poznamenal Drake. „Já odvedu tu práci. Tobě nezbývá než se modlit za kapku štěstí. Co je s tím Milicantem, kterej byl ve skutečnosti Hogarty, Perry, a jak jsi zjistil to o té umrzlé noze?“

Mason se usmál na Dellu Streetovou. „Už ani nevím, kdo mi to říkal.“

KAPITOLA 11

Soudce Knox, který prokázal velkou úctu Masonovým praktikám uplatňovaným u soudu tím, že předsedal předběžnému výslechu případu, který byl dodatečně v novinách nazván jako „případ koktajícího biskupa“, pohlédl na lidi shromážděné v soudní síni a řekl: „Pánové, v případě lid státu Kalifornie versus Alden Leeds, byl obviněný z vraždy Johna Milicanta, někdy též nazývaného Billem Hogartym a také zmiňovaného jako L. C. Conway, seznámen s ústavními právy. Nyní nastává chvíle určená pro předběžný výslech. Jste připraveni?“

Bob Kittering z kanceláře státního zástupce, hubený nervózní mužíček s těkavýma očima, odpověděl: „Připraven jménem lidu, Vaše Ctihodnosti.“

„Připraven na obhajobu obžalovaného,“ řekl Mason.

„Začněte,“ vyzval je soudce Knox.

Prvním svědkem byl zástupce koronera. Obšírně vykládal o tom, jak našel tělo, předvedl fotografie týkající se polohy těla na podlaze v koupelně, ukazující smrtící nůž, který vyčníval ze zad přímo nad levou lopatkou. Také ukázal fotografie dokládající stav bytu se zřetelnými stopami po spěšném prohledávání. Na požádání Kitteringa vytáhl svědek obálku, která obsahovala osobní věci zesnulého, které byly objeveny v kapsách jeho oblečení.

Kittering řekl: „Jak vidím, máme tu plnicí pero, kapesník, zavírací nůž, šest dolarů a dvanáct centů v drobném nalezené v kapsách kalhot zesnulého, obálku bez zpáteční adresy adresovanou na L. C. Conwaye a obsahující načmárané poznámky. Pak tu máme klíčenku z vepřovice, hodinky, pouzdro na cigarety a kapesní zapalovač. Chtěl bych vás upozornit na to, že se zde nenachází žádná náprsní taška, žádný řidičský průkaz, žádné navštívenky a žádná hotovost. Chci se vás zeptat, jste si absolutně jistý, že v kapsách zesnulého byly objeveny jen tyto věci?“

„Ano, jen tyto věci,“ odpověděl zástupce koronera.

„V oblečení nebyla nalezena žádná náprsní taška ani nebyla dodatečně objevena někde v bytě?“

„Pokud vím, ne. Žádná náprsní taška objevena nebyla.“

„Svědek je váš,“ obrátil se Kittering k Masonovi.

„Žádný křížový výslech,“ oznámil Mason zdvořile.

Byl předvolán pitevní chirurg, který svědčil s rozšafnou pomalostí. Zmínil se o skutečnosti, že ze stavu těla, tak jak je našel, vyplývá, že smrt byla způsobena bodnutím kuchyňského nože s dlouhou rukojetí směrem odshora dolů. Nůž se dosud nacházel v ráně, odhaloval levou lopatku a pronikl až k srdci. Podle jeho názoru nastala smrt okamžitě. Dobu smrti určil na přibližné období od osmi do čtrnácti hodin před tím, než tělo vyšetřil.

Kittering vytáhl krví potřísněný kuchyňský nůž, jaký se užívá na porcování masa. „Rád bych, pane doktore, abyste obrátil svoji pozornost na tento nůž, a ptám se vás, je to ten nůž, který jste našel zabodnutý v těle zesnulého?“

„Ano je,“ odpověděl lékař.

Kittering požádal, aby byl nůž označen za předmět doličný písmeno A.

„Bez námitky,“ protáhl Mason.

„Můžete určit dobu smrti přesněji?“ obrátil se Kittering znovu na lékaře.

„Ne ve vztahu k času, kdy jsem tělo vyšetřil, ale mohu ji určit velmi určitě s ohledem na obsah žaludku.“

„Jak to myslíte, pane doktore?“

„Chci tím říct, že při zkoumání obsahu žaludku a jeho předložení ke kontrole za účelem odhalení možné přítomnosti jedu, jsme zjistili, že daná osoba zemřela přibližně dvě hodiny po pozření jídla sestávajícího předně ze skopového, pravděpodobně v podobě kotlet, zeleného hrášku a brambor… Abych vám svoji

odpověď vysvětlil, rád bych poznamenal, že čas smrti určovaný při pitvě vychází z různých faktorů, jako je rigor mortis, posmrtná ztuhlost, vychládání těla a tak dále, a je tedy předmětem individuálních odchylek, zatímco proces trávení probíhá u všech přibližně stejně a určením stavu, jak daleko došel proces trávení před smrtí, můžeme, je-li dosud jídlo v žaludku, určit čas smrti s mnohem větší přesností.“

„Můžete určit přesný čas smrti?“ obrátil se na svědka Kittering.

„Vzhledem k výpovědi,“ řekl lékař s jistotou v hlase, „mohu dobu smrti stanovit na období ne dřívější než desátou hodinu večer toho dne, který předcházel dnu, kdy jsem tělo objevil, a ne pozdější než deset třicet pět večer uvedeného dne.“

„Jak jste ten čas určil?“ zeptal se Kittering.

„Zjištěním, do jaké míry postoupil trávicí proces s ohledem na čas, kdy bylo poslední jídlo konzumováno.“

„Můžete se ptát,“ obrátil se Kittering k Masonovi vítězně.

Mason oslovil soudce, „Jistě, Vaše Ctihodnosti, rád bych zdůraznil, že celá svědkova výpověď vychází z teorie, která je určována fakty, jež nejsou doktorovi známa.“

„Svědectví bude pokračovat,“ vložil se do toho Kittering.

„Dobrá,“ poznamenal Mason, „abych ušetřil čas, nevznesu námitku, ale aby bylo vše jasné, dovolím si položit několik otázek… Jak určujete dobu smrti, když provádíte posmrtnou zkoušku, pane doktore?“

„Za okolností, jako byly tyto,“ odpověděl lékař s výrazem kyselého nepřátelství, „existují různé metody. Na základě prozkoumání obsahu žaludku, kde je dosud jídlo, a údajů, které mám k dispozici, pokud jde o dobu, kdy bylo jídlo pozřeno. To je v takovém případě zdaleka nejlepší způsob.“

„Vycházíte při tom z toho,“ namítl Mason, „že večeře byla snědena v osm deset?“

„Vycházím z předpokladu, že večeře byla podávána v osm hodin a deset minut. Ano, pane.“

„Ale,“ vypíchl Mason, „vaše znalost o tom, kdy byla večeře snědena, je podmíněna pouze tím, co vám bylo řečeno. Je to tak?“

„Ano, vím, že večeře byla podávána v osm deset.“

„Jak to, že to víte?“

„Jsou svědkové, kteří to mohou dokázat,“ zvýšil hlas lékař.

„Jestliže se však časem ukáže, že se svědkové mýlili, potom se budete v určení času mýlit i vy. Je to tak?“

„Svědek se nemýlí,“ tvrdil lékař. „Mluvil jsem s ním osobně.“

„Ale na základě toho, co víte z vlastní zkušenosti, pane doktore, na základě pitvy, kterou jste na těle provedl, došlo ke smrti někdy mezi osmi a čtrnácti hodinami před tím, než jste pitvu prováděl a přibližně dvě hodiny po době, kdy zesnulý pozřel jídlo sestávající z určitých druhů potravin?“

„Dá se to tak říct, když chcete,“ vyštěkl lékař.

„Děkuji vám, pane doktore,“ obrátil se na něj Mason s úsměvem. „To je vše, co jsem potřeboval. Můžete jít.“

„Dalším svědkem bude Jason Carrel,“ oznámil Kittering.

Předstoupil Carrel se strnulýma očima a s výrazem hráče pokeru. Pozvedl pravou ruku k přísaze. Potom uvedl svoje jméno a bydliště. „Viděl jste v pohřební síni krematoria Breckenbridge & Manifred mrtvé tělo?“

„Ano.“

„Kdy to bylo?“

„V sobotu ráno, sedmého.“

„A identifikoval jste to tělo?“

„Ano.“

„Znal jste toho muže za jeho života?“

„Ano.“

„Pod jakým jménem jste ho znal?“

„Pod jménem John Milicant, bratr Emily Milicantové.“

„A je vám známo, jestli obžalovaný, Alden Leeds, váš strýc, zesnulého také znal?“

„Ano, znal.“

„Pod jakým jménem?“

„Námitka,“ ozval se Mason. „Obžaloba žádá, aby svědek dělal závěry. Nemůže přece vypovídat o tom, co ví nebo neví jeho strýc.“

„Námitce se vyhovuje.“

„Slyšel jste někdy, jak ho váš strýc oslovoval?“

„Ano, slyšel.“

„Jak ho váš strýc oslovoval?“ zeptal se Kittering triumfálně.

„Johne Milicante.“

„Nyní je svědek váš,“ obrátil se Kittering na Masona.

„Vy nemáte v tomto případě o svého strýce žádný zvláštní zájem viďte?“ řekl Mason konverzačním tónem.

„Naopak, mám o něho velkou starost,“ odpověděl Carrel. „Mám o něho starost, a proto, když jsem si uvědomil, že je v nebezpečí, že se stal obětí vykutálené dobrodružky, podnikl jsem opatření, abych zabránil tomu, že bude připraven o svůj majetek.“

„A tou vykutálenou dobrodružkou myslíte Emily Milicantovou, sestru zesnulého?“

„Ano.“

„Nyní,“ pokračoval Mason konverzačním tónem, „předpokládejme, že by obžalovaný nebyl vaším strýcem. Byl by potom nějaký rozdíl ve vaší výpovědi?“

„Co tím chcete říct?“

„Jednoduše toto. Dejme tomu, že v případě jeho úmrtí – ať již přirozeným způsobem nebo v plynové komoře v San Quentinu – byste neměl žádnou šanci ze situace vytěžit, jinými slovy že byste nebyl přirozeným dědicem obžalovaného, a proto byste se nemohl podílet na jeho majetku ani těžit z jeho poslední vůle, i v tom případě byste pokračoval v úsilí zabránit jeho sňatku anebo byste

shledával možnost, že bude odsouzen za vraždu, se stejným zadostiučiněním?“

Kittering nazlobeně vyskočil. „Vaše Ctihodnosti,“ vykřikoval, „Vaše Ctihodnosti, to je nehoráznost! To je něco neslýchaného. To je nemorální a neprofesionální. Zcela se to podobá taktice, kterou pan obhájce užil při…“

Soudce Knox ho vyrovnaným hlasem přerušil: „Otázka není mírná. Není možná ohleduplná. Bezpochyby je nezdvořilá, ale je právoplatná. Neznám zákon, který by požadoval, aby obhájce byl zdvořilý, mírný nebo ohleduplný ke svědkům, kteří svědčí pro obžalobu. Jde o to ukázat motivaci, zaujatost a možné důvody. Proto otázku povoluji.“

„Zodpovězte tu otázku,“ vyzval svědka Mason.

„Na strýcových penězích mi vůbec nezáleží,“ odpověděl Carrel tichým hlasem.

„Ale nechal jste ho vyvést dvěma dozorci z auta, aby ho umístili do ústavu, když jste vytušil, že má v úmyslu se oženit s Emily Milicantovou.“

„Dělal jsem to pro jeho dobro.“

„A vaše dobro, skutečnost, že byste z toho mohl těžit, v tom nesehrály žádnou roli?“ zeptal se Mason nasládle.

Carrel na okamžik zaváhal, nervózně se ošíval a potom pozvedl zakaboněné oči a hlesl: „Ne.“

„A s ostatními příbuznými, kteří se na té akci podíleli s vámi, jste se neradil, neuvažovali jste o možnosti, že by strýce přijali do ústavu tak, abyste zabránili jeho sňatku a neumožnili mu sepsat platnou poslední vůli, a tím byste se mohl podílet na ovoci jeho celoživotních úspor?“

Carrel se znovu zavrtěl a potom s očima sklopenýma odpověděl: „Ne.“

„O ničem takovém jste nemluvili?“

„Ne.“

„Nikdo jiný se o tom za vaší přítomnosti nezmínil?“

Znovu nastalo dlouhé ticho. A znovu Carrel odpověděl s očima upřenýma k zemi. „Ne.“

„Váš únos strýce byl motivován těmi nejvznešenějšími cíly bez jediné myšlenky na finanční stránku?“

„Námitka,“ vyštěkl Kittering. „Tato fakta nejsou ve výpovědi. Vznáším námitku zejména proti užití slova ‚únos‘.“

„Námitce se vyhovuje,“ pronesl soudce Knox.

Mason se usmál. „Přiznal jste, že jste se pokusil nechat svého strýce prohlásit za nesvéprávného a umístit ho do ústavu?“

Svědek na okamžik zaváhal a Mason otevřel aktovku a řekl: „Mám zde kopii výpovědi, kterou jste provedl pod přísahou, jestli si potřebujete osvěžit paměť, pane Carreli.“

„Ano,“ odpověděl Carrel, „pokusil jsem se o to.“

„A lstí jste ho vylákal na projížďku k ústavu, kde ho dva dozorci na vaše požádání násilím vytáhli z automobilu a proti jeho vůli odvlekli do ústavu.“

„Nebylo to na moje požádání.“

„Ach tak, vy jste s tím neměl nic společného?“

„Ne.“

„Požádal jste doktora Parkina C. Londonberryho, aby to udělal, je to tak?“

„Požádal jsem ho, aby strýce podrobil řádné léčbě.“

„A vysvětlil jste mu, že pod řádnou léčbou rozumíte upoutání na lůžko?“

„Vlastně ano – svým způsobem.“

„Teď mi řekněte, znáte se s Inez Coltonovou?“

„Ne!“ vykřikl Jason Carrel.

„Neznáte ji?“

„Ne“

„Nikdy jste ji neviděl?“

„Ne.“

„Znáte někoho, kdo bydlí v domě, ve kterém žil zesnulý a kde bylo nalezeno jeho tělo?“

„Ne.“

Mason si ho prohlížel přimhouřenýma očima. „Jste si vědom toho, že vypovídáte pod přísahou a že jde o vyšetřování vraždy?“

„Přirozeně.“

„Přesto budou vaše odpovědi stejné?“

„Ano.“

„Děkuji,“ oznámil Mason, „to je všechno.“

Soudce Knox se způsobem, kterým zjevně vyjadřoval naprostou nedůvěru, zeptal: „Pane Carreli, přejete si, aby tento soud vzal na vědomí, že v době, kdy jste vy a vaši příbuzní probírali kroky, které chcete podniknout, aby byl obžalovaný v tomto případě prohlášený za nesvéprávného, nikdy při vašem hovoru nepřišla na přetřes otázka materiálních výhod, které by vyplývaly ze zabránění strýci ve sňatku nebo sepsání poslední vůle? Rozhodně tyto důvody nepřevládly ve vaší snaze prohlásit jej za nesvéprávného?“

Carrel pozvedl oči, na okamžik se na soudce Knoxe zahleděl a potom vrhl prosebný pohled na Kitteringa. Téměř neslyšně nakonec hlesl: „Nikdy jsme s příbuznými o ničem takovém nemluvili.“

„To je všechno,“ pronesl soudce Knox hrozivě konečným hlasem, jako kdyby sklapla ocelová past.

Kittering se tvářil nervózně. „Samozřejmě, pane Carrele,“ řekl, „mám za to, že jste se mohli občas zběžně zmínit o tom, že jste strýcovi dědicové a že se snažíte uchránit pro něho jeho vlastní majetek.“

„Námitka,“ ozval se Mason. „Otázka je zavádějící a snaží se ovlivnit tázaného.“

„Námitce se vyhovuje,“ pronesl soudce Knox.

Kittering řekl: „Dobrá, mluvili jste někdy nepřímo o finančním

prospěchu, který by vám z toho plynul?“

„Ne,“ řekl Carrel.

„Svědek se propouští,“ oznámil Kittering, z jehož hlasu zaznívala netrpělivost. „Na svědeckou lavici teď předvolám Freemana Leedse.“

Freeman Leeds, mohutný muž s obličejem, ve kterém stáří vyhloubilo vrásky zarputilého vzdoru, složil přísahu, uvedl svoje jméno a adresu a posadil se na svědeckou lavici.

„Jste bratrem obžalovaného?“

„Ano.“

„Hovořil jste někdy s obžalovaným o osobě jménem Bill Hogarty?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Při dvou nebo třech příležitostech. Nevzpomínám si na přesné datum.“

„A co obžalovaný o Hogartym říkal?“

„Námitka,“ ozval se Mason, „otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci.“

„Dokážu její opodstatnění,“ řekl na to Kittering.

„V tom případě se námitka zamítá,“ prohlásil soudce Knox.

Freeman Leeds řekl: „Alden byl na Klondiku, stal se z něho boháč a Bill Hogarty byl jeho partnerem při těžbě z dolu, ve kterém objevili zlato.“

„Popsal vám obžalovaný Williama Hogartyho nějak?“

„Řekl, že byl mladší než on, ale že to byl silný chlap,“ odpověděl Freeman Leeds.

„Pronesl o Hogartym ještě něco?“

„Řekl, že Hogarty měl nějaké problémy.“

„Říkal, jakého druhy ty problémy byly?“

„Podle mého názoru šlo o nějakou ženu.“

„Nám nejde o váš názor,“ opravil ho Kittering. „Nás zajímá,

jestli něco takového skutečně říkal?“

„Ano, řekl, že šlo o děvče z tančírny.“

„Říkal o tom sporu ještě něco?“

„Jednou mi řekl, že se zapletl do střílení kvůli nějaké ženě.“

„Řekl vám, kde k tomu střílení došlo?“

„Někde nahoře na Klondiku.“

„Křížový výslech,“ obrátil se Kittering k Masonovi.

„Smím se zeptat,“ chtěl vědět Mason, „co je cílem této diskuse? Je snad zájmem obžaloby dokázat, že tato mlhavá výpověď má ukázat, že mrtvé tělo patřilo Billu Hogartymu?“

„To je naším cílem,“ souhlasil Kittering. „Vaše Ctihodnosti, máme v úmyslu v této výpovědi pokračovat. Chceme uvést důkazy, které předvedou, že obžalovaný uvedl jméno Hogarty v mnoha hotelích, že než opustil Klondike, určitou dubu se vydával za Billa Hogartyho, že Hogarty se pokusil zajistit určité finanční zadostiučinění od obžalovaného a že obžalovaný, raději než by se se svým podvodně nabytým ziskem rozloučil, rozhodl se Hogartyho zavraždit.“

„Máte k tomu všechny nezbytné důkazy?“ zeptal se s ironickým podtónem Mason.

„Máme vše, co potřebujeme,“ vybuchl Kittering. „Něco dokážeme dedukcí, ale nemusíte se tvářit překvapeně, pane Masone. Váš inzerát v osobních zprávách v seattleských novinách jen dokazuje, že…“

„To stačí,“ přerušil ho soudce Knox. „Prosím pana žalobce, aby se zdržel osobních invektiv. Můžete pokračovat v křížovém výslechu, pane Masone.“

„Velmi dobře, Vaše Ctihodnosti,“ podotkl Mason. „Nyní, pane Leedsi, vám položím stejnou otázku, jakou jsem položil Jasonu Carrelovi. Proběhla ve vaší přítomnosti nebo v přítomnosti Jasona Carrela diskuse, která by se týkala vašich finančních výhod, ať již přímo nebo nepřímo, plynoucích z prohlášení Aldena Leedse za

nesvéprávného nebo z jeho umístění v ústavu?“

Leeds se zhluboka nadechl. „Radši bych na tuhle otázku neodpovídal.“

„Jen ji pěkně zodpovězte,“ vyzval ho Mason.

„Je to náležitá otázka,“ přikázal soudce Knox.

„Vaše Ctihodnosti,“ namítl Kittering zoufale, „jestli si pan obhájce přeje uvést v pochybnost výpověď pana Jasona Carrela, ať si to udělá ve svém případě, ale ať se nesnaží přinutit jednoho z mých svědků, aby někoho obvinil.“

„V tom s vámi nesouhlasím,“ tvrdil soudce Knox. „Tato otázka má za cíl ukázat zájem na straně tohoto svědka. Je zcela zřejmé, že jestliže je obžalovaný obviněný ze zločinu, zabrání se tím uzavření sňatku, který je zřejmě příbuzným na obtíž. Jen tu otázku zodpovězte, pane Leedsi.“

„Mluvilo se o tom, že bych mohl být jmenován poručníkem.“

„Byla řeč o tom, že byste z toho jmenování měl nějaké výhody?“

Freeman Leeds se na okamžik odmlčel.

„Ne,“ odpověděl po několika mučivých sekundách.

„Ani se nehovořilo o možnosti, že byste zdědil část majetku obžalovaného?“

Leeds zaváhal, ale jeho odpověď byla „ne.“

„Obžalovaný je váš starší bratr?“

„Ano.“

„Jak jste byl starý, když obžalovaný odešel z domova?“

„Bylo mi sedm let.“

„Kdy jste ho viděl potom?“

„Asi tak před pěti lety.“

„A mezitím jste s ním nebyl ve styku?“

„Ne.“

„Neměl jste o něm žádné zprávy?“

„Ne“

„Nevěděl jste, kde je?“

„Ne.“

„Jak jste zjistil, že obžalovaný je váš bratr?“

„Poznal jsem ho,“ odpověděl Leeds.

Mason se usmál. „Poznal byste ho také, kdyby byl na mizině?“ zeptal se Mason nasládle.

Soudní síní proběhla vlna pochichtávání a vzedmula se v nemilosrdný smích. Soudce Knox, který sváděl boj s úsměvem, vyzval přítomné: „Shromáždění se uklidní, nechci už v soudní síni slyšet žádný smích. Otázka byla formulována šikovně, svádí nás ke sporné dedukci. Přesto diváky žádám, aby se zdrželi dávání najevo jakýchkoli známek pobavení či přerušovali průběh soudního líčení. Zodpovězte tu otázku, pane Leedsi.“

Freeman Leeds řekl: „Samozřejmě, že bych ho poznal.“

„A kdyby se objevil u vašich zadních dveří s dekou přehozenou přes ramena, ošuntělý, zanedbaný a požádal vás o jídlo, myslíte, že byste ho i tak poznal jako svého ztraceného bratra?“

„Ano.“

„Kde jste se sešli, pane Leedsi?“

„Alden Leeds přijel k mému domu.“

„V taxíku?“

„Ano.“

„A co říkal?“

„Zeptal se mě, jestli si ho pamatuju a jestli bych ho mohl u sebe nechat přespat. Po chvíli řekl: ‚Copak nepoznáváš svého vlastního bratra, Aldena Leedse?‘“

„Aha,“ chytil ho za slovo Mason a s úsměvem se zeptal: „Mezi tím, kdy se vás zeptal, jestli ho znáte, a tím, než jste si vzpomněl, uběhla nějaká chvíle?“

„Ano.“

„Jak dlouhá?“

„Tak minutu dvě.“

„A během té doby jste si nemohl na bratra vzpomenout?“

„Nebyl jsem si jistý.“

„Ach tak. A když vám Alden Leeds napověděl, pak jste ho poznal?“

„Ano, řekl jsem mu, aby šel dál.“

„A obžalovaný vstoupil do vašeho domu?“

„Ano.“

„A nějakou dobu s vámi mluvil?“

„Asi hodinu nebo tak.“

„A během té hodiny vám řekl, že na Klondiku přišel k bohatství?“

„No, řekl, že je na tom docela dobře.“

„A když učinil toto prohlášení,“ pokračoval Mason, „potom jste si byl již jistý, že je to váš bratr, viďte?“

„To není fér,“ ohradil se Leeds.

„Co není fér?“

„Poznal jsem ho.“

„Kdy?“

„Jakmile jsem ho uviděl.“

„Ještě než vešel do domu?“

„Ano, samozřejmě.“

„Ale neoslovil jste ho jeho jménem a nemohl jste si ho zařadit, když čekal, zda si vzpomenete?“

„Ne tak docela.“

„Potřásl jste si s ním rukou?“

„Už si nevzpomínám.“

„Byl u toho rozhovoru ještě někdo?“

„Během poslední části ano.“

„A kdo to byl?“

„Jason Carrel.“

„A představil jste obžalovaného Jasonu Carrelovi?“

„Ano, představil.“

„Vybavujete si přesně, co jste řekl?“

„Už je to pět nebo šest let,“ bránil se svědek. „Je těžké si na to po takové době vzpomenout.“

„Ne pro člověka, který má tak vynikající paměť jako vy. Myslím, že jste uvedl, že je vám pětašedesát. Když jste znovu uviděl svého bratra, bylo vám tedy šedesát. Před tím jste ho naposledy spatřil ve věku sedmi let, a přesto jste ho po třiapadesáti letech okamžitě poznal. Je to tak?“

„No… zkrátka… ano.“

„Nyní nám uveďte, co přesně jste Jasonu Carrelovi řekl? Řekl jste mu: Jasone, to je můj bratr Alden‘?“

„Nevzpomínám si.“

„Neřekl jste mu ve skutečnosti něco jako: ‚Jasone, tento muž tvrdí, že je tvým strýcem Aldenem.‘“

„Ano, něco takového.“

Mason se usmál. „To je všechno,“ uzavřel svůj výslech.

Kittering se zachmuřil. „Můj další svědek,“ řekl, „je Oscar Baker… Soud mi promine, že nepředkládám důkazy podle plánovaného pořádku. Někteří svědkové mě požádali, abych je omluvil, bude tedy nutné, abych uvedl některé věci do souvislosti až v průběhu výslechu.“

„Ještě budete mít příležitost svoje důkazy propojit,“ pronesl soudce Knox. „Soud si přeje slyšet co nejúplnější důkazy.“

„Oscar Baker,“ předvolal svého svědka Kittering.

Objevil se mladík kolem dvacítky, měl sinalou tvář a na sobě nejlevnější konfekční šaty nejvýstřednějšího stylu přeštípnuté v pase. Předstoupil na místo pro svědky, pozvedl ruku a složil přísahu. Uvedl, že se jmenuje Oscar Baker, že je číšníkem a je mu třiadvacet let. Jako bydliště uvedl ubytovnu.

„Kde pracujete?“ zeptal se ho Kittering.

„V Modrobílé restauraci.“

„Jste tam zaměstnán jako číšník?“

„Ano.“

„Jak dlouho tam již pracujete?“

„Budu tam již půl roku,“ odpověděl Baker.

„A byl jste tam zaměstnán jako číšník večer sedmého tohoto měsíce?“

„Byl.“

„Byl to pátek večer, viďte?“

„Ano, pane.“

„V kolik hodin jste nastoupil do práce?“

„Ve čtyři hodiny odpoledne.“

„V kolik hodin jste skončil?“

„V jedenáct hodin večer.“

„Znal jste Johna Milicanta?“

„Ano, pane, znal.“

„Viděl jste ho vícekrát?“

„Ano, pane.“

„Kde?“

„V jeho bytě. Bydlel jen půl bloku od restaurace.“

„A při jakých příležitostech jste ho vídal?“

„Když jsem mu nosil jídlo.“

„Občas si objednal jídlo z vaší restaurace a vy jste mu ho jako číšník nosil do bytu?“

„Ano, pane. Nosil.“

„Jak jste přijal tu objednávku?“

„Po telefonu.“

„Kdo si jídlo objednal?“

„No, myslím, že pan Milicant.“

„Co si objednal?“

„Řekl, že chce večeři pro dva. Zdůrazňoval, že mu velmi záleží na tom, aby to byly skopové kotlety, hrášek a brambory. Požádal mě, abych si poslal pro kotlety, když to bude třeba, ale že

trvá na kotletách.“

„Kdy jste tu objednávku přijímal?“

„Za pět minut osm.“

„Jak to, že to víte tak přesně?“

„Protože jsem mu řekl, že to bude možná chvilku trvat, než seženu ty kotlety. Nebyl jsem si jistý, zda je máme v kuchyni.“

„Měli jste je?“

„Ano. Když jsem se vrátil, abych si promluvil s kuchařem, zjistil jsem, že kotlety máme, přestože nebyly ten večer na jídelním lístku. Měl jich jenom pár v mrazáku, ne však tolik, aby je mohl dát na jídelní lístek, ale objednávku na dvě kotlety přijal.“

„A vy jste nesl to jídlo do bytu?“

„Ano.“

„Do bytu Johna Milicanta?“

„Ano, pane.“

„Nyní soudu vysvětlete, co se stalo, když jste tam to jídlo nesl.“

„No, dal jsem si zkrátka talíře na tác, přikryl je ubrousky a složeným ubrusem a šel do toho domu. Číslo Milicantova – totiž Conwayova, jak jsme mu říkali, – bytu jsem znal.“

„Chcete říct, že jste mu říkali L. C. Conway?“ přerušil ho Kittering.

„Ano, Louie Conway. Vzal jsem zkrátka to jídlo, vyjel výtahem nahoru a zaklepal na dveře. Ozvalo se zvolání, ‚Vstupte‘, tak jsem otevřel dveře a vstoupil.“

„Dveře nebyly zamčené?“ přerušil ho Kittering.

„Ne, nebyly, ti dva chlápci – chci říct muži – byli v ložnici. Slyšel jsem je, jak se baví o dostizích. Naščpicoval jsem uši, protože Louie Conway míval občas dobré tipy na koně.

Ale nebylo z toho nic. Myslím, že poznali, že poslouchám, protože jeden z chlápků řekl: ‚Počkej. Je tu ten chlapec‘ A vystrčil hlavu ze dveří. Řekl: ‚Položte to na stůl, hochu, a přijďte, až vám

zavoláme, a vyzvednete si nádobí. Kolik to dělá?‘ A já řekl: ‚Dolar sedmdesát pět.‘ Podal mi tři dolarové bankovky a řekl: ‚To máte za donášku. Teď upalujte.‘

‚Chcete, abych vám prostřel stůl?‘ zeptal jsem se.

‚Ne,‘ odpověděl, ‚máme naspěch.‘

‚To jídlo se musí jíst, dokud je teplé,‘ upozornil jsem ho. ‚předehřál jsem talíře, ale cestou to jistě trochu vystydlo.‘ A on na to: ‚Jo, já vím, už běžte, chlapče. Máme moc práce.‘“

„Znal jste toho muže?“ zeptal se Kittering.

„Tehdy ne, ale poznávám ho teď. Je to Guy Serle, ten člověk, co od Conwaye koupil podnik.“

„Vy jste ten Conwayův podnik znal?“ zeptal se Kittering.

„No jo.“

„Jaký podnik to byl?“

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci,“ ozval se Mason.

Soudce Knox se zeptal Kitteringa: „Ptáte se za účelem dokázání skutečné identity zavražděného muže, pane žalobce?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Kittering, „ale pro celkové vykreslení mužova života a…“

„Námitce se vyhovuje,“ zabručel soudce Knox. „Můžete uvést důkazy týkající se mužovy totožnosti. Ještě jste neuvedl důkazy proto, že zesnulý byl John Milicant, že byl také znám jako L. C. Conway nebo Louie Conway. Existují i určité důkazy týkající se jistého Billa Hogartyho, ale doposud nebyly předneseny žádné důkazy s jistotou dotvrzující, že zesnulý a Bill Hogarty byli jedna a tatáž osoba. Soud vám poskytuje neomezenou šíři, pane státní zástupce, ale vzhledem k námitce, tam, kde nejde o dokázání motivu, zlého činu či příležitosti formou vyptávání se, nedovolí soud souběžné zkoumání podnikatelské činnosti zesnulého. To je pochopitelně všeobecná zásada. Může se stát, že až se váš případ rozvine, stanou se tyto důkazy opodstatněnými. Jestliže si přejete

souvislosti pospojovat, soud spoléhá na vaši zodpovědnost, že dojde k propojení a že se výpověď bude týkat určitého aspektu případu, který je nezbytné v současné chvíli prokázat.“

„Nebudeme se to v současné době snažit propojit,“ nechal se slyšet Kittering a vrhl na Perryho Masona zlý pohled.

„Dobrá, námitka se přijímá a je považována za opodstatněnou.“

„Šel jste zpátky pro nádobí?“ zeptal se Kittering.

„Ano, šel. Šel jsem asi čtvrt hodiny před koncem pracovní doby.“

„To znamená deset čtyřicet pět.“

„Ano, asi tak. Nezavolali mi, tak jsem šel sám.“

„A co jste zjistil?“

„Dveře byly pootevřené. Nevím, kdo byl v ložnici. Ty dveře byly zavřené. Nádobí bylo prázdné a narovnané na tácek. Nemusel jsem se zdržovat. Spropitné už jsem dostal a – zatraceně – nevím proč… měl jsem zkrátka dojem, že je v tom nějaká holka. Víte, co myslím – zkrátka že nechce, abych ho rušil.“

„Víte jistě, že v ložnici někdo byl?“

„Mýlím, že ano. Myslím, že jsem tam něco zaslechl. Na stole hned vedle ubrousku byl holčičí – chci říct – dámský kapesník.“

„Jak víte, že byl dámský?“ zeptal se Kittering.

„Přičichl jsem si k němu,“ oznámil Baker a znovu soudní síni proběhla vlna smíchu.

„Co jste tedy udělal?“

„Vzal jsem tác s nádobím a pádil pryč.“

„Zavřel jste za sebou?“

„Zaklapl jsem dveře. Nebylo zamčeno, ale jen zaklapnuto. Nejsem si vůbec jistý, zda pérový zámek sklapl. Jen vím, že jsem zavřel. Jestli nechtěli mít zamčeno, byla to jejich věc. Kdyby chtěli, mohli si zamknout.“

„Víte s určitostí, kolik bylo hodin?“

„Rozhodně. Máme v kuchyni elektrické hodiny a mě napadlo, že Conway – Milicant – by se mohl zlobit, kdybych ho zdržoval. Proto jsem si zvlášť všiml, v kolik hodin udělal Conway objednávku, a snažil jsem se přimět kuchaře, aby to bylo hotové co nejdříve. Víte v takový hospodě – chci říct restauraci téhle velikosti – nesmí číšník odejít s jídlem ven, dokud není volněji. Nemáme mnoho obsluhy. Kuchař jídlo uvaří a potom, když je mnoho hostů, udržuje jídlo horké v troubě, dokud není šance se utrhnout. Nádobí tak zůstane horké a jídlo teplé. Koukali byste, jaký je rozdíl, když je nádobí teplé, zvlášť když se ještě přikreje ubrouskem a ubrusem.“

„A v kolik hodin jste se vrátil pro nádobí?“

„Skoro přesně ve tři čtvrtě na jedenáct. Čekal jsem, až bude volnější chvilka – možná jsem to trochu odkládal. Až jsem na ně málem zapomněl. Bylo patnáct minut před koncem mé pracovní doby, tak jsem si pospíšil.“

„A jste si jistý, v kolik jste jim donesl jídlo?“

„Rozhodně. Odešel jsem přesně osm minut po osmé a dorazil jsem k nim na puntík deset minut po osmé. Rozdíl deseti sekund snad nehraje žádnou roli.“

„V restauraci jsou elektrické hodiny?“

„Ano.“

„Křížový výslech.“ Kittering utrousil poznámku směrem k Perrymu Masonovi, jako kdyby ho vyzýval, jen ať se pokusí svědkem otřást.

„Ty elektrické hodiny jdou vždycky přesně?“ zeptal se Mason.

„Jistě, proto je tam dali.“

„S výjimkou, kdy je přerušen proud?“

„Ano, to se někdy stává,“ připustil mladík.

„V tomto případě, jak víte, že nedošlo k dočasnému přerušení proudu?“

„Na hodinách je místo, kde se objeví signál, když k něčemu

takovému dojde.“

„A prohlédl jste si to místo dobře?“

„No, ne nějak obzvlášť, ale… Sakra, kdyby tam něco bylo, čeho bych si měl všimnout, tak bych si toho všimnul. Vždycky se těmi hodinami řídím.“

„Nicméně jste se mýlit mohl?“

„Existuje pravděpodobnost tak jedna ku deseti tisícům.“

„Takže je tu možnost jedna ku deseti tisícům, že jste se mýlil?“ chytl ho za slovo Mason.

„No, jestli se chcete vsadit jedna ku deseti tisícům,“ řekl Baker, „klidně. Já bych to neriskoval. Nad dvacet ku jedné nejdu.“

Soudní síní znovu proběhly šeptané poznámky a tu a tam se ozval potlačovaný smích.

„Teď mi řekněte, když jste se vrátil pro to nádobí, nikdo vám nic neřekl?“

„Ne, pane.“

„Měl jste dojem, že v ložnici byli nějací lidé?“

„No jo.“

„Myslel jste si, že jeden z nich je Serle?“

„Ne soudě podle vůně toho kapesníku.“

„A říkáte, že talíře byly prázdné?“

„Tak tak.“

„Žádné zbytky?“

„Dočista vylízané.“

„Znamená to, že ti muži museli mít pořádný hlad?“

„No, když nesete jídlo ven, moc toho nepoberete. Nenesete polévku a vodu a všechny tyhle věci. Jste šťastnej, když se vám podaří pobrat dva talíře a donést je, dokud je to teplé. Lidé toho v restauraci nesnědí tak moc, jak si myslí. Protože dostanou krekry a máslo, potom je chvíli necháme čekat a oni žvýkají krekry. Teprve po chvíli jim přineseme polévku a zase je necháme být. Pak jim přineseme chléb a máslo. Nezačnou s hlavním chodem dřív než tak

deset dvacet minut od doby, co se posadili, někdy to trvá i půl hodiny. To záleží na tom, jak je plno.“

„Chcete říct, že je nemůžete obsluhovat tak rychle, když je plno?“

„Ne,“ odpověděl číšník, „takhle to vypadá, když se věnujeme jenom jim. Když je plno, to znamená, že restaurace ztrácí peníze, kdykoliv někdo zjistí, že hospoda je plná, a jde pryč. V tom případě se vždycky snažíme hosty co nejdřív nakrmit, aby byly stoly volné. Když je ale lidí málo, považuje se to za chabou reklamu, když tam sedí jeden - dva lidé. Potom se snažíme udržet hosty co nejdéle. Potom lidé, kteří se z ulice zahledí okny dovnitř a vidí pár lidí, si řeknou, že je to dobré místo.“

„Jinými slovy,“ řekl Mason s úsměvem, „bez ohledu na naše pohodlí, jsme my zákazníci drženi jako živá reklama, když vejdeme do restaurace v době, kdy není plno.“

„Jo, zákazníci jsou pěknou výzdobou do okna, jestli myslíte,“ vykládal Baker rozšafně.

„Tak jsem to myslel,“ souhlasil Mason přívětivě. „Děkuji vám.“

„Dalším svědkem,“ oznámil Kittering, „bude William Bitner.“

Ukázalo se, že Bitner je odborníkem na písmo a otisky prstů, označil se za odborníka ve své profesi a začal zdlouhavým způsobem předvádět svoje exponáty, fotografie, otisky prstů nalezené na klikách, sekretáři, na stole a na sklenicích.

Čas se nekonečně vlekl. Bitner únavným způsobem uváděl každou fotografii. Potom, když byla fotografie popsána, předal ji obhájci k posouzení a přijal ji jako doklad. Bylo třeba počkat, než soud provede nezbytnou identifikaci a potom se celý proces opakoval. Kittering prodléval na detailech, dělal přestávky, aby se ujistil, že jsou doklady řádně označeny v číselném pořadí.

Když předvedl nějakých dvaačtyřicet dokladů, začal Bitner odjišťovat časovanou bombu, bombu, která měla velkou právní

nálož, ale postrádala na dramatičnosti v důsledku dlouhého a protahovaného způsobu, kterým byly uváděny všechny podrobnosti.

„Ukážu vám kartu obsahující deset otisků prstů a zeptám se vás, kdo odebral ty otisky?“ zeptal se Kittering.

„Já,“ odpověděl svědek.

„Kdy jste je odebral?“

„Před třemi dny.“

„Kde jste je odebral?“

„V okresní věznici.“

„A jaké jsou ty otisky?“

„Jsou to inkoustové otisky deseti prstů obžalovaného. Tyto otisky jsou seskupeny do dvojic, jak je přijatým zvykem, a jsou zmenšeny na zlomek. To znamená, číslo užívané pro klasifikaci se objeví v čitateli a jiné číslo, podobně odvozené se objeví ve jmenovateli.“

„Nyní bych rád obrátil vaši pozornost na doklad C a zeptal se vás, jestli se na tomto dokladu objevuje otisk prstů, který se nějak podobá kterémukoli z deseti otisků uvedených na kartě.“

„Ano, pane.“

„Kde?“

„Tady na tom otisku získaném z bočnice sekretáře. Všimněte si otisku prostředníku na pravé ruce. Mám zde zvětšenou kopii toho otisku, spolu se zvětšenou kopií otisku prostředníku pravé ruky obžalovaného. Zjistil jsem třiadvacet podobností.“

„Vysvětlete prosím soudu, čím se ty podobnosti vyznačují.“

A tak se odpoledne vleklo s rychlostí pomalu se vršící laviny důkazů na základě otisků prstů proti obžalovanému. Alden Leeds seděl rovně a důstojně a ani nemrkl okem. Perry Mason a Della Streetová bojovali s únavou pramenící z nečinnosti, neměli však nic, co by mohli vznést jako námitku. Poslouchali tedy, jak se cihly pomalu vrší do zdi, která má oddělit veškerou naději na únik

obžalovaného.

Konečně se přiblížila hodina odpoledního odročení.

„Jak dlouho vám bude předvádění těchto důkazů ještě trvat, pane státní zástupce?“ zeptal se soudce Knox.

„Zřejmě celý zítřek, Vaše Ctihodnosti.“

„Dobrá, soud se tedy znovu sejde v deset hodin. Zatím zůstane obviněný ve vazbě a v péči šerifa.“

Když bylo soudní jednání odročeno, Mason přistoupil k Aldenu Leedsovi a chlácholivým způsobem mu položil ruku na rameno. V obličeji obráceném do soudní síně mu pohrával úsměv, ale tichá slova, která mu splynula ze rtů a která mohly slyšet jen uši obžalovaného, nebyla zdaleka tak sebejistá. „Vypadá to, že se na mě spikli,“ pronesl Mason.

Leeds na něho klidně pohlédl. „Nejsem dnešní,“ řekl. „Z osvobozujícího rozsudku mohu jen málo získat a ještě méně z odsouzení. Neuvědomoval jsem si, že zanechávám v bytě otisky. Johna Milicanta jsem ale nezabil. On… Můžeme dokázat, že když jsem odešel, byl ještě naživu a v pořádku.“

Mason přimhouřil oči. „Můžeme pro to uvést důkazy,“ řekl a rty měl stále roztažené v povzbudivém úsměvu, „ale porota tomu neuvěří. Jedna věc je jistá. Soudce vás nezbaví viny za vraždu prvního stupně.“

„To jsem ani nečekal,“ přiznal Leeds tiše.

„Zato my jsme to čekali,“ poznamenal Mason. „Bývali bychom to dokázali, kdybyste nám řekl o těch otiscích.“

„Já jsem o nich nevěděl.“

„Věděl jste, že jste prohledával ten byt.“

Leeds na to nic neřekl.

Mason se široce usmál, a když se přiblížil zástupce šerifa, poplácal Leedse po ramenou.

„No dobrá, Leedsi,“ řekl nahlas. „Vypadá to dobře. Nemají nejmenší šanci nechat to na vás hodit. Dobře se vyspěte a všechny

starosti přenechte nám.“

Venku na chodbě se střetl s Dellou Streetovou. „Ty otisky,“ zašeptala, „nevypadají dobře, co, šéfe?“

„Předem jsem s nimi nepočítal,“ řekl. „Myslel jsem si, že to byl Leeds, kdo ten byt prošmejdil, i když tvrdil, že ne. Hlavně jsem však počítal s tím, že byl dost chytrý na to, aby žádné otisky nezanechal. Zřejmě tolik pospíchal, že si nedal pozor.“

„Co se stane,“ zeptala se Della „jestliže zítra dokáží, že otisky na rukojeti nože byly jeho?“

Mason pokrčil rameny. „Nedělejme si starosti dopředu. Už tak je na tom dost bídně. Pojďme do kanceláře, jestli Drake neobjevil něco nového.“

KAPITOLA 12

V kanceláři našel Mason dopis psaný ženskou rukou adresovaný na něho. Byl odesílán z hotelu Border City v Yumě. Dopis zněl:

Drahý pane Masone!
Jsem šičkou, která dělá opravy na oděvech zasílaných poštou. Jestliže máte nějaké správky, které bych mohla udělat, jestliže máte nějaké trhliny či díry, které se vám zdají beznadějné, zjistíte, že jsem docela šikovná, a já hluboce ocením příležitost ukázat vám, co dovedu. Pošlete věci na adresu: J. B. Beemsová, hotel Border City, Yuma, Arizona.

Mason vytáhl zápisník, poznamenal si adresu, na chvíli se zamyslel a potom přiložil k dopisu zápalku.

Della Streetová, která odešla do Drakeovy kanceláře, aby mu oznámila, že se Mason vrátil, se vrátila s detektivem v patách. „Nazdar, Paule," pozdravil ho Mason. „Co je nového?"

Drake se složil do velkého křesla v charakteristické poloze a řekl: „Objevil jsem Inez Coltonovou."

„Kde?" zeptal se Mason.

„V Ellery Arms Apartments," odpověděl Drake. „Vlasy si obarvila hennou a užívá falešného jména. To jméno mi však není známo, ani nevím, jaké je číslo jejího bytu. Nechtěl jsem víc zjišťovat bez porady s tebou. Měl jsem strach, aby nebyla moc chytrá a neutekla mi. Víš, Perry, nemůžu ji nechat sledovat, protože nemáme nikoho, kdo ji osobně zná, a nikoho, kdo by nám ji ukázal. Máme jen její popis."

„Jak jsi ji objevil?" zeptal se Mason.

„Jednoduše," odpověděl Drake. „Stejně jako ostatní finty jsem tuhle už víckrát využil. Člověka to hned nenapadne. Řek jsem si,

že se určitě bude snažit změnit svůj zevnějšek. To, že tak náhle opustila zaměstnání, to naznačovalo. Podařilo se mi zjistit, kde má svoji kadeřnici, a jedna z žen, co pro mě pracuje, předstírala, že je její přítelkyně a vemluvila se do přízně té kadeřnice. Získala pak od ní potřebné informace. Nebo aspoň nějaké. Ženy si hrozně nerady nechají barvit vlasy neznámou kadeřnicí.“

Mason zastrčil ruce hluboko do kapes. „Rád bych toho o ní věděl o trochu víc, než se pokusíme se s ní spojit,“ řekl.

„V tom ti můžu pomoct, Perry. Můžeš klidně dokázat, že Jason Carrel je její přítel.“

Masonovy oči se rozzářily. „Ten blazeovaný lhář,“ podotkl. „Měl tu drzost na svědecké lavici přísahat, že s příbuznými nikdy nehovořili o tom, co by pro ně po finanční stránce znamenalo, kdyby Aldenu Leedsovi zabránili se oženit nebo sepsat poslední vůli. Zaujal postavení muže vyzařujícího laskavost a vlídnost. Jediné, o co mu šlo, bylo pomoct chudáku svému drahému strýci, na nic jiného ani nepomyslel.“

„Co říkal o Inez Coltonové?“ zeptal se Drake.

„Přísahal, že ji nezná.“

Drake se usmál a vytáhl kopii dopravního lístku. „Dobrá,“ řekl. „Uvidíme, jak si poradí s tímhle. Tady mám dopravní lístek svědčící o dopravním přestupku porušení zákazu parkování. Vůz byl zaparkovaný mezi druhou a čtvrtou hodinou ranní. Podle poznávací značky je to Carrelův automobil a po té, co byla pokuta stanovena, se na dopravním oddělení objevila hezká děvenka a pokutu zaplatila. Jmenovala se Inez Coltonová. Žádala potvrzení, že pokutu zaplatila v hotovosti. To je poměrně neobvyklé. Úředník si udělal na dopravní lístek poznámku. Když jsem ho přiměl, aby jej vyhledal, našel útržek potvrzení, že platbu provedla ta půvabná Coltonová.“

„To bylo tu noc, co se stala vražda?“ zeptal se Mason vzrušeně.

„Ne, ne,“ odpověděl Drake. „To bylo dva týdny před tou vraždou. Měl jsem tip, že to auto někdy stává před činžovním domem až do prvních ranních hodin. Šel jsem tedy za tím, probral jsem se dopravními přestupky, co kdybych náhodou něco objevil. A taky že jo.“

„Prima!“ vykřikl Mason rozjařeně. „Počkej, až mu ten lístek omlátím o hlavu a zeptám se ho, jak to, že za jeho dopravní přestupky platí pokuty Inez Coltonová. Tvrdil, že ji vůbec nezná, že ji v životě neviděl.“

Mason složil kopii lístku do kapsy a řekl: „Pojďme se někam najíst a potom se stavíme u slečny Coltonové. Uvidíme, co nám poví. Dello, vemte si zápisník na těsnopis. A pracujte, co nejnenápadněji to půjde. Zaznamenejte si každé slovo, které padne.“

Della Streetová řekla: „Jsem tak rozrušená, že ani nemám chuť k jídlu.“

„Pojďme do domácí jídelny,“ navrhl Mason. „Tam se dobře najíme.“

„Na klientovy náklady?“ zeptal se Drake.

„Na klientovy náklady,“ souhlasil Mason.

V domácí jídelně je obsluhovala stejná servírka jako tehdy, když tam byl Mason toho dne, co zpovídal Serleho. „Nemáte nějaké zprávy o Hazel?“ zeptal se jí právník.

„Ani slovo,“ odpověděla. „Nikdo o ní neslyšel.“

„Pojďme,“ vyzval je Drake, „objednáme si.“

Della začala číst jídelní lístek. „Jestli chcete specialitu dne, vřele vám ji doporučuju – pokud si neobjednáte něco jiného.“

„Tak copak tu máme,“ studovala Della jídelní lístek. „Co je dneska za den?“

„Pátek,“ zabručel Drake.

„Pátek,“ opakovala po něm Della. „Myslím, že si dám rybí specialitu.“

Mason si prohlédl jídelní lístek. „Jehněčí pečeni pro mě," řekl servírce.

„Pro mě taky," přidal se Drake.

„Máš nějakého zpravodaje v Yumě?" obrátil se Mason na Paula Drakea.

Drake přikývl. „Je tam agentura, která to převezme."

Mason vytáhl z kapsy tužku, otočil jídelní lístek a dozadu napsal: „Paní J. B. Beemsová, hotel Border City, Yuma, Arizona." Podal jídelní lístek detektivovi a dodal: „Neopakuj si to nahlas, Paule. Jenom si to jméno a adresu zapamatuj. Chci, aby se do toho pustil někdo schopný."

Drake si přečetl jméno na jídelním lístku. „Můžu tou prací někoho pověřit telefonicky a ráno tam pak pošleme šikovnou agentku. Je jí pětašedesát, má bílé vlasy, je to mateřský typ a vymámila by z jalové krávy tele. – Chci říct, že dovede naslouchat. Znáš ten typ, Perry."

„To bude skvělé," byl nadšený Mason.

Objevila se servírka s velkými miskami horké polévky a Mason sroloval jídelní lístek, tak aby nebylo vidět jméno vzadu, a vsunul si jej do kapsy.

Spěšně a mlčky se najedli. Když dojedli, Drake řekl: „Já ti, Perry, nechápu, proč se muži ženěj, když můžou dostat takhle dobrý jídlo v restauraci."

„Vy byste se kvůli tomu neženil," poznamenala Della.

„To teda ne," souhlasil Drake a zasmál se.

Mason zavolal servírku, podal jí účet a řekl: „Přineste tomu muži půl tuctu balíčků žvýkačky."

„S jakou příchutí?" zeptala se.

„Peprmintovou," ozval se Drake.

„Jakou značku?"

„To je jedno, jen když to bude ke žvejkání."

Když odešla, Mason poznamenal: „Musíš uznat, Paule, že

Leeds je dobrý hostitel.“

„Pětadvaceticentový doutník by taky nebyl k zahození.“

Právník zavrtěl hlavou. „Jdeš navštívit dámu,“ upozornil ho. „Doutník navrch tak dobrého jídla by jen způsobil, že by ses cítil vyrovnaný se světem, štědrý, dobrosrdečný a impulsivní. Já chci, abys byl přirozený – nervózní, žvejkající a klamající.“

„Dobrá,“ souhlasil Drake, „jde se na to. Ať to máme z krku.“

„Jak chcete zjistit, ve kterém bytě bydlí, šéfe?“ zeptala se Della, když zastavili před činžovním domem.

Mason podotkl: „To je Paulova rutina. Nechme to na něm.“

„Tak směle do toho,“ vybídl je Drake a vedl je hlavním vchodem do činžovního domu.

Mason stiskl tlačítko označené: „správce“ a za okamžik se ozval bzučák. Vešli dovnitř do menší vyzdobené haly, ve které na mahagonových dveřích stálo: „správce“. Drake ke dveřím přistoupil a zazvonil. Za okamžik se objevila vysoká štíhlá žena, která kdysi musela mít ve svých velkých hnědých očích oheň a žár. „Přejete si byt?“ zeptala se.

„Ne,“ odmítl Drake, „jdeme vybírat.“

Srdečnost jí zmizela z tváře.

„Jedna z vašich posledních nájemnic,“ pokračoval Drake „je děvče, které tu již bydlelo a nezaplatilo účty. Její asi pětadvacet, má pěknou figuru a nedávno si obarvila vlasy hennou, má velké zářivé oči…“

„Ta je tu nová,“ řekla správcová. „Dřív tu nebydlela.“

„Jak dlouho jste tu vy?“

„Dva roky.“

Drake se zachmuřil a řekl: „Jsme z úvěrové pojišťovny. Podle záznamů zde bydlela asi před půl rokem pod jménem Doraline Spragueová.“

„To nebude ona.“

„Pod jakým jménem tu bydlí teď?“

„Pod svým vlastním.“

„Tak ven s tím,“ řekl Drake netrpělivě, „jestliže jsme na špatné stopě, chcem si to ověřit.“

„Helen Reidová.“

„Jaké má číslo?“

„Dvanáct B.“

„Jaké patro?“

„Druhé.“

Mason řekl, aby přilil olej do ohně, „Proč si s ní nejdeš promluvit, Paule? Nakonec ten účet není tak vysoký. Přece nechceš udělat chybu. Právník by tě stál peníze a jí by způsobil jen nepříjemnosti. Možná, že by i přišla o místo.“

Drake zaváhal.

„Běžte si s ní promluvit, Paule,“ zaprosila Della Streetová. „Jsem si jistá, že to je jediný správný způsob.“

„K čemu bude dobré s ní mluvit?“ zeptal se Drake. „Vylže se z toho. Mám všechno, co potřebujem. Jen ať nám dokáže, že to není ona. Já myslím, že to ona bude.“

„Nejsem si tak jistý, Paule. Pojďme si s ní promluvit.“

Drake si povzdechl. „Dobrá,“ vzdal se neochotně.

Mason vrhl na správcovou ubezpečující úsměv. „Já osobně,“ řekl, „si myslím, že to bude omyl.“

Vydali se ke schodišti, nejdříve šli pomalu, ale jakmile se dostali z dohledu správcové, začali brát schody po dvou. „Pospěš si Paule. Možná, že jí zatelefonuje a dají vědět, že jsme na cestě.“

Proběhli chodbou.

Drake se obrátil na Dellu Streetovou. „Zaklepejte na dveře, Dello. Jestliže se objeví, dobře. Jestliže ne a bude se ptát, kdo je tam, řekněte, že jste děvče odnaproti a že vám došly sirky.“

Zůstali stát přede dveřmi. Della Streetová jemně zaklepala. Po chvíli se ozval ženský hlas: „Kdo je to prosím?“

Della odpověděla hlasem plným citu. „Jsem odnaproti a došly

mi sirky. Můj přítel přišel pozdě z práce a já mu chci udělat kafe a míchaná vajíčka. Budou mi stačit dvě.“

Dveře se otevřely.

Na prahu stála mladá žena oslnivého vzhledu. Vlasy obarvené hennou jí zrovna neslušely, ale tmavé zářivé oči, plné rudé rty a hladká pleť na šíji pokračující do dokonale vytvarovaných proporcí, které bylo vidět pod čistým hedvábím domácího obleku, dodávaly ženě smyslný vzhled. Sněhově bílá pleť na čele a na širokých lícních kostech působila obzvlášť exoticky.

Drake s Masonem se jí ujali, aniž by jí dali příležitost posbírat si myšlenky nebo samostatně něco podniknout.

„Dobrá, Inez,“ oslovil ji Drake a hrnul se do místnosti. Dal si záležet na tom, aby nesundal klobouk. „Spadla klec.“

Perry Mason si posunul klobouk dále z čela a přikývl.

Della Streetová se kolem sebe zvědavě rozhlížela a neušel jí jediný detail, kterého si všimne jen ženské oko.

Drake se posadil na židli, překřížil dlouhé nohy, zapálil si cigaretu a řekl: „Tak vy jste si myslela, že se vám podaří uniknout?“

Mason ho zarazil: „Počkej, Paule. Nech ji vydechnout. Nejdřív si vyslechnem, co má na srdci, než se do něčeho ukvapeně pustíme.“

„Co má na srdci!“ vykřikl Drake opovržlivě. „Opustí svůj byt, pokusí se skrýt svoji totožnost, změnit vzhled a přijme falešné jméno. Mám za to, že to všechno jenom proto, že její jemná povaha nesnesla představu, že by žila v domě, kde byl někdo zavražděn.“

„Nemyslíš si, že to udělala ona, že ne, Paule?“ obrátil se na něj Mason.

„Udělal to její přítel,“ pronesl Drake naprosto nezúčastněným tónem, jako kdyby hovořil o problému, který ho osobně vůbec nezajímá.

Inez Coltonová se rozhořčeně ozvala. „To je neslýchané! Co si to dovolujete? Takhle mě podvést! Tvrdila jste, že chcete zápalky!“

„Zapomeň na to, děvče,“ obrátil se k ní Mason. „Snažíme se ti prokázat laskavost. Tenhle chlápek,“ ukázal na Drakea hlavou, „je pěkně popudlivej. Jestli tomu nevěříš, zkus ho rozčílit. Mám za to, žes nevěděla, do čeho lezeš. Bylas zamilovaná a je teď na nás, abychom ti dali příležitost se očistit, než se stane něco strašného.“

„Co tím myslíte – něco strašného?“ zeptala se a hlas se jí maličko zachvěl.

Drake se opovržlivě zasmál.

Mason se obrátil k Drakeovi: „Hele, Paule, buďme spravedliví. Třeba s tou vraždou opravdu nemá nic společného.“

„Tak proč utíkala?“

„Aby zachránila svého přítele, jak jinak.“

„Znáš zákony. Jestliže pomůže vrahovi, stane se spoluviníkem. A co ten hovor, kterej měl Milicant po telefonu…“

Mason ho zarazil: „Počkej, Paule. Na tomhle trvám. Neodsoudíš tuhle ženu, dokud si ji nevyslechnem.“

Mason se obrátil k Inez Coltonové pln očekávání.

Na okamžik se zdálo, že se už - už pustí do vyprávění. Potom její oči ztvrdly a objevil se v nich podezřívavý výraz. Vypadalo to, že uvažuje, jak se správně zachovat. „Co vlastně chcete slyšet?“ zeptala se po chvíli.

„Pravdu,“ odpověděl Mason.

„Neudělala jsem nic špatnýho.“

„No tak, no tak,“ pobízel ji Drake, „jen se nám vyzpovídej.“

„Buď zticha, Paule,“ okřikl ho Mason. „Trvám na tom, abyste měla šanci říct nám svůj příběh, Inez.“

V očích se jí usadil pochybovačný výraz. Vrhla na Dellu úpěnlivý pohled a potom řekla: „Dobrá…“

Zatímco váhala, Drake řekl: „Máme svědka, který viděl, jak

Jason Carrel odchází z vašeho bytu, tak nemá smysl něco zastírat.“

Pohlédla na Drakea. Oči se jí lehce zúžily. Svaly v obličeji se napjaly. „Jason Carrel odcházel z mého bytu?“ divila se.

„Ano, přesně tak,“ odpověděl Drake.

„Kdo jste a co tu chcete?“

„Jsem detektiv,“ odpověděl Drake.

„Pak jste na špatné stopě, pane detektive. Jason Carrel v mém bytě nikdy nebyl. Už to chápu. Vy dva se mě snažíte oblafnout, abyste mě přiměli mluvit. Pěkně děkuju. Nemám, co bych řekla.“

„Jak si přejete,“ poznamenal Mason a podal Paulovi předvolání k soudu.

Paul Drake přistoupil k ní a řekl: „Za takových okolností dostáváte předvolání k soudu. Objevíte se tam zítra ráno v deset hodin, abyste svědčila pro obžalovaného v případu lid versus Alden Leeds.“

„Ale já nemůžu jít k soudu. Nesmím.“

Drake pokrčil rameny. „To je potom váš pohřeb, slečno.“

„Já ale nevím nic, co by mohlo komukoliv pomoct. Já o té vraždě vůbec nic nevím.“

„Nechte si to na svědeckou lavici,“ poznamenal Drake.

„Dobrá, nechám,“ řekla najednou plna vzdoru, „a nemyslete si, že moje výpověď Aldenu Leedsovi nějak pomůže. To byste se mýlili.“

„Co víte o Aldenu Leedsovi?“ zeptal se jí Drake.

„Do toho vám nic není. Postavte mě na místo pro svědky a já to řeknu.“

„To bude pro Jasona Carrela rána. Tvrdil, že vás nezná. Naneštěstí vypovídal pod přísahou v soudním přelíčení týkajícím se vraždy a soudní zapisovatel si poznamenal vše, co řekl.“

V očích se jí objevil vítězný záblesk. „Jen mě postavte na místo pro svědky,“ vyzvala je. „Jen to zkuste!“

Náhle se ozval Mason, který ji celou dobu pozorně sledoval.

„Obávám se, slečno Coltonová, že jste si to špatně vysvětlila. Pan Drake není ve spojení s Leedsovými příbuznými a zřejmě se zmýlil, když zaměnil Jasona Carrela za Harolda Leedse… Chtěl jsi, Paule, říct, že tu vraždu spáchal Harold.“

Inez Coltonová zamžikala očima, jako kdyby ji Masonova slova udeřila do obličeje. V očích se jí objevil úžas. „On… mi tvrdil… že to nevíte,“ zakoktala.

Masonův tichý smích byl naplněn klidnou sebedůvěrou. „To jste si opravdu myslela?“ zeptal se. „Chtěli jsme, aby si to myslel, samozřejmě, dokud ho nepřistihnem. Proto jsem se zatím nezeptal Jasona Carrela, zda nepůjčil auto svému bratranci.“

„Tak vy jste tedy… vy jste Perry Mason, ten právník, co zastupuje Aldena Leedse?“

Mason přikývl.

„Na Harolda to nemůžete hodit.“

Mason řekl trpělivě: „My na nikoho nic neházíme – ale Haroldovi se nikdy nepodaří přesvědčit porotu, že to neudělal.“

„Šel za ním dolů,“ řekla, „a našel ho mrtvého.“

„Šel sám?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„A řekl vám, že je mrtvý?“

Za naprostého ticha přikývla.

„Proč jste neupozornila policii?“ zeptal se Mason.

„Když už o tom mluvíte, proč to neudělal Alden?“

„Já se ptám vás,“ řekl Mason konverzačně.

„Z toho prostého důvodu, že jsme si nemohli dovolit se do toho zaplést. Mysleli jsme, že o tom nikdo jiný neví. Jak jste to zjistil vy?“

Mason řekl: „Zjišťování věcí je naše práce, slečno Coltonová. Nemyslíte, že bude lepší, když uděláte úplnou výpověď?“

Della Streetová, která si z kabelky nenápadně vytáhla notes na těsnopisné poznámky, se posunula tak, že si notes opřela o

opěradlo křesla.

„Nemám vám, co říct. Já… My…“

Zarazila se, když se ozvalo zaklepání na dveře. Neučinila žádný náznak toho, že by chtěla jít otevřít, zvýšila hlas a řekla: „Nemám, co bych vám řekla. I když obviníte Harolda Leedse z vraždy Milicanta, nemůžete…“

Mason vyskočil ze židle a zamířil ke dveřím.

Inez Coltonová vykřikla.

Mason otevřel dveře dokořán a zavolal na postavu vzdalující se chodbou. „Pojďte zpátky, Harolde, a poslechněte si to. Když utečete, jedině si přitížíte.“

Harold Leeds se nejistě zastavil a obrátil k Masonovi bledou, vystrašenou tvář.

„Dům je střežen, vy hlupáku,“ řekl Mason. „Pojďte hezky zpátky a poslechněte si to.“

Dveře jednoho bytu se otevřely. Objevila se tlustá blondýna a vyděšenýma očima beze slova zírala tu na Masona a hned zas na Harolda Leedse.

„Pojďte zpátky,“ opakoval Mason. „Přece v tom nenecháte Inez samotnou.“

Harold Leeds se otočil a pomalu se vracel k Masonovi.

„No tak,“ vyzval ho Mason, „pospěšte si. Netvařte se jak spráskanej pes. Byl jste za muže, tak musíte nést i důsledky svého chování.“

Harold Leeds vrhl na blondýnu prosebný pohled. Ta si ho prohlížela vyděšenýma, zvědavýma očima. Budil dojem člověka čekajícího, že ho někdo zachrání nebo že se probudí a zjistí, že to byl jen zlý sen.

Když se Leeds přiblížil, Mason ho chytil za paži a dopravil ho ke dveřím Inezina bytu. Drake seděl tak, jako když ho Mason opustil. Inez Coltonová seděla v křesle a tiše vzlykala. Della Streetová změnila pozici tak, že měla koleno zvednuté, aby skryla

notes s těsnopisnými poznámkami.

Drake řekl konverzačně: „Myslel jsem si, že to zvládneš sám, Perry. Měl jsem za to, že bude lepší, když budu hlídat ji.“

„Ach, Harolde,“ řekla Inez Coltonová skrz slzy, „Proč jsi to udělal? Slíbils mi, že se ke mně nepřiblížíš.“

Harold Leeds řekl zatvrzele: „Ujistil jsem se, Inez, že mě nikdo nesleduje. Jak jsem moh vědět, že narazím na tohohle chlapíka?“ ukázal na Masona pohybem hlavy. „Zkrátka jsem tě musel vidět.“

Mason se do toho vložil: „Doufám, že nám to vysvětlíte, Harolde. Posaďte se někde, abyste se cítil pohodlně, a svěřte se nám. Uvidíte, že se vám uleví.“

„Nemám s čím se svěřovat,“ odbyl ho Harold Leeds, „zvlášť ne vám. Jestli mě někdo přinutí mluvit, pak to bude státní zástupce.“

„Dobrá, jak chcete,“ souhlasil Mason. „Ale nejdřív, mladý muži, půjdete na místo pro svědky a budete svědčit pro obhajobu. Zeptám se vás, když jste šel dolů do Milicantova bytu, co jste měl s Milicantem za jednání a proč jste považoval za nutné ho zabít. Můžete na tyhle otázky odpovědět až na svědecké lavici. Tady máte předvolání k soudu.“

Mason mu prudkým rozmachem ruky podal obsílku, aby se objevil druhý den v deset ráno u soudu. Mladý muž natáhl omámeně chvějící se ruku, aby přijal podlouhlou, úředně vyhlížející obálku.

Mason se obrátil na Paula Drakea. „Dobrá, Paule, můžeme jít. Pojďte, Dello. Už tu nemáme co pohledávat.“

„Počkat,“ zarazil je Leeds. „Vy mě nemůžete… nemůžete předvolat jako svědka.“

„To si jen myslíte, že nemůžu,“ ohradil se Mason.

„Ne! Ne! Nemůžete! Já bych vám nijak nepomohl. Jen bych vašemu případu ublížil a nemůžu si dovolit se do té věci namočit.“

„A proč ne?“ zeptal se Mason.

„Protože… prostě nemůžu.“

„To je zlé,“ poznamenal Mason bez soucitu a zamířil ke dveřím.

Inez Coltonová se na své židli napřímila. „No tak, jen jim to řekni, Harolde,“ poprosila. „Nemá cenu teď ještě něco skrývat.“

A potom, když Harold nepřestával zarputile mlčet, obrátila se sama k Masonovi. „Dobrá. Řeknu vám to já, když on nemůže. Harold se zbláznil do koníčků. Nemůže bez nich být. Ani já ne. Jsem vdaná žena. Byla jsem vdaná za muže, kterej tajně vyzvídal informace o dostihových koních. Znali jsme Johna Milicanta, ale znali jsme ho jako Louie Conwaye, hazardního hráče. Poznala jsem Harolda při dostizích. S manželem jsme měli rozepře. Harold a já jsme se do sebe zamilovali. Rozhodla jsem se, že odejdu od manžela a najdu si byt, tak, aby mě nikdy nenašel, protože s ním byly jenom problémy. Promluvila jsem si s Louiem Conwayem a zeptala se ho, zda by mi nesehnal nějakou práci. Souhlasil, že pro mě něco má. Nastěhovala jsem se do bytu ve stejném domě jako on. Žila jsem pod jménem Inez Coltonová. Harold mě začal navštěvovat a jednoho dne do sebe s Louiem vrazili ve výtahu. Harold znal Louie jako Johna Milicanta. Louie, samozřejmě poznal Harolda jako Harolda Leedse. Nic víc na tom nebylo. Louie řekl Haroldovi, aby si nechal všechno, co ví, pro sebe. Měl strach, aby jeho sestra nepřišla na to, co dělá. Potom, když Harold zjistil, že Alden Leeds vystavil šek na L. C. Conwaye… Zkrátka, Harolda napadlo, že by s tím moh něco udělat. Louie mu řekl, aby za ním zašel, že si o tom promluvěj. Harold šel tedy za ním do jeho bytu.

Milicant mu vyprávěl neuvěřitelný příběh. Řekl mu, že má ve skutečnosti nárok na plnou polovinu peněz, které Alden Leeds kdy vydělal, a že Alden Leeds si pomohl tím, že polovinu bohatství vlastně ukradl, že ta historie sahá až do doby, kdy byl Leeds na Klondiku a…“

Masonovi zasvítily oči probuzeným zájmem. „Chcete snad říct, že Milicant tvrdil, že je Bill Hogarty?“

V očích se jí objevil úžas.

„Ano,“ souhlasila, „přesně to řekl a ukázal listiny, které to dokazovaly.“

„Kde ty listiny jsou?“ zeptal se Mason. „To nevím.“

Harold Leeds řekl pochmurně: „Zkrátka to byl Hogarty.“

„A Emily Milicantová je jeho sestra?“ zeptal se Mason. „Není jeho sestra o nic víc než já,“ poznamenala Inez Coltonová. „Nahoře v Yukonu se Leeds zmocnil chaty i celého nálezu zlata. Zmlátil Hogartyho a vyvezl ho ven z tábora pod hrozbou pušky, bez dek, bez jídla a – jak se domníval – i bez zápalek. Potom sebral všechno zlato a upaloval zpátky k civilizaci. Byl dost chytrej na to, aby si vzal Hogartyho jméno a budil dojem, že ten, kdo zmizel, byl Leeds. Tím svedl policii ze stopy. Hogarty málem zemřel chladem a vyčerpáním. Dřív, než ho Leeds vyvezl z tábora, zasadil mu pořádnou ránu do hlavy. Prali se kvůli Emily Milicantové, která byla Hogartyho milenkou. Byla tanečnicí z Dawsonu.

Hogarty se rozhodl, že si nebude stěžovat policii. Napadlo ho, že nechá Leedse, ať si myslí, že je mrtvý, a že až Leeds přestane být pozorný, vyhledá ho a přinutí ho k zúčtování.

Leeds odjel do Seattlu, tam se sešel s Emily Milicantovou, řekl jí, že Hogarty je mrtvej, a oženil se s ní. Vzal si ji pod jménem Hogarty. Potom Leeds zjistil, že Hogarty je mu na stopě a vypařil se – uprchl a nechal svoji ženu tady. Pravý Hogarty ženu našel. Hádali se, prožili období prudkých nařčení a obviňování, ale nakonec se dohodli. Nějaký čas žili spolu jako manželé, potom se rozešli a zůstali dobrými přáteli. Emily chtěla najít Leedse. Hogarty chtěl najít Leedse a chtěl se s ním vyrovnat. Nakonec ho objevili. Leeds, když se domníval, že už mu nehrozí žádné nebezpečí, žil zase pod svým pravým jménem. Takhle to aspoň

Hogarty vyprávěl Haroldovi a Harold to řek mně.“

Mason se obrátil k Haroldu Leedsovi. „Je to pravda?“ zeptal se ho.

„Je to pravda,“ odpověděl Leeds.

„Co jste udělal?“

„Co jsem mohl dělat. Měl jsem svázané ruce. Byla to zřejmě záležitost Hogartyho a strýce Aldena. Hogarty tvrdil, že strýc Alden se chce dohodnout.“

„A vy jste šel za Milicantem nebo Hogartym nebo Conwayem, nebo jak mu říkáte, tu noc, co se stala vražda?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ odpověděl Harold Leeds tak tiše, že ho bylo sotva slyšet.

„Kolik bylo hodin?“

„To bylo těsně po tom, co odešel strýc Alden.“

„Jak to víte?“

„Viděl jsem strýce Aldena, jak odchází z Conwayova bytu a míří k výtahu.“

„A kde jste byl vy?“

„Já jsem přicházel po schodech. Po schodech na konci chodby. Zrovna jsem vyšel nahoru, když se otevřely dveře toho bytu a strýc Alden kráčel k výtahu. Šel velmi rychle.“

„Nemluvil jste s ním?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Zdálo se mi, že je velmi nervózní a rozrušený – a nemohl jsem mu vysvětlovat, jak je to s Inez. Nechtěl jsem, aby věděl, že jsem… v tom domě.“

„Co jste tedy udělal?“

„Když odešel k výtahu, šel jsem do Conwayova bytu.“

„Zaklepal jste na dveře?“ zajímal se Mason. „Dveře byly pootevřené tak na dva prsty. Klepal jsem na ně, ale nikdo se neozýval. Otevřel jsem dveře a volal Conwayovo jméno. Chtěl po

mně, abych mu nikdy neříkal Hogarty a abych se o něm nezmiňoval jako o Milicantovi, dokud je v tom bytě. Nedostal jsem žádnou odpověď. Viděl jsem, že byt někdo prohledal. Všude kolem byly rozházené papíry. Na stole bylo použité nádobí. Zřejmě se zde někdo ve spěchu navečeřel a –“

„Proč ve spěchu?“ přerušil ho Mason. „Protože talíře nebyly uklizené. Zůstaly tak, jak byly, s příbory hozenými na tácu. Byla tam konvice s kávou a dva podšálky. Šálky byly špinavé.“

„Nádobí nebylo složené?“ zeptal se Mason. „Ne, bylo na místě, jako kdyby se někdo ve spěchu najedl a nechal talíře jen tak na stole.“

„A příbory byly na tácu?“

„Ano.“

„Je vidět, že jste si to místo pořádně prohlédl.“

„To ano. Přemýšlel jsem, jestli strýc s Conwayem večeřel, protože – zkrátka mě napadlo, že strýc Alden sem vtrhl, aby ukradl papíry, které Milicant – Hogarty – schovával.“

„Říkáte, že tam byla konvice s kávou?“

„Konvice byla od kávy. To bylo cítit.“

„Žádná tam nezbyla?“

„Ne, ani kapka.“

„Ani žádné jídlo na talíři?“

„Ne. Talíře byly čisté, jako vylízané.“

„Nezbyl tam žádný chléb ani máslo?“ vyptával se Mason.

„Nic, byly tam jen ty prázdné talíře.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„No, tak jsem se trochu porozhlíd po bytě a otevřel dveře do koupelny.“

„Byly zavřené?“

„Ano, byly zavřené, ale ne zamčené.“

„A co jste našel?“ ptal se Mason.

„Mrtvé tělo.“

„Co jste udělal?“

„Zůstal jsem stát a po zádech mi stékal studený pot,“ řekl Leeds, který teď mluvil mnohem rychleji, jak se mu vyprávěním rozproudila krev v těle. „Pak jsem si uvědomil, v jaké jsem se ocitl kaši. Zdržel jsem se tam moc dlouho. Tak jsem vzal hedvábný kapesník a všechny kliky, kterých jsem se dotkl, jsem otřel a pelášil pryč.“

„Nechal jste dveře otevřené?“

„Ne. Chtěl jsem, aby se tělo našlo co nejpozdějc, abychom měli čas zmizet. Tak jsem ty dveře zabouchl. Slyšel jsem, jak zámek zaklapl.“

„Kolik uběhlo času od strýcova odchodu, než jste do bytu vešel vy?“

„Tak deset patnáct vteřin, jen tak dlouho, než strýc došel rychlou chůzí k výtahu a vstoupil dovnitř.“

„Jak dlouho jste se v bytě zdržel?“

„Ne víc než dvě minuty.“

„Komu jste tohle všechno sdělil?“ zeptal se Mason.

„Nikomu, jenom Inez.“

Mason pohlédl významně na Paula Drakea a potom na Dellu Streetovou, která s rukou nad notesem zaznamenávala svým plnicím perem rychlý rozhovor.

Inez Coltonová řekla: „Tak vidíte, jak na tom Harold je. Vašemu klientu nemůže nijak pomoct, pane Masone, jeho výpověď by ten případ přišila přímo Aldenu Leedsovi.“

„Myslíte si, že to udělal Alden Leeds?“ zeptal se Mason a upřeně se na Harolda zahleděl.

„Nevím,“ odpověděl mladík. „Jen vím to, že strýc Alden byl vychován v tvrdé škole. Jestliže byly Hogartyho požadavky opodstatněné, věřím, že strýc Alden by s tím něco udělal. Aspoň tomu chci věřit. Ale jestliže to nebylo opodstatněné a Hogarty se ho snažil vydírat, potom… Zkrátka, nevím, jak daleko až by strýc

Alden šel. Vím ale jedno. Nechtěl bych ho mít na svém soudu. Kdykoliv totiž strýce Aldena nějak rozzlobíte, musíte počítat s tím, že se to neobejde bez boje… Myslím, že strýc Alden ho objevil… No, já nevím, co se stalo.“

Mason prudce vstal. „Dobrá,“ poznamenal, „to bychom měli.“

„Co bude s tou obsílkou?“ zeptala se Inez Coltonová. „Zapomeňte na ni,“ odpověděl Mason. „Pokud jde o nás, žádnou jsme vám nedoručili. Klidně ji roztrhejte.“

Harold Leeds mu impulsivně podal ruku. „To je od vás velmi čestné, pane Masone,“ řekl, „Můžu vás ujistit, že si všechno nechám pro sebe.“

„Promiňte, že jsme sem takhle vtrhli,“ omluvil se Mason Inez Coltonové. „Pojďme, je čas vypadnout,“ obrátil se k Drakeovi a Delle Streetové.

Della zaklapla notes a vsunula ho zpátky do kabelky. Drake vrhl na Masona dlouhý pohled a potom beze slova vstal. Mason je vedl ven na chodbu. Inez Coltonová jim popřála dobrou noc a zavřela za nimi dveře.

Jak trojice kráčela beze slova po chodbě, otevřely se dveře a objevila se v nich znovu ta tlustá blondýna. Hleděla na ně tiše, bez výrazu, bez hnutí. Ještě tam stála, když Mason se svými druhy nastoupili do výtahu.

„No,“ pronesl Mason ve výtahu, „zdá se, že jsem přímo nahrál státnímu zástupci do ruky. Vypadá to, že Milicant byl skutečně Hogarty.“

„Myslel jsem, že to víš,“ ozval se Drake.

Mason zkroutil rty do úsměvu. „Chtěl jsem, aby si policie myslela, že si to myslím,“ řekl. „Pojďme najít telefon, kde bych si moh meziměstsky zavolat.“

„Budeš mě ještě potřebovat?“ zeptal se Drake.

„Ne,“ odpověděl Mason. „Dej se do práce a snaž se pospravovat některé další díry.“

„Zdá se, že sis vzal příliš velké sousto, Perry,“ poznamenal Drake a položil právníkovi ruku na rameno. „Neber to tentokrát tak vážně. Není to tvůj pohřeb. Jestliže je tvůj klient vinen, je vinen. Zřejmě ti lhal. Nevrhni se do toho případu tak, aby sis nenechal otevřená zadní vrátka.“

„On není vinen, Paule – aspoň ne tak, jak oni tvrdí.“

Drake řekl: „Dobrá, Perry. Pojedu zpátky do kanceláře taxíkem.“

Postavil se na obrubník, zapískal a běžel na roh, aby zastavil projíždějící taxík.

Della Streetová pohlédla na Perryho Masona. „No, šéfe,“ řekla, „zdá se, že jsme v tom až po uši.“

„V dalším bloku je hotel, Dello, kde mají spojovatelku a telefonní kabinky. Myslím, že se nám podaří dovolat.“

„Komu chcete volat, šéfe,“ zeptala se.

„Emily Milicantové,“ odpověděl. „Mám nějaké díry, které potřebuju vyspravit… Zřejmě tušila, že ji budu potřebovat.“

Došli k hotelu. Mason dal operátorce telefonní číslo a požádal ji, aby si pospíšila. „Je to paní J. B. Beemsová, hotel Border City v Yumě v Arizoně.“

V tichu si vykouřili cigaretu. Della Streetová položila Masonovi ruku na rameno, aby mu beze slov vyjádřila loajalitu. Vtom již operátorka pokývala na Masona. „Hotel je na drátě,“ řekla, „ale nikoho takového tam nemají.“

„Promluvím si s nima,“ řekl jí Mason.

„Dobrá,“ oznámila. „Kabinka číslo tři…“

Mason vstoupil do kabiny a ozval se do telefonu: „Haló, je tam noční služba v hotelu Border City?“

„Ano,“ ozval se mužský hlas.

„Rád bych mluvil s paní Beemsovou.“

„Nikdo takový se tu neubytoval.“

„Jste si jistý?“

„Rozhodně, pane.“

Mason řekl: „Dostal jsem od ní dopis, ve kterém mi píše, že je u vás zapsána pod tímto jménem a že ve vašem hotelu zůstane, dokud se jí neozvu. Je silnější v bocích, hubená v obličeji, má velké tmavé oči. Její asi padesát, i když by se mohla vydávat za čtyřicátnici. Je středně vysoká, má tmavé vlasy a mluví rychlým a nervózním způsobem. Při řeči rozkládá rukama.“

„Nikdo takový tu není,“ odpověděl recepční. „Toto není velký hotel. Máme tu tři ženy bez doprovodu, ale ani jedna z nich vašemu popisu neodpovídá – a náhodou o každé z nich něco víme. Jedna z nich tu bydlí již rok, druhá tu bude tři měsíce a ta poslední dva týdny.“

„Dobrá, děkuju vám mnohokrát,“ řekl Mason. „Promiňte, že jsem vás obtěžoval,“ dodal a zavěsil. Přistoupil k operátorce, zaplatil jí za rozhovor a obrátil se k Delle. „Pojďme, Dello, půjdeme.“

Když vyšli na ulici, zeptala se ho Della: „Co to znamená, šéfe?“

Mason se zachmuřil, vytáhl balíček cigaret, ale nic neříkal.

„Co když státní zástupce vyhmátne Harolda Leedse?“ zeptala se Della Streetová. „Když jsme ho našli my, proč by ho nenašel státní zástupce? Konec konců jsme je zavedli na stopu tím, že jsme do toho zapletli Inez Coltonovou.“

Mason jen něco neartikulovaně zabručel. Zabořil ruce hluboko do kapes u kalhot, sklonil bradu až na hrudník a zpomalil chůzi, až kráčel mírným pravidelným krokem. Della Streetová, která již byla zvyklá na jeho nálady, zpomalila také a mlčela.

Najednou se ozval Mason: „Dobrá, Dello. Co jsme si nadrobili, to taky sníme. Jestliže nebudeme pokračovat, snadno nás převálcujou.“

„Šéfe, proč se do toho tak namáčet,“ varovala ho. „Leeds je nakonec jen klient, stejně jako každej jinej. Jestliže dokáží, že je

vinen, nebude to vaše chyba. Určitě lhal, když říkal, že zanechal Milicanta naživu. Milicant zřejmě je Hogarty a jeho sestra to zjevně hrála na obě strany. Rozhodně nenesete za všechno odpovědnost. Nač si dělat zbytečné starosti. Ať s vámi jednají čestně. Stáhněte se a dělejte svoje povinnosti jako obhájce, předveďte svůj případ.“

Mason se usmál. „To nemohu,“ přiznal.

„A proč ne, šéfe?“

„Nevím. Jsem už takovej. Pojďme, Dello. Zavoláme jim.“

Vzal ji za loket a vedl ji do dragstóru. Přistoupil k telefonu a vytočil policejní stanici. „Oddělení vražd,“ řekl a za okamžik dodal, „seržanta Holcomba, prosím… Haló, to je seržant? Mám pro vás horkej tip. Harold Leeds, synovec Aldena Leedse, byl v Milicantově bytě tu noc, co se stala vražda. Viděl svého strýce, jak odchází z bytu a kráčí po chodbě k výtahu. Vstoupil do bytu, hned jak strýc odešel, a našel Milicanta mrtvého. Inez Coltonová, jeho přítelkyně, o tom ví. Po vraždě zmizela, protože se do toho nechtěla zaplést. Bydlí v Ellery Arms Apartments pod jménem Helen Reidová. Harold Leeds je teď u ní.“

„Víte to jistě?“ zeptal se seržant vzrušeně.

„Rozhodně,“ odpověděl Perry Mason. „Vím o tom všechno.“

„Prima,“ vykřikl seržant Holcomb. „Jestliže bude váš tip pravdivý, dostane se vám poděkování od našeho oddělení. Kdo je u telefonu?“

„Však mě dobře znáte,“ řekl na to Mason. „Jsem takový menší silnější a nosím kotlety. Většinou mám na sobě dlouhý, červený kabát se silným černým páskem.“

„Nemůžu vás zařadit,“ ozval se seržantův zmatený hlas.

„No, jsem přece Santa Claus, vy bláhovče,“ řekl Mason a zavěsil.

KAPITOLA 13

Po celé délce návštěvní místnosti v okresní věznici se táhl dlouhý stůl. Po obou stranách stolu byly židle. Uprostřed stolu po celé délce místnosti probíhala síť z pevného drátu sahající od stropu až k podlaze. Síť podpírala ocelová konstrukce, ve které byly dvoje dveře. Přístup do místnosti byl jakousi předsíní, která byla od návštěvní místnosti oddělena železnými mřížemi. V tomto předpokoji seděli stále dva muži, kteří hlídali, byla zde po ruce skříňka na zámek s brokovnicemi a slzným plynem.

Perry Mason vstoupil do předpokoje a předložil službě povolení k návštěvě. Služba si povolení prostudovala, přistoupila k telefonu a řekla: „Pošlete Aldena Leedse.“ Potom povolení orazítkovala, odemkla ocelové dveře a vstrčila Masona do jedné části rozdělené místnosti a zamkla za ním dveře.

Mason přistoupil ke stolu, posadil se na jednu ze židlí a zapálil si cigaretu. V tu chvíli nebyli v místnosti žádní jiní návštěvníci. Ranní slunce vrhalo zamřížovanými okny světlo, které se slabě odráželo na zemi a tvořilo podlouhlé skvrny rozdělené stínem mříží.

Když Mason vykouřil půlku cigarety, otevřely se dveře na druhém konci místnosti a Alden Leeds vystoupil z výtahu přímo do místnosti pro návštěvy. Spatřil Masona, přikývl a kráčel přes celou místnost ke stolu, aby se posadil na židli na druhé straně drátěné sítě přímo naproti Masonovi.

Mason si pečlivě prohlédl Leedsův obličej, obličej, který byl od něho vzdálený půl druhého metru a byl oddělený stolem a drátěnou sítí. Když se nahnul nad stůl, mohl se vězeň přiblížit na několik centimetrů k síti a právník na druhé straně mohl přiblížit ucho do odpovídající vzdálenosti.

Mason však neučinil žádný pokus nad stůl se nahnout. Snížil hlas tak, že ho strážci, kteří zapisovali něco do svých knih,

nemohli slyšet, a řekl. „Dobrá, Leedsi, za hodinu začne soud. Mám-li vás zastupovat, potřebuji vědět, jak si stojím.“

Leeds seděl tiše a klidně, nevrtěl se nervózně a neošíval, jak často vězňové dělávají. Ranní slunce odhalilo váčky pod jeho očima a hluboké rýhy, které se táhly od nosních dírek až k ústům, osvítilo jeho arktickými mrazy ošlehanou a tropickým sluncem spálenou tvář. Oči zůstávaly chladné, klidné a obezřelé. „Co chcete?“ zeptal se.

„Chci pravdu.“

„Už jste ji slyšel,“ poznamenal Leeds.

Mason se nahnul stranou, překřížil dlouhé nohy před sebou a řekl: „Podle mě jste zjistil, že Milicant a Conway jsou tatáž osoba. Vstoupil jste do bytu a našel jste Milicanta mrtvého. Věděl jste, že budete platit, až budete černej, jestliže nenajdete listiny, které, jak jste v té době již věděl, Milicant vlastní. Udělal jste všechno pro to, abyste je našel, ale nakonec jste to musel vzdát.

Nedařilo se vám. Ta věc vás zasáhla přímo mezi oči. Věděl jste, proti čemu stojíte, ale to vás nijak neuklidňovalo. Když jste zjistil, že to, co hledáte, nemůžete najít, začal jste hledat o to usilovněji.“

„Díky,“ řekl Alden Leeds.

„Za co?“ divil se Mason.

„Že si nemyslíte, že jsem ho zabil. Měl jsem strach, že si to budete myslet.“

Mason řekl: „Vaše otisky jsou po celém bytě. Jeden svědek viděl, jak odcházíte z bytu. Vstoupil do bytu hned po vás. Zjistil, že tu někdo moc hledal a…“

„Kde byl John Milicant?“ přerušil ho Leeds.

„Zřejmě ležel v koupelně na zemi mrtvý.“

„On se tam nepodíval?“

„Ne.“

Leeds pokrčil rameny a řekl: „Nemůžu vám radit, jak na to,

Pane Masone. Vy jste právník, já ne.“

„Kdybyste mi hned na začátku nelhal, taky by mě to napadlo. Ale myslím, že s tím před porotou neobstojíme.“

Leeds přijal Masonovo prohlášení filozoficky. „To je zlé,“ poznamenal.

Mason přikývl. „To je, viďte?“

Chvíli bylo ticho. Potom se ozval Mason. „V San Quentinu si zřejmě nedělají s trestem smrti velkou hlavu. Když musí, odsoudí obžalovaného k trestu smrti, jen to fikne. Je to součást jejich každodenní rutiny. Tvrdí se, že nová plynová komora je horší než provaz.“

Leeds pohlédl na právníka studenýma, mrazivýma očima. „Snažíte se mě snad zastrašit?“

Mason jeho pohled opětoval a jednoduše přikývl. „Ano.“

„Nedělejte to, stejně to nebude fungovat,“ upozornil ho Leeds.

Mason si prohlížel mužův klidný obličej a potom se usmál. „Obával jsem se, že to tak bude,“ připustil.

Za okamžik se Leeds ozval: „Dobrá. Začneme tam, kde jsme přestali.“

Mason řekl: „Podle mě zabila Hogartyho Emily Milicantová. Byl jste v tu dobu mimo chatu. Musela zpanikařit. Snažil jste se hodit to na sebe, ale nešlo to. Tak jste udělal aspoň všechno pro to, abyste zakryl stopy toho, co se stalo a…“

Zarazil se, když viděl, že se Leedsův obličej zkřivil bolestí.

„S tím jste nepočítal, co?“ řekl Mason konverzačně.

Chvíli se zdálo, že Leeds se snaží vší silou ovládnout. Když však promluví, hlas měl klidný. „Ne,“ přiznal, „s tím jsem nepočítal. Jste chytřejší, než jsem si myslel.“

„Když jste obhájcem,“ řekl Mason, „nejhorší na tom je, že musíte svoje klienty chránit. A někdy vaši klienti o ochranu nestojí. Stávají se zbytečně kavalíry a jsou rozhodnutí si to odpykat. Potom je na právníkovi, aby je chránil proti jejich vůli.“

Leeds na to řekl: „Podívejte se, Masone, tohle je čirý nesmysl, a nebezpečný nesmysl.“

Mason řekl: „Emily Milicantová uprchla. Poslala mi fingovaný dopis z hotelu v Yumě a doufala, že mě tím obalamutí.“

„Ona tu není?“ divil se Leeds a z jeho hlasu zaznívalo skutečné nebo dobře hrané překvapení.

„Ne,“ odpověděl Mason. „V hotelu nikdo toho jména není a ani nikdo, kdo by odpovídal jejímu popisu.“

Leeds o tom ještě chvíli mlčky uvažoval.

„Dejme tomu,“ pokračoval Mason, „že objevím díry, které ještě neznám, a zařídím se podle svého nejlepšího svědomí.“

„Proč myslíte, že ho zabila Emily?“

„Mám pro to spoustu důvodů,“ odpověděl Mason. „Nemyslím si, že vy jste ten typ, kterej po vraždě uprchne, a myslím si, že byste nikoho úmyslně nezabíjel, ledaže byste chtěl chránit někoho, koho máte rád. Kdybyste to udělal v Yukonu, tam by byli dva svědkové – vy a Emily. Ale vy jste zůstal a nesl si následky.“

Leeds propletl dlouhé prsy. „Emily,“ řekl „byla velmi odvážná. Měla ráda dobrodružství a omezení, která nastala po bezstarostných devadesátých letech se jí ani v nejmenším nezamlouvala. Byla svá. Velmi divoká, velmi rozhodná a velmi nezávislá.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„Potkala Hogartyho. Přišla k nám jako mladá žena, která se chce dát dohromady se dvěma zlatokopy a na základě společného podílu chce sdílet i všechno dobré a zlé. Byla připravená dělit se o práci, poklízela v chatě, aby tam bylo útulno, vařila a dělala všechno, co bylo v jejích silách. Nebyla však ochotná snášet všechno, co měl Hogarty v úmyslu. Když jsem šel jednou do nejbližší osady pro potraviny, Hogarty zašel příliš daleko. Když jsem se vrátil, byla pryč. Nechala jen vzkaz.“

„Kde je ten vzkaz?“ zeptal se Mason.

„Spálený,“ odpověděl Leeds stručně.

„Zabila ho?“

„Zřejmě,“ řekl Leeds. „Poprali se. Emily vystřelila a kulka ho sklátila. Vstal a vyběhl ven. Nevěděla, kde ho zasáhla. Bylo to ke konci sezóny. Brzy se stmívalo. Myslím, že při pohledu na krev na podlaze a krvavou stopu ve sněhu ji zachvátila panika. Hodila pár věcí na sáňky a vyrazila. V táboře zůstali jen dva psi. S větší smečkou psů jsem jel pro potraviny.“

„Kdy jste se vrátil do chaty?“

„Za tři dny.“

„A pokoušel jste se ji nalézt?“

Leeds přikývl. Zřejmě o tom nechtěl dál mluvit.

„A pokusil jste se najít Hogartyho?“

„Hogarty je mrtvý,“ řekl Leeds. „Střelila ho do břicha. Postaral se o něj jiný zlatokop. Jmenoval se Carl Freehome. Já jsem se to samozřejmě dozvěděl až později. Přišel jsem k té chatě, našel ji opuštěnou a objevil jsem Emilyin vzkaz. Našli jsme dost zlata. To bylo ještě před tím, než se objevila Emily. Emily jsme to neřekli. Hogarty jí to nechtěl prozradit. Zlato bylo schovaný pod podlahou, v místě, co stál krb. Vykopal jsem zlato, využil jsem potravin, které jsem přivezl, a razil si to rovnou do Bílého koně. Po Emily jako by se zem slehla.

Tehdy mě napadlo, že svedu policii z cesty tím, že se budu vydávat za Billa Hogartyho. Kdyby mě někdo obvinil z Hogartyho vraždy, měl bych svědectví, že opustil zemi. Kdyby tvrdili, že byl zabit Leeds, Leeds by se objevil živ a zdráv. Víc jsem pro ni za dané situace udělat nemohl.“

„Nakonec jste ji našel v Seattlu?“

„Ano.“

„Kdy jste se dozvěděl o tom Freehomeovi?“

„Ne já. To ona se o něm po letech dozvěděla. Řekla mi to až před několika týdny, když jsme se setkali. Najal jsem detektivní

agenturu, aby ho našla. Říkali, že byl k vidění před dvěma lety v Dawson City. Tam ztratili jeho stopu. Později slyšeli, že je v Seattlu.“

„Co se stalo s tělem Hogartyho?“

„Když zemřel,“ odpověděl Leeds, „nasedl Freehome na sáňky a jel do naší chaty. Našel díru v podlaze, kde jsem vykopal zlato, a byl dost chytrej na to, aby mu to zapálilo, že je to dobrej úkryt. Začal se rozhlížet kolem a našel zbytek pokladu. Pámbů ví, kolik tam ještě zůstalo. V tu dobu mě to nezajímalo. Snažil jsem se najít Emily… Tak jen soudím z toho, co vím, dal jsem si dohromady dvě a dvě.

Představte si sám sebe na místě Freehomea. Byla to divoká země. Zima se blížila. Země začala zamrzat. Freehome měl šanci, jak zbohatnout. Vykopal mělký hrob a pohřbil Hogartyho. Když skončil, nechal Hogartyho Hogartym a pustil se do kopání. Neměl na vybranou. Z právního hlediska byl důl náš. Podařilo se mu dostat zbytek. Pochopitelně se nechtěl přít o zlato… Chtěl jsem ho vyhledat a říct mu, aby si to zlato nechal – jestli ještě nějaké má. Chtěl jsem slyšet jeho příběh. Doufal jsem, že Hogarty udělal před smrtí nějaké prohlášení. Proto jsme se vypravili na sever.“

„Nenašli jste ho?“

„Proboha, to se ví, že ne. Neměli jsme možnost ani se porozhlídnout. Policie mě dřív sebrala.“

„Váš synovec, Harold,“ řekl Mason, „zřejmě blafoval. Jeho milenka měla byt ve stejném domě jako Milicant. Leeds šel dolů navštívit Milicanta. Zjistil, že Milicant se vydává za Conwaye, a zjistil i to o těch dvaceti tisících. Nevěděl však, jestli jde o vydírání. Chtěl na to přijít. On je tím svědkem, který vás viděl, jak Milicantův byt opouštíte.“

„Tak Harold?“

„Zdá se, že vás to nepřekvapuje,“ poznamenal Mason.

Leeds řekl suše: „Mě už nemůže překvapit nic. Už mám za

sebou nějakej ten pátek.“

„Mám za to, že za daných okolností byste nešel na svědeckou lavici a nevyprávěl svůj příběh.“

Leeds na něho pevně pohlédl a potom pomalu zavrtěl hlavou.

Mason odstrčil židli a postavil se. Jeden ze zástupců šerifa sáhl po telefonu. „Uvidíme se u soudu,“ rozloučil se Mason a mířil ke dveřím. Otevřeli mu a doprovodili ho přes předpokoj na chodbu. Leeds zůstal stát za drátěnou sítí, potom se otočil a čekal, až přijede výtah, aby ho odvezl zpátky do vězení.

V kanceláři na Masona čekal Drake. Stačil jediný pohled na Dellu Streetovou, aby Mason poznal, že detektiv má špatné zprávy. „Co se stalo, Paule?“ zeptal se.

„Našli jsme Emily Milicantovou,“ odpověděl Drake.

„Kde?“

„V San Franciscu.“

„Co tam dělá?“

„Skrývá se v jednom hotelu.“

„Je někdo s ní?“

„Je.“

„Kdo?“

„Ned Barkler.“

„Ó jé!“ vykřikl Mason. Posadil se na roh stolu a zapálil si cigaretu. „Jsou spolu?“ zeptal se.

„Ve stejném hotelu, ale nežijou spolu.“

„Jak k tomu došlo?“ zeptal se Mason.

„No, když jsi mi řekl, že tě oblafla a že není v Yumě, začali jsme kontrolovat letadla. Byla v Yumě, ale zřejmě ti poslala dopis, aby ti oznámila, že bude bydlet v hotelu Border City, ale když to udělala, šla na poštu a zeptala se, zda tam nemá nějaké dopisy. Dostala vzkaz. Nevím, co v něm bylo. Ale jakmile si ho přečetla, nasedla do letadla do San Francisca. Tam už na ni čekal Barkler.“

„Jsou ještě pořád tam?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ odpověděl Drake. „To je na tom to špatný. Policie je totiž našla ve stejnou dobu jako mí muži.“

„Ve stejnou dobu,“ opakoval Mason.

„Jo, přesně tak,“ řekl Drake. „Zdá se mi, že tu něco smrdí, Perry. Myslím, že odposlouchává] můj telefon. Vypadá to, že se na nás napíchli. Sledujou každej náš pohyb.“

Masonův obličej zrudl. „Proboha,“ vykřikl, „já bych je nejradši –!“

„Netušil jsem, že mi odposlouchávaj telefon. Zjistil jsem, že odposlouchávaj tvůj,“ pokračoval Drake. „Nahrávali si tvoje telefonické rozhovory na diktafon. Našli jsme tu místnost. Patří detektivovi, kterej pracuje pro oddělení vražd. Víš, co to znamená, Perry. Utahujou nad náma smyčku.“

Mason řekl: „Na mě si sakra nepřijdou. Zjistím, kdo v tom má prsty, a půjdu po něm. Nemůžou…“

„Už je jim to jedno,“ přerušil ho Drake. „Už vytáhli sítě. Vzali do vazby Emily Milicantovou a Neda Barklera.“

„Co na ně mají?“ zeptal se Mason.

„Nevím,“ odpověděl Drake, „snad závažné svědectví nebo spoluvina. Vzali si tě na mušku, Perry, a užívaj zbraně velkýho kalibru. Dovedeš si představit, co udělaj se mnou.“

„To ale nevědí, co udělám já s nima,“ řekl Mason výhružně. „Z fleku bych moh předvést Emily Milicantovou. Kdybych musel, moh bych ji usvědčit z vraždy Billa Hogartyho a nechal bych státního zástupce, aby dokázal, že Milicant byl Hogarty. Moh bych jim nabourat jejich případ.“

„Uděláte to, šéfe?“ zeptala se Della Streetová dychtivě.

Mason se zádumčivě zahleděl na podlahu a potom zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“ zeptala se.

„To je takový staromódní zvyk,“ řekl Mason, „dnes už je na vymření – chci se zachovat čestně vůči klientovi.“

KAPITOLA 14

Soud se sešel v deset hodin.

Ti, co se zpozdili a hrnuli se do soudní síně na poslední chvíli, bezradně hledali volná sedadla a dostalo se jim napomenutí od přísného soudního sluhy, že v soudní síni nejsou žádná místa k stání. Přitlumený hovor a netrpělivý šum diváků sloužil za dokonalé pozadí, ve kterém se ztrácel šeptaný rozhovor mezi Perrym Masonem a Dellou Streetovou tak, že jen to, že měli hlavy blízko u sebe, svědčilo o jeho důležitosti.

„Gertruda Ladeová ví, co má říkat?“ zeptal se Mason.

Della Streetová přikývla.

„Namítala něco?“ chtěl vědět Mason.

„Ani v nejmenším,“ odpověděla Della. „Naopak, zdálo se, že se jí to vzrůšo líbí.“

Mason se usmál. „Myslím, že se dostala do správné společnosti.“

„To bych řekla,“ souhlasila Della Streetová.

Otevřely se postranní dveře a zástupce šerifa přivedl do soudní síně Aldena Leedse.

Šepot v soudní síni utichl a byl přerušován jen vzrušeným dýcháním pozorného posluchačstva. Ze své místnosti vešel do soudní síně soudce Knox a soudní sluha přiměl posluchačstvo k pozornosti.

Bob Kittering, který se snažil uchovat klidný hlas, povstal ze židle a řekl: „Smíme-li využít vaší ctěné shovívavosti, rádi bychom nahradili odborníka na otisky novým svědkem, který nám může sdělit důležitá fakta, která jsme neměli ještě včera k dispozici.“

Soudce Knox pohlédl na Perryho Masona.

„Bez námitek,“ poznamenal Mason.

„Velmi dobře, je to můj příkaz,“ pronesl soudce Knox.

Kittering řekl: „Předvolávám na místo pro svědky pana Harolda Leedse.“

Harold Leeds se vynořil ze zadních řad. Kráčel pomalu, jako kdyby si jeho nohy víc než jasně uvědomovaly, jaký osud ho na konci cesty čeká.

„Přistupte blíže,“ vyzval ho Kittering. „… Tak je to lepší… Zvedněte pravou ruku k přísaze. Uveďte svoje jméno, adresu a povolání. Potom se posaďte na svědeckou lavici… Tak, pane Leedsi, jmenujete se Harold Leeds a jste synovcem Aldena Leedse, který je obžalovaným v tomto případě. Je to tak?“

„Ano,“ řekl Harold Leeds ponuře, s očima sklopenýma, „je to tak.“

„Znal jste Johna Milicanta dříve, než zemřel?“

„Ano, znal.“

„Řekl vám někdy John Milicant při jakékoli příležitosti něco o své pravé totožnosti?“

„Ano, řekl.“

„Co to bylo?“

„Okamžik,“ ozval se soudce Knox „ještě než zodpovíte tuto otázku,“ a pohlédl na Masona, jako kdyby čekal na jeho námitku. Když však žádnou neslyšel, pronesl: „Nejsem si tak jistý, pánové, ale tato otázka zcela jasně volá po svědecké výpovědi, kterou svědek nezná z vlastní zkušenosti.“

Kittering si přitáhl aktovku a vytáhl několik hustě popsaných stránek kancelářského papíru.

„Jestli Vaše Ctihodnost dovolí,“ řekl, „rád bych byl v této věci vyslechnut. I když je pravda, že tato otázka může v jistém slova smyslu volat po svědecké výpovědi, kterou svědek nezná z vlastní zkušenosti, v jiném smyslu toho slova jde o výpověď z doslechu, kterou zákon i zvyklosti všech soudů všeobecně přijímají.

Například se často ptáváme svědka: ‚Jak jste starý?‘ A svědek udá svůj věk. Samozřejmě tato otázka vyžaduje svědeckou

výpověď, kterou svědek nezná z vlastní zkušenosti, a odpověď je na takové výpovědi založená. Přesto se má všeobecně za to, že je jen přirozené takovou výjimku svědecké výpovědi z druhé ruky povolit.

Nyní když přistoupíme k další podobné situaci, člověk stanoví svoji identitu na základě toho, že užívá jistého jména. Jestliže je nazýván jistým jménem, vše, co je v takovém případě nutné, je tvrdit, že je to naše identita. V daném případě chceme ukázat, že zesnulý užíval mnoho let jméno Bill Hogarty a pod tímto jménem potkal v Yukonu Leedse a pustil se s ním do hledání zlata…“

„Rozumím vám,“ řekl soudce Knox, „ale tato otázka žádá po svědkovi, aby opakoval, co mu zesnulý řekl. Je to podle vašeho mínění součást res gestae, skutkové podstaty?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce Knox se zachmuřil. „Vymiňuji si právo o té otázce rozhodnout,“ řekl. „Soud se přiklání k názoru, že je třeba mít v případě nějaký důvod, o který se opřeme, chceme-li tvrdit, že je to součástí res gestae.“

„Chtěl jsem to ukázat právě touto otázkou, Vaše Ctihodnosti.“

„Já vám rozumím,“ poznamenal soudce trpělivě, „ale domnívám se, že bude lepší, když to nejdříve odůvodníte, aby soud mohl dospět k rozumnému závěru, kolik času můžeme rozhodnutí o res gestae věnovat.“

„A jak vidím,“ vypíchl Kittering pod vlivem náhlé inspirace, „na straně obhajoby také není námitka.“

Soudcovou tváří přelétl překvapený výraz. Pohlédl na Perryho Masona, zachmuřil se a zamyšleně pronesl: „Myslím, že je to v pořádku. Jak tomu rozumím, pane Masone, je to tak?“

Mason poznamenal: „Je to tak, Vaše Ctihodnosti. Nemám žádné námitky.“

„Dobrá,“ řekl soudce Knox podrážděně, „stejně musíte uvést nějaké odůvodnění.“

Kittering se obrátil ke svědkovi. „Zeptám se vás toto, pane Leedsi. Znal jste za života nějakého Billa Hogartyho?“

„No,“ odpověděl Leeds váhavě, „znal jsem nějakého Billa Hogartyho alias Conwaye alias Milicanta.“

„Jak jste věděl, že je to Hogarty?“

Leeds odpovídal zjevně podle toho, co se naučil zpaměti. „Stejně jako vím, že vy jste pan Kittering, státní zástupce – protože mi to řekli. Řekl mi, že se nejmenuje Milicant, že není bratrem Emily Milicantové, že byl Billem Hogartym, mužem, o kterém se Alden Leeds domníval, že ho zavraždil. Tvrdil, že si od té doby zlomil nos a přibral trochu na váze, takže ho strýc Alden nepoznal…“

„Okamžik,“ přerušil ho soudce Knox. „Myslím, že ta odpověď byla víc než vyčerpávající. Odpověď, jak byla uvedena, rozhodně zodpovídá otázku, jak byla položena. Mám za to, že jakékoli prohlášení, které zesnulý před tímto svědkem pronesl za účelem ukázání motivace, zlého úmyslu nebo zlé krve mezi oběma stranami nebude přijato jako důkaz, ledaže by to bylo prohlášení umírajícího. Mám za to, pane žalobce, že vaše otázka se takového sdělení netýkala.“

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Velmi dobře. Pokračujte, prosím.“

„Viděl jste obžalovaného tu noc, co se stala vražda – to znamená sedmého tohoto měsíce?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Asi v deset dvacet pět večer.“

„Kde?“

„Vynořil se z bytu Billa Hogartyho – nebo Johna Milicanta, ať už mu říkáte, jak chcete.“

„Prosím uveďte, co přesně jste viděl a co přesně jste udělal,“ vyzval ho Kittering.

Leeds vyprávěl soudci svůj příběh. Chvílemi byl jeho hlas tak tichý, že i zapisovatel měl potíže, aby mu rozuměl. Chvílemi mluvil uvolněněji. Stále se snažil svůj vztah s Inez Coltonovou odsunout do pozadí.

Když skončil, Kittering, který zřejmě doufal, že Masona co nejvíce překvapí, řekl náhle: „Křížový výslech.“

„To, je všechno,“ řekl Mason se sladkým úsměvem. „Nemám žádné otázky.“

Zdálo se, že Leeds je v rozpacích. Státní zástupce tomu nemohl uvěřit. „Chcete říct, že nepodrobíte tohoto svědka křížovému výslechu? Nebudete ho vyslýchat, pokud jde o otázku totožnosti?“

„Ne,“ odpověděl Mason.

„Dobrá, svědek se propouští a nyní předvolám ještě jednoho svědka – pana Guye T. Serleho.“

Soudce Knox pohlédl na Perryho Masona. „Nějaká námitka, pane obhájce?“ zeptal se.

„Žádná,“ odpověděl Mason.

Serle pomalu předstoupil, složil přísahu, zodpověděl běžné úvodní otázky a potom se pln očekávání zahleděl na Kitteringa.

„Znal jste Williama Hogartyho alias Johna Milicanta alias Louie Conwaye za jeho života?“ položil mu otázku Kittering.

„Znal.“

„Viděl jste ho večer sedmého tohoto měsíce?“

„Viděl.“

„Kde?“

„V jeho bytě.“

„Kdy?“

„Někdy kolem půl osmé nebo ve tři čtvrtě na osm večer.“

„Kdo byl přítomen?“

„Jen Conway – to je Hogarty – a já.“

„Jak dlouho jste se zdržel?“

„Odcházel jsem asi dvacet minut po osmé.“

„Co se dělo? Sdělte laskavě soudu, co bylo řečeno a co se dělo.“

„Zkrátka Conway…“

„Myslím,“ přerušil ho Kittering, „že vzhledem k důkazům, které máme dosud k dispozici, bude lepší z hlediska záznamu, když se o něm budete zmiňovat jako o Hogartym.“

„Dobrá. Hogarty a já jsme měli nějaké úřední jednání. Prodal mi svůj podnik. Policie ho vyhmátla. Myslel jsem si, že to píchnul jeden ze zákazníků Louie nebo někdo, kdo měl na Louie spadeno. Řekl jsem mu, že myslím, že to byl Alden Leeds, kdo dal avízo. Louie to vůbec nepřekvapilo. Chtěl jsem, aby Louie – Hogarty – stál při mně. Řekl, že mě podpoří.“

„Ještě o něčem jste mluvili?“ zeptal se Kittering.

„To je asi tak podstata; Hogarty měl několik telefonátů a ani jeden z nás jsme nejedli. Řekl mi, ať zavolám na číslo, které mi dal, a ať objednám večeři. Zavolal jsem tam a večeři nám donesli. Nevolal Louie – Hogarty, ale já. Myslím, že bylo přesně deset minut po osmé, když nám večeři přinesli. Oba jsme spěchali, tak jsme ji snědli rychle. Pak jsem si s Hogartym potřásl rukou a odešel.“

„O ničem jiném jste nehovořili?“ zeptal se Kittering.

„O ano. Řekl mi, abych mu zavolal v deset hodin a že mi řekne, zda je všechno v pořádku.“

„V kolik hodin?“

„V deset.“

„Jste si tím jist?“

„Rozhodně.“

„Zavolal jste mu?“

„Zavolal.“

„Kdy?“

„Přesně v deset hodin.“

„Křížový výslech,“ obrátil se Kittering na Perryho Masona s vítězným úsměvem.

Mason se zeptal hlasem, který je charakteristický pro běžný neformální rozhovor: „Měl jste pocit, že Alden Leeds dal policii tip, který měl za následek policejní zátah ve vašem podniku?“

„Považoval jsem to za možné.“

„A Milicant – nebo Hogarty, ať už to byl kdokoliv – to také považoval za možné?“

„Připustil, že je to možné. Věděl jsem, že Leeds bude na Conwaye vysazenej, že se ho bude snažit odklidit z cesty – jenomže Leeds nevěděl, že Conway a Milicant je jedna a tatáž osoba a nepoznal Milicanta jako Hogartyho. Myslel si, že Hogarty je mrtvý. Hogarty tvrdil, že vyhledá Leedse a řekne mu, že je Conway.“

„Dělalo vám potíže přimět Milicanta, aby souhlasil s vaší záchranou?“

„Vůbec ne. Uznal, že by nebylo fér, abych se stal obětním beránkem.“

„Způsobily vám vaše starosti nechutenství?“

„Nechutenství?“

„Ztratil jste chuť k jídlu?“

„Ne. Když se situace obrátí proti vám, nedá se nic dělat. Nemá smysl se snažit proti tomu něco dětinského podnikat.“

„Je pravda, že v domácí jídelně osmého tohoto měsíce v době oběda, jste se mi svěřil, že kdyby Alden Leeds vám dal nějaké finanční odškodnění, změnil byste svoji svědeckou výpověď tak, aby to vypadalo, že váš telefonní rozhovor s Conwayem se odehrál poté, co jste odešel z Conwayova bytu?“

„To není pravda!“ vykřikl svědek. „A vy dobře víte, že to není pravda!“

„Žádnou takovou nabídku jste neučinil?“

„Ne. Vy jste se mě snažil podplatit a já jsem vám řekl, že

Alden Leeds nemá dost peněz na to, aby mě přinutil změnit moji výpověď. Vy jste mi vyhrožoval, pokoušel jste se mě podplatit a zastrašit.“

Soudce Knox vrhl na Masona zachmuřený pohled, ale Mason přešel jakoby nic na jiné téma.

„Pane Serle,“ oslovil svědka, „tu noc, co se stala ta vražda, jste byl zatčen z důvodu trestního činu, viďte?“

„Ano.“

„Byl jste někdy stíhán pro trestní čin?“

Kittering se postavil. „Námitka, tato otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci,“ pronesl. „Není to správná otázka, jedná se o obvinění svědka. To může nastat pouze v případě, kdy byl svědek usvědčen z trestního činu, pouze tehdy lze tuto otázku při křížovém výslechu vznést.“

„Nesnažím se tohoto svědka obvinit,“ hájil se Mason. „Snažím se pouze poukázat na zaujatost svědka.“

„Námitka se zamítá,“ prohlásil soudce Knox.

„Ještě jsem nebyl souzen,“ řekl Serle, „protože nedošlo k žádnému případu. Policejní razie proběhla na základě hlášky Aldena Leedse. Neexistují žádné důkazy.“

„Vy jste byl vlastně dostatečně mazaný,“ pokračoval Mason, „abyste si uvědomil, že si můžete udělat dobré oko u pana státního zástupce, když pozměníte dobu telefonického rozhovoru z deseti třiceti na deset hodin. A taky jste tak učinil. Nyní se ptám, je pravda, že telefonní rozhovor, o jakém jste se tu zmínil, že proběhl v deset hodin, nastal asi až o třicet minut později?“

„To tak nebylo,“ vykřikl Serle.

„A že když jste se poprvé zmínil policii o rozhovoru, který jste tlumočil i mně v domácí jídelně, nemluvil jste o tom, že vám Hogarty řekl, že za deset minut čeká návštěvu, se kterou bude mít asi desetiminutové jednání?“

Serle se nervózně zavrtěl, ale hlas měl klidný. „Vzpomněl

jsem si na náš rozhovor lépe, když jsem měl možnost si to rozmyslet. Ale dobrá, tohle mi Hogarty opravdu řekl… Víte, jak to chodí. Nevzpomenete si na všechno, co vám člověk po telefonu řekne, když si ten hovor poprvé snažíte vybavit.“

„Když jste odešel z domu, kde měl Conway, nebo Milicant, svůj byt, jel jste přímo do kulečníkové herny, co má otevřeno dvacet čtyři hodin denně?“

„Ne.“

„Ne?“

„Ne.“

„Kolik času uběhlo od vašeho odchodu z Conwayova bytu do příchodu do herny?“

„Nevím. Řekl bych tak patnáct nebo dvacet minut.“

„A co jste mezitím dělal?“

„Různé věci.“

„Jmenujte alespoň jednu.“

„Telefonoval jsem.“

„Komu?“

„Přítelkyni.“

„A kdo je tou vaší přítelkyní?“

Serle se zarazil a zahleděl se na Kitteringa pln očekávání. Kittering povstal a řekl: „Námitka, Vaše Ctihodnosti. To není správný křížový výslech. Panu obhájci se může dostat rozumného údaje o časovém rozpětí. Prosím uvědomte si, že doposud, pokud jde o svědka, nebyla vznesena otázka, zda se jeho výpověď případu týká, pokud jde o určení času. Obhajoba se přirozeně domnívá, že tento telefonní rozhovor proběhl před tím, než Leeds byt opustil. Obžaloba se naopak domnívá, že tomu tak není.“

Soudce Knox pohlédl na Perryho Masona. „Rád bych, kdybyste tuto otázku zatím odložil stranou, pane obhájce, a doložil nám její opodstatnění v případu. Soud nechce uvést ostatní strany do rozpaků uváděním jejich jmen – pokud to není nezbytně nutné.“

Mason pokračoval v křížovém výslechu klidným a nevzrušeným hlasem: „Je pravda, že když jste vstoupil do herny, řekl jste svědkům, že budete kolem půl jedenácté volat Louii Conwayovi?“

„To je možné,“ souhlasil Serle.

„Vy jste těm mužům lhal?“

„Nelhal jsem. Neviděl jsem důvod, proč bych měl hazardním povalečům vykládat o svejch soukromejch záležitostech.“

„Přestože jste věděl, když jste do herny vstupoval, že máte v úmyslu zavolat Billu Hogartymu, nebo Louii Conwayovi, v deset hodin, přesto jste těm mužům řekl, že mu zavoláte někdy kolem půl jedenácté?“

„Ano.“

„Netvrdil jste panu státnímu zástupci, když jste poprvé vyprávěl svůj příběh, že jste volal Conwayovi v deset třicet?“

„Ne.“

„Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Kittering, „rád bych, aby se o oběti mluvilo jako o Hogartym, spíše než o Conwayovi. Záznamy tak nebudou aspoň zmatečné a…“

„Dosud nemáme dostatečné důkazy,“ přerušil ho soudce Knox, „abychom mohli na panu obhájci požadovat, aby svoje otázky takto formuloval.“

Mason řekl, jako kdyby mu to nepřipadalo tak důležité: „Myslím, že je to v pořádku. Budu předpokládat, že jeho skutečné jméno bylo Hogarty, a budu se tak o něm zmiňovat, když si to pan žalobce přeje.“

„Dobrá, budeme tak předpokládat,“ projevil souhlas Kittering.

Soudce Knox vrhl na Perryho Masona ostřížíˇ pohled. „Stanovení identity může být důležité při zjišťování otázky motivace, pane obhájce.“

„To je v pořádku,“ řekl Mason bezstarostně. „Vím, že se jistý čas vydával za Hogartyho, a jestliže pan Kittering má pro to

důkazy, můžeme to přijmout, a ušetříme tím čas.“

„Já pro to žádné důkazy nemám,“ ohradil se Kittering.

„Dobrá,“ poznamenal soudce Knox. „Pokračujte v křížovém výslechu, pane Masone.“

„Tvrdil jste okresnímu zástupci nejdříve, že to bylo v deset hodin?“ zeptal se Mason.

„Nezmiňoval jsem se o čase.“

„Aha,“ poznamenal Mason. „Vy jste řekl policii, že jste volal Hogartymu. Oni vám pak vysvětlili, že je důležité určit čas toho hovoru, protože kdyby se hovor odehrál později než v deset dvacet, znamenalo by to, že by nemohli usvědčit Aldena Leedse z vraždy. Je to tak?“

„No, chvíli jsme si povídali. Oni mi něco řekli a já jim zas něco odpověděl.“

„Vysvětlili vám, jak je důležitý časový faktor, dříve než jste se zmínil o přesné době, kdy se ten telefonní rozhovor odehrál?“

„Ano, dá se to tak říct.“

„A vy jste si to chytře spočítal, že by vám to mohlo přinést výhodu, tak jste učinil prohlášení v tom smyslu, že nevidíte důvod, proč s policisty nespolupracovat, jestliže mají v úmyslu provést ve vašem podniku razii a zatknout vás pro spáchání trestního činu. Je to tak?“

„Přirozeně jsem nebyl příliš nadšený.“

„A jeden z policistů vám navrhl, že by se to tím mohlo srovnat, viďte,“

„No, řekl, že jestliže se neukáže svědek obžaloby, jim že je to putna.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „vraťme se k tomu, co jste dělal, když jste odešel z Hogartyho bytu. Zatelefonoval jste přítelkyni. Není pravda, že jste telefonoval do domácí jídelny a že jste mluvil s Hazel Sticklandovou?“

Serle zbrunátněl v obličeji a tvářil se vyděšeně. „Ale… já…“

„Nezapomínejte,“ upozornil ho Mason a ukázal na něho ukazováčkem, „že jste pod přísahou.“

„Tedy, ano. Volal jsem jí, ale ne do jídelny.“

„A co jste jí řekl?“

„Námitka,“ ozval se Kittering. „Otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Nejedná se o správný křížový výslech.“

„Námitce se vyhovuje,“ přikázal soudce Knox. „Můžete určit čas, kdy rozhovor proběhl, pane obhájce. Skutková podstata se zdá ležet mimo rámec správného křížového výslechu.“

„Vaše Ctihodnosti, domnívám se, že tento rozhovor je důležitý,“ řekl Mason.

„Já ne, ne tak, jak je otázka v současné době formulována. Samozřejmě vy vedete křížový výslech, a proto máte právo pokládat navádějící otázky. Jestliže se domníváte, že rozhovor je důležitý, musíte otázku postavit tak, abyste to dokázal.“

Mason se obrátil k Serlemu a zeptal se: „Je pravda, že jste řekl Hazel Sticklandové, aby si sbalila věci a opustila město? Že se s ní setkáte, dáte jí nějaké peníze a všechno jí vysvětlíte?“

„Stejná námitka,“ ozval se Kittering.

Soudce Knox vrhl na Perryho Masona zachmuřený pohled. „Jste přesvědčen, pane obhájce, že to má něco společného s vyšetřovaným zločinem?“

„Ano,“ odpověděl Perry Mason. „To děvče dělalo servírku v domácí jídelně a bylo přítelkyní tohoto svědka. Tu noc, co byla spáchána vražda, se Serle sešel s Billem Hogartym ještě dříve, než šel Hogarty do svého bytu. Vzal totiž Hogartyho do domácí jídelny na večeři a Hazel Sticklandová je obsluhovala. Restaurace měla toho dne dvě speciality. Jedna z nich bylo rybí filé s pečenými brambory a druhou byly jehněčí kotlety s hráškem a pečenými brambory. Serle a Hogarty si dali to druhé… Mám tu jídelní lístek z restaurace, který se týden co týden opakuje.“

„V kolik to bylo hodin?“ zeptal se soudce Knox a bylo vidět, že mu to vrtá hlavou.

„Asi šest hodin nebo šest patnáct,“ odpověděl Mason.

„Tento svědek však večeřel v bytě s Hogartym tu noc, co došlo k vraždě,“ poznamenal soudce Knox důrazně. „O tom snad není pochyb.“

„Podívejte se na něho, jestli mu věříte,“ upozornil ho Mason.

Kittering vyskočil. „Námitka. Vznáším námitku proti výměně názorů mezi soudcem a panem obhájcem a námitku i proti prohlášení, které uvedl pan obhájce. Považuju to z právního hlediska za zcela nevhodné chování.“

Soudce pohlédl na bílý, unavený obličej Serleho a potom se obrátil k Perrymu Masonovi. „Námitka se zamítá,“ řekl. „Zodpovězte tu otázku.“

„Není to snad pravda?“ zeptal se Mason. „Neřekl jste jí právě tohle?“

„Ne,“ odpověděl Serle napjatým přiškrceným hlasem.

„Snažil jste se zmáčknout Hogartyho kvůli té kauci. Nedal se,“ začal Mason. „Věděl jste, že i když vás na kauci vykoupí, nikdy nebudete moct svůj podnik znovu otevřít. Rozzuřilo vás to. Zaplatil jste mu za ten podnik. Žádal jste vrácení kupní ceny a také jste trval na tom, že tu kauci složit musí. Odmítl. Začal jste uvažovat. Věděl jste, že má u sebe větší část z těch dvaceti tisíc dolarů, zřejmě přímo u sebe v náprsní tašce. Když jste se rozešli, napadlo vás, zdali by nebylo možné ho zabít a ty peníze získat. Udělal jste to však tak, abyste měl dokonalé alibi. Věděl jste něco o tom, jak pitevní chirurgové určují dobu smrti z obsahu natrávené potravy. Věděl jste, že v šest patnáct Hogarty jedl a věděl jste přesně, co jedl.

Téměř o dvě hodiny později jste za ním šel do bytu a zabil jste ho. Zdržel jste se tak dlouho, abyste si z restaurace v bloku mohl nechat donést přesně to samé jídlo, které Hogarty snědl v

restauraci. Když přišel číšník s objednaným jídlem, byl jste v Hogartyho ložnici, zabraný pravděpodobně do rozhovoru s mrtvým. Schválně jste měnil hlas, abyste docílil dvou odlišných hlasů, a všechno mluvení jste odbyl sám. Je to tak?“

„To je lež!“ vykřikl Serle, ale hlas měl vzrušený a přiškrcený.

Mason klidně a nemilosrdně pokračoval. „Čekal jste, až přinesou talíře, a potom jste jejich obsah shrnul do koše na odpadky.“

„To není pravda.“

„Potom jste odešel, spokojen se svým dokonalým alibi. Dával jste si pozor, aby dveře byly zamčené. Netušil jste, že Marcia Whittakerová má od bytu klíč. Po vraždě jste šel do herny, kde jste věděl, že najdete pár kamarádů. Sdělil jste jim, že budete Hogartymu telefonovat kolem půl jedenácté.

A potom, aby všechno do sebe zapadalo, jste to zaonačil tak, že zesnulý byl zavražděný hned po tom telefonním rozhovoru. Předstíral jste, že vytáčíte číslo a že s ním rozmlouváte po telefonu. Předstíral jste, že jste zabraný do hovoru o té kauci. A potom z herny jste šel rovnou na policejní stanici, protože jste si myslel, že tím svoje alibi ještě posílíte.“

„Nic takového jsem neudělal,“ bránil se Serle tvrdošíjně.

Kittering, který se vzpamatoval, řekl: „Vaše Ctihodnosti, vznáším námitku. Toto je pokus o zastrašení svědka. To…“

„Námitka se zamítá,“ pronesl soudce Knox. „Pokračujte, pane Masone.“

„Radši si to ještě rozmyslete,“ obrátil se Mason na svědka, „protože já chci to, co říkám, dokázat.“

Serle sešpulil rty, ale neřekl nic. Kůže na čele se mu perlila chladným potem.

„Nyní,“ pokračoval Mason nevzrušeně, „se vrátím k noci, kdy byla spáchána vražda. Šel jste do domácí jídelny. Hazel Sticklandová vás obsluhovala. Ona…“

„Nejedl jsem tam tu noc, co se stala vražda,“ zabreptal Serle. „Jedl jsem s Hogartym v jeho bytě. Říkám vám, že ten večer jsem v žádnou dobu v domácí jídelně nebyl.“

Mason klidně namítl: „Byl jste tam, pane Serle. Vy a Bill Hogarty. Mohl jste to zařídit tak, že jste se té servírky zbavil, ale možná jste si nevšiml, že u vedlejšího stolu seděly dvě dívky a Hogarty se pokradmu pokoušel jednu z nich sbalit.“ – Mason se obrátil čelem k obecenstvu. „Slečno Gertrudo Ladeová,“ vyzval ji! „Můžete se postavit?“

Gertruda Ladeová se vztyčila.

Mason na ni namířil ukazováčkem a vyzval Serleho: „Podívejte se na tu mladou ženu, pane Serle. Ptám se vás, už jste ji někdy viděl – není skutečností, že seděla u vedlejšího stolu, když jste večeřel v pátek sedmého tohoto měsíce v domácí jídelně?“

Gertruda Ladeová řekla: „Je to on.“

Státní zástupce vyskočil a začal chrlit námitky. Mason zvedl ruku a řekl: „Ne, ne, slečno Ladeová, už ani slovo prosím! Váš čas ještě přijde. Váš i té mladé dámy, co byla s vámi. Jen jsem chtěl vědět, zda vás pan Serle pozná. Posaďte se prosím.“

Gertruda Ladeová se posadila.

Obličej Serleho zezelenal.

V tu chvíli se otevřely dveře a do soudní síně dva strážci přivedli Emily Milicantovou.

Mason se na ni upřeně zahleděl a potom se ještě jednou obrátil k Serlemu. „Stále trváte na tom, že jste večeřel ve společnosti Billa Hogartyho v jeho bytě, a ne v domácí jídelně?“ zeptal se ho.

Serle na okamžik zaváhal a potom vybreptl: „Jedli jsme dvakrát. Jednou tam a jednou u něho v bytě. Měl pořád hlad.“

Mason se usmál. „A měli jste takový hlad,“ řekl, „že jste snědli všechno, co bylo na talíři?“

„Ano.“

„Chcete soudu namluvit, že jste snědli i slupky od pečených

brambor?“

„Ano,“ odpověděl Serle. „Vždycky je jím.“

„A“ poznamenal Mason, „Také vždycky polykáte kosti z kotlet?“

Serle upřel na Masona oči v nevýslovné hrůze.

Mason pokračoval: „Při příští vraždě to zkuste lépe, pane Serle. Když jste seškraboval jídlo z talířů do koše na odpadky, udělal jste osudnou chybu v tom, že jste si neuvědomil, že bývá zvykem nechávat kosti na talíři.“

Mason se laskavě usmál na soudce Knoxe a řekl: „Obhajoba tvrdí, že Alden Leeds se objevil v bytě, až když byl Hogarty mrtvý. Předpokládám, že je pravda, že Milicant byl ve skutečnosti Hogarty. Vydíral obžalovaného a bylo tudíž zcela přirozené, i když možná z právního hlediska nesprávné, že obžalovaný se pokusil získat listiny, které by odhalily něco, co chtěl před veřejností skrýt. A proto obžalovaný prohledal byt, a proto tam zanechal spoustu otisků. Usilovně ty listiny hledal.“

„Ale,“ ozval se Kittering a vyskočil na nohy, „ty papíry byly listiny, které ho spojovaly s pokusem o zavraždění, spáchaném na Billu Hogartym a byly spojené s ukradením majetku a…“

„Ale ne,“ zarazil ho Mason s úsměvem. „Tyhle papíry se týkaly zcela jiné věci. Obžalovaný je již našel, pěkně děkuju. A byly zničeny.“

Mason se posadil.

Serle zaječel: „Je to lež!“

Kittering řekl: „Vaše Ctihodnosti, vznáším námitku…“

Mason se prudce obrátil ke Kitteringovi: „Kdyby vás trochu víc zajímalo najít skutečného vraha a méně odsoudit nevinného člověka, jenom proto, že jste ho začali soudit, spolupracoval byste se mnou místo, abyste šel proti mně… Když Hogarty dostal první šek, musela ho banka proplatit, ale domnívala se, že jde o vydírání, proto si poznamenali čísla těch šeků. Serle měl ty šeky po smrti

Hogartyho u sebe. Myslím, že je u něho najdete.“

Soudce Knox poznamenal: „Soud udělá dvacetiminutovou přestávku. My…“

Zarazil se, když Serle vykřikl: „Odmítám podstoupit toto pronásledování,“ prolítl soudní síní a dveřmi zmizel v soudcově místnosti.

Soudce Knox zařval na zástupce šerifa, který měl na starosti Leedse: „Chyťte ho! Chyťte ho! Neseďte tu jako bluma!“

Zástupce šerifa vystartoval za ním.

Mason škrtl sirkou o podrážku a zapálil si cigaretu.

Della Streetová mu nadšeně stiskla zápěstí: „Teda šéfe,“ řekla, „nejradši bych si zatančila na soudcovské lavici.“

„Neberte si to tak,“ řekl jí. „Buďte nenucená. Zapalte si. Nezapomeňte, že vás lidé pozorují. Předstírejte, že můžete kdykoliv vytáhnout z klobouku králíka. Nechcete cigaretu?“

„Dejte mi tu, co kouříte, šéfe,“ řekla. „Nedokázala bych si teď zaboha sama připálit. Proč jste učinil tu poznámku o tom, že Alden Leeds našel Hogartyho mrtvého a že prohledal celý byt?“

„Protože jsem chtěl vysvětlit, proč jsou všude jeho otisky,“ odpověděl Mason, „a chtěl jsem dát tip Emily Milicantové, že vím, jak to bylo s Hogartym. Já…“

Zarazil se, když k nim přistoupil rozzuřený Kittering a nahnul se nad jejich stůl.

Kittering, který byl tak rozčilený, že sotva mohl mluvit, jen prskal: „Co si to myslíte, vy ďáble… Za tohle budete vyškrtnut ze seznamu advokátů.“

„Za co?“ nechápal Mason.

Kittering ukázal prstem na Gertrudu Ladeovou. „To děvče,“ hřímal. „Nebyla v té restauraci o nic víc než já sám! Jeden z mých vyšetřovatelů mi řekl, že je z vaší kanceláře, že pracuje na ústředně.“

„Ano, to pracuje,“ souhlasil Mason klidně a spokojeně vyfoukl

oblak cigaretového dýmu.

„Tohle vám neprojde,“ rozčiloval se Kittering.

„A proč ne?“

„Protože je to nelegální, je to nemorální, je to… Podle mě je to urážka soudu. Jdu teďka za soudcem Knoxem a řeknu mu, jak podvodně jste celou věc zosnoval.“

Kittering odpochodoval směrem k soudcovým místnostem. Mason dál v klidu pokuřoval.

„Šéfe,“ oslovila ho Della Streetová šeptem, „nemyslíte, že to soudce Knox bude za urážku soudu považovat,“

„Mně je fuk, za co to bude považovat,“ pronesl Mason a opřel se chodidly o vedlejší židli. „Doufám, že bude. Byl už nejvyšší čas, abychom podstoupili rozhodující zkoušku. Zatím to vypadá, že kdykoliv se neřídíme konvenčními metodami řešení případu, chce nás někdo popohnat před výbor asociace obhájců. Ať jdou do háje. Je načase, aby se dozvěděli, kam to vede.“

„Ale šéfe,“ řekla, „tohle byla…“

Mason ji přerušil a pokýval hlavou směrem ke dvěma strážcům, kteří přivedli do místnosti Emily Milicantovou a teď potichu rozmlouvali s Aldenem Leedsem.

„Podívejte se na ně,“ řekl. „Vytahují svoji osvědčenou taktiku. Snaží se Leedsovi namluvit, že Emily Milicantová všechno přiznala a že nemá cenu něco zatajovat. Domnívají se, že oni mají právo vytahovat tyhle nechutnosti, a když něco uděláme my, hned nás považují za gaunery. Já…“

Zmlkl, protože ve dveřích se objevila vážná tvář soudce Knoxe a rozmlouvala se soudním sluhou. Soudní sluha po chvíli přistoupil k Masonovi a řekl mu: „Soudce si přeje, abyste ho neprodleně navštívil v jeho místnosti, pane Masone.“

Mason zamáčkl cigaretu a řekl: „Počkejte tady, Dello. Kdyby se vás někdo na něco ptal, odmítněte odpovídat. Nic neříkejte a hlavně nic nevysvětlujte.“

Mason kráčel s klidem do soudních místností, nehledě na cvrkot vzrušených hlasů, které se v soudní síni ozývaly a bez ohledu na zvědavé oči, které ho sledovaly.

Soudce Knox řekl: „Pane Masone, pan Kittering vznesl tady tak velké obvinem, že se cítím povinen vás požádat o vysvětlení, dříve než podniknu nějaké kroky. Jestliže je to obvinění pravdivé, potom se zřejmě nejedná pouze o pohrdání soudem, ale o vážné porušení profesionální etiky.“

Mason se pohodlně posadil, překřížil nohy a pronesl: „Je to pravda.“

„Chcete říct, že tato mladá žena byla přivedena do soudní síně, aby svědčila, že je vaší zaměstnankyní, a že ve zmíněné restauraci vůbec nebyla?“

„Ano, to všechno je pravda,“ odpověděl Mason a po chvíli dodal: „Bylo zde proneseno mnoho řečí o tom, co znamená profesionální etika. Jsem rád, že jsem si její hranice ozkoušel v praxi.“

„Nebudete tak rád, až zjistíte, že to soud považuje za pohrdání soudem,“ pronesl soudce Knox zachmuřeně.

Mason řekl: „Je nevyšší čas, aby si soudy uvědomily, že jsou to instituce pro poskytování spravedlnosti. Jsou nástrojem lidu. Jsou zde, ne aby rozšířily řady státních zaměstnanců, ale aby poskytovaly spravedlnost. Připouštím, že můj křížový výslech byl neregulerní, ale co je na něm tak špatného? Požádal jsem Gertrudu Ladeovou, aby povstala. Ona povstala. Zeptal jsem se Serleho, zda si pamatuje, že tato mladá žena seděla u vedlejšího stolu. Kdyby mluvil pravdu, mohl říct ‚ne‘, že tam nemohla být, protože on tam nebyl a nic víc by na tom nebylo.“

„Ale vy jste přiměl tu mladou ženu, aby přísahala, že tam byla,“ protestoval Kittering.

„Nic takového jsem neudělal,“ bránil se Mason a vrhl na vzrušeného státního zástupce pohrdlivý pohled. „Tak za prvé,

nebyla pod přísahou. A za druhé, vše, co řekla, bylo: ‚Je to on'. To nebyla žádá nepravda. On je on."

„Nesouhlasím s vámi," namítl Kittering.

„Dobrá," řekl Mason. „Probereme si to ještě jednou. Vy budete zastávat stanovisko, že on není on. Já budu tvrdit, že on je on. Jaké důkazy mi můžete nabídnout?"

„Tak to nemyslím," bránil se Kittering.

„Tak jste to řekl," poznamenal Mason.

„Vy dobře víte, jak to myslím."

„Mně je fuk, jak to myslíte," pronesl Mason. „Já mluvím o tom, co bylo řečeno. Všechno, co Gertruda Ladeová řekla, bylo ‚Je to on.'"

„Dobře víte, co jste měl v úmyslu, aby její slova znamenala."

Mason si povzdechl. „Řekla, že je to on. Já stále tvrdím, že to on byl. Zatraceně, je to on! Půjdu na jakýkoli soud nebo budu trestán za pohrdání soudem, ale nepřestanu tvrdit, že to je on. Serle je Serle. To je vše, co řekla – ‚Je to on'."

Tvář soudce Knoxe poněkud změkla. V očích se mu objevil náznak šibalského úsměvu.

Mason povzbuzené pokračoval: „Mám právo kohokoliv v soudní síni požádat, aby povstal a potom tu stojící postavu ukázat svědkovi, kterého se vyptávám. Najděte nějaký zákon, podle kterého se to nesmí."

Soudce Knox vrhl na Masona zamyšlený pohled. Po chvíli řekl: „Pane Masone, vaše mysl se rozhodně neubírá konvenčními cestami. Přesto z hlediska spravedlnosti mám tendenci s vámi souhlasit, ale z hlediska techniky práva nevím."

„Proč ne," chytil ho Mason za slovo. „Kdybychom k tomuto případu přistupovali konvenčními metodami, Alden Leeds by byl odsouzen na základě otisků prstů."

„Neměl o tom lhát," poznamenal Kittering.

„On nelhal," pronesl Mason, „on jenom mlčel."

„No, měl nám o tom říct.“

„To,“ vysvětloval Mason „je otázka různého přístupu. Zákon v současné době však říká, že nemusel. Jestliže máte nějaké námitky, budete muset změnit zákon.“

„Měl policii upozornit, jakmile tělo objevil.“

„Proč myslíte, že tělo objevil?“ zeptal se Mason.

„Říkal jste to.“

„Já jsem nebyl pod přísahou,“ poznamenal Mason.

„Ale byl jste ve funkci jeho obhájce.“

„To je pravda. Ale nemůžete odsoudit člověka ze zločinu na základě prohlášení jeho obhájce. Ve skutečnosti mi Leeds nikdy neřekl, že tělo objevil. Nikdy jsem mu tu otázku přímo nepoložil. Já jsem jen komentoval to, co jsem si myslel, že se stalo, abych pomohl soudu dospět k rozhodnutí.“

Soudce Knox se usmál. „Mohlo by vás zajímat, pane žalobce,“ obrátil se ke Kitteringovi, „že Serleho na chodbě chytli. Nechci vám mluvit do toho, jak se zhostit vašich povinností, ale kdybych byl státním zástupcem, rozhodně bych na něho udeřil, dokud je železo žhavé, a vymámil z něho přiznání.“

„Udělám to,“ řekl Kittering horlivě, „ale vznáším námitku proti této zatracené taktice.“

Soudce Knox se zamračil.

Mason řekl: „Odposlouchávali jste můj telefon a poslouchali jste důvěrné…“

„O to teď nejde,“ přerušil ho Kittering. „Jde o to, že jste se pokusil trikem…“

„To, co jsem udělal, bylo z právního hlediska legální,“ přerušil ho Mason, „ale odposlouchávat moji telefonní linku rozhodně legální nebylo. Vy však před tím zavíráte oči. Protože jste se tím ode mě něco dozvěděl, nedělalo vám žádné potíže přehlédnout způsob, jakým jste důkazy získával. Nevěděl byste nic o zemřelém jako o Billu Hogartym, pokud byste neupotřebil informaci, kterou

jste získal odposloucháváním mého telefonu. Kdybych já odposlouchával něčí telefon nebo si najal detektivní agenturu, aby to pro mě dělala, nechal byste mě zatknout a zařídil byste, abych byl vyloučen z řad advokátů.“

„Oba,“ připustil Kittering a obrátil se k soudci Knoxovi, „musíme přehlédnout jisté neregulérnosti, abychom potřeli zločinecké aktivity. Je to případ, kdy účel světí prostředky.“

„V tomto případě,“ poznamenal Mason „by účelem bylo odsoudit z vraždy prvního stupně nevinného.“

Kittering rozčileně vyskočil. „Vy,“ obrátil se k Masonovi, „vy zkrátka nemůžete…“

„Opravdu si myslím, pane žalobce,“ přerušil ho soudce Knox, „že byste se měl pustit do plnění svých skutečných povinností vyplývajících z vašeho úřadu.“

Mason se usmál na soudce Knoxe. „Postoj obžaloby,“ řekl, „je, že jim ani tak moc nejde o to, kdo vraždu spáchal, jako spíš o to, aby ten případ vyhráli.“

„To není pravda!“ vykřikl Kittering.

Soudce Knox na něho upřel pevný pohled. „Zdá se, že to pravda je,“ poznamenal a potom dodal: „Jestliže jste ze svého úřadu odposlouchávali důvěrné rozhovory po telefonu, vypadá to, že vaše postavení je rozhodně nejisté. Pochopte, pane žalobce, kdyby Alden Leeds byl vinen, situace by byla jiná. Leedsova nevina však staví vaši pozici do zcela jiného světla a Masonovo postavení se právně, eticky a morálně také změnilo.“

„Jednoho dne,“ rozlítil se Kittering, „bude Mason obhajovat někoho, kdo bude vinen a potom…“

Mason zívl a poznamenal: „No jestliže si pan žalobce nepřeje vést diskusi, která by se týkala současnosti, a chce zanedbávat povinnosti vyplývající z jeho postavení, jestli chce radši vést úvahy o budoucnosti, rád bych se ho zeptal, zda si myslí, že by bylo dobré investovat do železnice…“

Kittering celý rozzuřený vyrazil ze dveří.

Soudce Knox se zahleděl na Perryho Masona. „Musíte přiznat,“ řekl, „že bruslíte na tenkém ledu, pane Masone – jak dlouho víte, že Serle je vinen?“

„Ne moc dlouho,“ připustil Mason. „Měl jsem to vědět mnohem dřív.“

„Proč?“

„To máte tak,“ začal Mason, „hned od začátku byly důkazy pro to, že večeře v Modrobílé restauraci nebyla objednána obvyklým způsobem, nýbrž způsobem zcela výjimečným. Jinými slovy nezeptali se číšníka, co je na jídelním lístku a potom si nevybrali. Oni naopak požádali číšníka, aby jim sehnal jehněčí kotlety, zelený hrášek a brambory. Trvali na tom, aby je dostali, i kdyby nebyly v kuchyni k mání. Dále důkazy svědčily hned od začátku o tom, že talíře byly prázdné. Je to dost neobvyklé, aby dva muži, kteří mají co projednávat, si objednali večeři takovým způsobem. Je také nezvyklé, že si oba muži objednali totéž. Dále je víc než podivné, že snědli všechno, co měli na talíři, a je něco absolutně nevídaného, aby člověk, který jí jehněčí kotletu, pozřel i kost. A nezapomeňte, že číšník vypovídal o tom, že talíře byly zcela prázdné. Že na nich nic nezbylo.

Navíc jsem pokaždé toho názoru, že když má člověk železné alibi v případě vraždy, je to vždycky vhodný důvod si to alibi pořádně prozkoumat. Zatímco člověk, který má skutečné alibi, vraždu spáchat nemohl, člověk, který spáchal úmyslnou vraždu, se vždycky snaží získat si alibi. Serle byl jediný ze zúčastněných, kdo měl alibi. Na první pohled to vypadalo na železné alibi, ale alibi nemůžeme nikdy brát tak, jak se nám zprvu jeví.

Bylo zcela zřejmé, že mrtvý měl u sebe větší peněžní obnos. Ty peníze zmizely. To by naznačovalo, že přinejmenším jedním z motivů spáchaného činu byla loupež. Alden Leeds ho mohl zabít kvůli vydírání, ale nikdy by mrtvé tělo neokradl – ledaže by tak

učinil v pokuse svést policii ze stopy. Kdyby to udělal, dal by si pořádný pozor, aby po celém bytě nezanechal otisky.

Věděl jsem, že Serle pravidelně jídává v domácí jídelně. Věděl jsem, že tam mají pravidelný týdenní jídelní lístek – to znamená, že vždycky ve stejný den mají stejnou specialitu.

Vražda byla spáchána v pátek. Serle doprovázel Conwaye nebo Milicanta nebo Hogartyho – nebo jakkoli mu chcete říkat – do jeho bytu. Oba kouřili doutníky. V tuhle večerní dobu doutník obvykle znamená kouření po večeři. A pak jsem si najednou uvědomil, že já sám jsem v pátek večer jedl v domácí jídelně – měl jsem jehněčí, pečené brambory a hrášek. Měl jsem jídelní lístek, který používají týden co týden, který dokazoval, že jsem si to nevymyslel. Dobrý chemický rozbor by možná ukázal rozdíl mezi hovězím a jehněčím v momentě, kdy přestalo trávení probíhat, ale rozdíl mezi jehněčí pečení a jehněčím na rožni by nikdy prokázat nemohl.“

Soudce Knox řekl: „Osobně se, Masone, domnívám, že jste odvedl kus obdivuhodné detektivní práce, jste mistrem dedukce.“

Mason zavrtěl odmítavě hlavou. „Nikdy si neodpustím, že jsem se tak zapletl do náhodných věcí. – Konec konců, pane soudce, detektiv se musí mít před takovými věcmi na pozoru. Nikdy nesmí dovolit, aby se jeho pozornost soustředila na náhodné věci a aby si myslel, že jde o víc než jen náhodu.“

Soudce Knox se na něho pátravě zahleděl. „A co,“ zeptal se zvědavě, „byly ty náhodné věci, které vás tak zaměstnaly?“

„Drobnosti,“ odpověděl Mason neurčitě, „zajímavé, ale zcela náhodné.“

Soudce Knox se usmál. „Nemluvíte náhodou o totožnosti Johna Milicanta jako Billa Hogartyho?“

„To bylo pro mě skutečné překvapení,“ přiznal Mason, „i když jsem si měl povšimnout významnosti té omrzlé nohy.“

Soudcův úsměv pohasl, ale oči nepřestávaly hledět na Masona

laskavě. „Pane Masone,“ řekl, „důkaz, že Milicant byl Hogarty, se rozhodně zdá nejasný a neurčitý. Kdyby Milicant vydíral Leedse a jeden z Leedsových příbuzných by na něho udeřil, nebylo by pro Milicanta jen přirozené, aby využil dokumentů, které vlastnil, k tomu, aby synovci dokázal, že on je ve skutečnosti Bill Hogarty, kterému Leeds před lety ublížil? Nebyl by to logický způsob, jak vydírání ospravedlnit?“

Mason se na něho překvapeně podíval. „To je zajímavá otázka,“ podotkl.

„Chcete snad říct, že jste to nikdy nevzal v úvahu?“ zeptal se soudce.

„No,“ usmál se Mason, „nikdy jsem to nahlas nevyslovil.“

Soudce si povzdechl. „Pane Masone, musím se přiznat, že se mi líbíte. Líbí se mi, jak pestrý život vedete. Mám rád oslnivý způsob, jakým se dovedete vyhnout konvenčním metodám. Líbí se mi, že se dovedete nadchnout pro dobrodružství. Nenapadlo vás však nikdy, že Kitteringovo proroctví je nepochybně správné? Přijde čas, kdy budete obhajovat klienta, který bude vinen.“

Mason povstal. Zdálo se mu vhodné, aby soudci s úsměvem řekl: „Nebude vinen, dokud mu to nedokáží.“

Knox si povzdechl. „Obávám se, že jste nenapravitelný.“

Mason se uklonil. „Děkuji, Vaše Ctihodnosti, za kompliment,“ řekl.

KAPITOLA 15

Mason seděl ve své kanceláři a četl odpolední vydání novin. Novináři se na příběhu vyřádili. Mnoho z faktů, které zde uváděli, získali na základě rozhovoru s Perrym Masonem, obhájcem Aldena Leedse, a reportéři na oplátku za poskytnuté informace pěli chválu na způsob, jakým Perry Mason tak zapeklitý případ vyřešil.

Alden Leeds a Bill Hogarty pobývali v roce 1906 a 1907 v Yukonu. Sváděli boj o ženu. Hogarty se pokusil Leedse zabít. Leeds po něm v sebeobraně vystřelil. Hogarty se odplížil do tmy a když se rozednilo, Leeds ho nemohl nalézt. Byla to divoká země. Leeds měl ve zlatě velké bohatství, které se bál opustit. Stejně tak nechtěl opustit zemi, aniž by výstřel nenahlásil. Ocitl se v pasti. Vzal na sebe jméno Hogarty a zemi opustil. S tím děvčetem se oženil pod jménem Hogarty.

Ale skutečný Hogarty nebyl mrtvý, jak se ostatní domnívali. Ležel na smrt nemocný v chatě jednoho Indiána. Byl rozhodnutý vrátit se do civilizace a pomstít se. Cestou měl dvakrát na kahánku. Když konečně dospěl k civilizaci, měl jednu nohu omrzlou a bylo nutné odstranit mu na pravé noze několik prstů.

Odplata mu nešla z mysli. Mezitím se Alden Leeds se ženou nepohodli a odešli od sebe. Hogarty nakonec tu ženu našel, ale protože nebyla rozvedená, vstoupil do jejího života jako její bratr. Potom objevili Leedse.

Emily Milicantová si uvědomila, že Leedse stále miluje. Hogarty, který se vydával za Emilyina bratra, začal Leedse vydírat. Leeds vynaložil velké úsilí na to, aby se věci mezi ním a Hogartym srovnaly. Jeho příbuzní, když zjistili, že mezi Leedsem a Emily Milicantovou vzplanula láska, jak se mylně domnívali, snažili se zabránit sňatku tím, že chtěli Leedse prohlásit za nesvéprávného.

Mezitím nesmiřitelný Hogarty pod jménem Conway

vybudoval loterii, kterou prodal Serlemu. Nespokojený kupec dal avízo policii a myslel si, že se Conwayovi pomstí. Místo toho se však past nad Serlem uzavřela a Serle žádal finanční vyrovnání. Když se Hogarty jeho požadavkům vysmál, Serle se rozhodl, že peníze od Hogartyho získá zpátky. Nedokázal to jinak, než že se uchýlil k vraždě. Vymyslel důkladný plán, který chtěl provést tak, aby získal dokonalé alibi. Díky geniální taktice, kterou u soudu předvedl Mason, bylo toto alibi zbouráno.

Della Streetová vstoupila do místnosti, zrovna když Mason článek dočítal. „Alden Leeds, jeho žena, Phyllis Leedsová a Ned Barkler čekají ve vedlejší kanceláři, šéfe," oznámila. „Policie je právě propustila."

„Řekněte Gertii, ať je pošle dál," odpověděl Mason.

Když se kolem něho shromáždili, Mason se na ně upřímně usmál, potřásli si rukou, zazněly gratulace. Po úvodním nadšení vyzval Mason všechny, aby se posadili, a Leeds řekl: „Pane Masone chci udělat všechno, co je v mých silách, abych zachránil Emily. Policie se pustila do té staré vraždy. Byla propuštěna a já jsem byl propuštěn s tím, že když nás bude chtít aljašská policie, můžeme být znovu zadrženi, abychom se zpovídali z toho starého zločinu."

Mason se usmál. „Copak to nechápete?" řekl. „Žádný není. Nemůžou vás stíhat za zavraždění Billa Hogartyho, protože Bill Hogarty byl zabit sedmého tohoto měsíce Guyem T. Serlem. Zde to stojí v tisku."

Leeds si chvíli zamyšleně mnul postříbřené obočí a potom k Masonovi obrátil rozzářenou tvář. „Aha," poznamenal. „Zřejmě se vám podařilo zabít dvě mouchy jednou ranou."

Mason se usmál. „Já jsem je nezabil," řekl. „Já jsem je vzkřísil k životu, abych mohl svým klientům předložit negativní nález."

Alden Leeds vytáhl z kapsy šekovou knížku. „Napadá mě jediný způsob, jak vám vyjádřit svoji vděčnost," řekl.

Mason přikývl. „To je od vás čestné,“ řekl, „a když už jste v tom, nezapomeňte i na Marciu Whittakerovou. Konec konců, víte, pane Leedsi, že z toho nevyváznete tak snadno.“

Leeds odklepl plnicí pero a řekl. „Až uvidíte výši šeku, pane Masone, pochopíte, že se o nic takového nepokouším.“

Mason vytáhl z kapsy falešné kostky a nenucené je vrhl na stůl. Pozoroval, jak se s obdivuhodnou pravidelností objevují pětka a šestka.

Ned Barkler se suše zasmál. Mason k němu překvapeně vzhlédl.

„Když vás tak vidím, jak házíte těma kostkama,“ řekl zlatokop, „něco mi to připomíná.“

„A co?“ chtěl vědět Mason.

„Připomíná mi to Billa Hogartyho,“ řekl. „Možná, že vám vrtalo hlavou, proč jsem se rozjel do San Francisca – má to spojitost s něčím, co se nikdo nikdy nepokusil odhalit. Na prvním místě, jak jsem se poznal s Aldenem Leedsem. Bylo to přes falešné kostky.“

Alden Leeds vysušil pijákem vypsaný šek a začal sčítat celkovou sumu. Potom se obrátil k Barklerovi a vyzval ho: „Jen jim to pověz, Nede.“

„Víte,“ začal Barkler, „znal jsem Hogartyho… Seznámil jsem se s ním v Seattlu. Jednou jsem se v povznesené náladě pustil do hry v kostky. Přišel jsem o dva tisíce dolarů. Druhý den ráno jsem zjistil, že ty kostky byly falešné. Prozradil mi to barman. Chvíli mi trvalo, než se mi podařilo v Klondiku narazit na zlato, a pak jsem zjistil, že Hogarty a Leeds jsou dole v Yukonu. Vypravil jsem se za nima, našel jsem Hogartyho, vrazil mu pušku pažbou do břicha a přinutil jsem ho, aby mi to vyplatil ve zlatém prachu.

Když jsem pak viděl ten článek o Hogartym a omrzlé noze v novinách, hned od začátku mi došlo, o co vám jde. Emily mi řekla, že jede do Yumy, že se nechá zapsat v jednom hotelu jako paní

Beemsová a že si bude vyzvedávat vzkazy na poště.

Víte, umrzlo mi pár prstů a přišel jsem o ně v Dawson City. Napadlo mě, že Emily se tam vypraví, najde ty lékařské zprávy a bude tvrdit, že Hogarty se vydával také za Barklera. Myslel jsem si, že to vašemu případu nijak neuškodí.“

Zachichtl se. „Byla by to pěkná mela, kdyby se nám to podařilo. Emily dostala můj telegram a letěla do San Francisca. Zrovna když jsme probírali detaily, objevila se policie… Ha ha ha… Měl jsem takovej strach, že zjistěj, že mám prsty pryč, že jsem po celou dobu, co jsem byl v chládku, spal s botama na nohou… ha ha ha.“

Mason ho zkoumal přimhouřenýma očima. „Mohl jste říct reportérům, že jste znal Hogartyho, že to byl vždy mistr převleků, že kromě Conwaye a Milicanta vystupoval jednu dobu i pod vaším jménem.“

Barkler zamyšleně potahoval ze své dýmky. „Už vám rozumím,“ řekl. „Krátce na to, co bych zmizel, by v dawsonské nemocnici vyšly na povrch ty nemocniční záznamy.“

„Když se policie nechá vlákat do pasti odposloucháváním telefonních rozhovorů a čtením telegramů, vždycky jim to rád přičtu k dobru.“

Barkler si nacpal tabák do dýmky energickým ukazováčkem. „Má ta vaše detektivní agentura v Dawsonu někoho, komu může věřit?“ zeptal se.

Mason pomalu zavrtěl hlavou. „Nic takového.“

Barkler se zazubil na Aldena Leedse. „Tak, starej brachu,“ oslovil ho, „budem se loučit. Zejtra odpoledne odjíždí ze Seattlu loď do Skagwaye. A starej Ned Barkler bude muset říct, že mu jeden právník musel kladivem vtlouct do hlavy jednu myšlenku.

Napadá mě, že Hogartymu dlužím za jeden trik, kterej na mě uplatnil, když jsme si hodili domino. Ten chlápek rozhodně uměl házet kostky, ale zatraceně, nikdy se mu nepodařilo vrhnout kostky

z Yukonu až do jižní Kalifornie jako vám. Slyšel jsem o chlápcích, co zabili dvě mouchy jednou ranou, ale že jedno tělo pokreje dvě vraždy – to je teda síla! Ha ha ha.“